

Lời Ngỏ

Kính thưa quý Cha, quý Thầy, quý Sơ, quý Ông Bà Anh Chị Em kính mến,

Lại một mùa Xuân nữa đang đến gần trong hoàn cảnh đại dịch Covid-19 lan rộng khắp nơi trên thế giới, với bao nhiêu khó khăn lo lắng chồng chất, Cộng Đoàn Giáo Xứ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời năm nay đã chọn chủ đề “**Xuân Hồng Ân - Hy Vọng**” cho tờ Đặc San Xuân Tân Sửu 2021.

Hy Vọng một mùa Xuân mới với muôn vàn Hồng Ân của chúa Xuân tuôn đổ trên quê hương xa xôi, trên đất nước sở tại nơi chúng ta đang sinh sống, đến từng gia đình và mỗi thành viên trong Cộng Đoàn Giáo Xứ. Chúa Xuân không ai khác hơn là chính Thiên Chúa, Đấng toàn năng, trọn hảo, giàu tình thương, và thường hằng bất biến. Chính Chúa là Mùa Xuân Bất Diệt, Người luôn ban sức sống dồi dào cho muôn loài thọ tạo như trong Thánh Vịnh 65 diễn tả:

“Bốn mùa Chúa đổ hồng ân,
Ngài cho màu mỡ ngập tràn lối đi.” (TV 65,12)

Bước sang năm mới, người Kitô hữu chúng ta không chỉ bắt đầu một thời điểm, mà còn được mời gọi để bắt đầu một cuộc sống mới với một lối sống mới, bằng một quyết tâm mới để tiến tới Mùa Xuân Bất Diệt, Mùa Xuân Vĩnh Cửu là chính Thiên Chúa. Mặc dầu đang sống trong mùa đại dịch, chúng ta vẫn xác tín và Hy Vọng rằng cuộc hành trình đức tin của chúng ta luôn có Chúa đồng hành và dẫn dắt, vì Người luôn yêu thương, gần gũi, thấu hiểu, cảm thông, bao bọc, chăm sóc, và ban muôn Hồng Ân cho chúng ta.

Trước thềm năm mới, Ban Chấp Hành Cộng Đoàn cùng các Ban Ngành xin kính chúc quý Cha, quý Thầy, quý Sơ, quý Ông Bà Anh Chị Em một Năm Mới an khang, thịnh vượng, luôn tràn đầy sức khỏe và bình an.

Thân ái kính chào,

Ban Chấp Hành

Cộng Đoàn Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời - Giáo Phận Metuchen, NJ.

Xuân và Hy vọng

Lm. Phêrô Nguyễn Quang Vinh

(Đây là bài giảng trong một thánh lễ tất niên tại Metuchen, nay được biết đặc san Xuân 2021 có chủ đề là "Xuân Hồng Ân & Hy Vọng" nên mạo muội gửi đến cho ban biên tập. Kính chúc mọi người bình an trong bàn tay đầy lòng thương xót của Thiên Chúa)

Xuân là vui. Xuân là tươi. Xuân là mùa của tình yêu. Xuân là bắt đầu. Xuân là pháo nổ. Xuân là rượu nồng. Xuân là lì-xì. Xuân là báo hiệu. Xuân là đoàn tụ ... vân vân và vân vân.

Biết bao lời định nghĩa, ca ngợi, diễn tả Xuân trong các tác phẩm thi ca, văn học của mọi quốc gia, ngôn ngữ. Người ta ca tụng Xuân với tất cả những mỹ từ có trong tự điển. Trong cái phong phú muôn điệu đó, Xuân còn gắn liền với một ước vọng sâu xa của con người, một ước vọng muôn đời bất diệt mà con người của bất cứ thời đại nào, trong bất cứ hoàn cảnh nào của cuộc sống, hạnh phúc hay đau khổ, cũng luôn ấp ủ trong lòng. Đó là niềm hy vọng vào một ngày mai tươi sáng, vào một mong chờ nào đó sẽ được thành tựu. Phải, Xuân cũng chính là Hy Vọng hay Hy Vọng cũng là một mùa Xuân, cho dù mùa Xuân đó đang ngủ yên giấc ngủ mùa Đông, chưa thức dậy.

Những tập tục của ngày tết dân tộc đã nói lên được tâm tình hy vọng của người dân Việt vào mùa Xuân.

Ngay từ ngày 23 tháng Chạp, nghi thức đưa ông Táo về trời diễn tả chẳng những tấm lòng chân thật đối với đấng Tạo hóa, nôm na là ông Trời, hay long trọng hơn, Ngọc Hoàng Thượng Đế, mà còn biểu lộ một cách chân quê niềm hy vọng năm mới ông Trời sẽ ban thêm nhiều phúc lộc cho nhân gian, sau một năm cố gắng làm trọn bổn phận con người dưới dương gian.

Trong đêm giao thừa, những người già cả thường hay ra ngắm trời, ngắm đất để may ra đoán xem, trong canh mù mịt của đêm 30 trừ tịch, một hy vọng về cảnh thời tiết thuận hòa trong 12 tháng tới.

Những ngày đầu Xuân, già trẻ, lớn bé, không phân biệt xa lạ hay thân thuộc, gặp nhau ngoài đường, ai cũng mở đầu bằng câu : "Chúc mừng năm mới", diễn tả mối hy vọng vào một năm sắp tới được như ý nguyện. Các em bé, tuy chưa thấu hiểu ý nghĩa của ngày Nguyên Đán, nhưng cũng đã mang trong lòng một niềm mơ ước được mặc áo đẹp để khoe với bạn bè hàng xóm, túi đập ấp những phong bì lì xì, những đĩa mứt đủ loại mà chỉ những ngày đó mới được ăn thả cửa, không bị kiểm soát !

Đặc biệt là người ta nói không sai khi diễn tả mùa Xuân là mùa của tình yêu. Tối giao thừa,

chùa chiền đã “dập dìu tài tử gia nhân, ngựa xe như nước áo quần như nêm” đưa nhau đi hái lộc đầu Xuân, hy vọng trong năm mới sẽ nên duyên sắt cầm.

Bậc làm cha mẹ cũng lo cầu khẩn Đấng ngự trên cao theo tôn giáo mình phù hộ cho năm mới được làm ăn nên nổi, mọi sự hanh thông, gia đạo an lành, con cái học hành chăm chỉ, cá đầy ghe, lúa đầy sân, ... công việc làm ăn suôn sẻ...

Riêng các bậc lão niên thì thụng thịnh trong bộ áo gấm nhung, nhai tràu nhón nhoén, trang nghiêm trong chiếc ghế bành đỏ chói, hân hoan đón nhận những lời chúc thọ của con cái, cháu chắt để rồi tươi cười trao những phong thư lì xì hồng điều cho mọi người trong nhà. Niềm hy vọng các cụ sống lâu trăm tuổi, được nhìn thấy cháu chắt ba bốn đời quây quần chung quanh được biểu hiện lên khóe mắt, qua những nụ cười sang sảng.

Kính thưa các bạn, đó chính là mùa Xuân, đó chính là hy vọng. Tổ tiên ta đã lấy những ngày đầu của một năm mới để làm ngày hội Tết cũng không ngoài định luật của thiên nhiên khi mà cây cỏ bắt đầu ươm nụ, trẩy nhánh xanh tươi, đem lại cho vạn vật một màu sắc trẻ trung. Những ngày đầu năm không chỉ là những ngày nghỉ ngơi, vui chơi sau một năm vất vả ngoài đồng áng, trên biển khơi, nơi công sở, nhưng còn là những ngày hoạch định cho tương lai, hy vọng vào ngày mai thành thoi hơn trong cuộc sống, vui tươi hơn trong gia đình, thắm thiết hơn trong tình nghĩa bạn bè, hàng xóm, sung túc hơn trong kinh tế và đoàn kết hơn trong cộng đồng cũng như ngoài xã hội. Từ dân cho đến quan, từ các vị lãnh đạo tinh thần cho đến những kẻ lo việc công, ai ai cũng mang niềm hy vọng vào một mùa Xuân tươi đẹp như nhạc sĩ Phạm Đình Chương diễn tả qua bài Ly Rượu Mừng:

“Mừng anh nông phu vui lúa thơm hơi,
người thương gia lợi tức, người công nhân ấm no,
thoát ly đời gian lao nghèo khó”

Thân chúc quý bạn một mùa Xuân như ý.
Mong sao những ấp ủ trong lòng được hình thành, những mong ước cho sự nghiệp thành sự

thật, những dự tính cho tương lai được thuận buồm xuôi gió (thuận buồm xuôi nước), thiên nhiên hài hòa, công danh tất đạt, gia đình hạnh phúc, xã hội an vui, đất nước an bình ... Vì Xuân là hy vọng và nếu không có hy vọng thì, các bạn thân mến, Xuân cũng là mùa của hy vọng. Hãy hy vọng đi và Xuân sẽ đem đến những gì lòng bạn đang hy vọng.

Phụ thêm:

Xin kính chúc quý ông bà anh chị,
Một mùa Xuân với vạn tiếng cười tươi.

Chúc bạn trẻ một mùa Xuân như ý,
Sống hiên ngang trước ngưỡng cửa cuộc đời.

Cũng thương chúc các em lời thủ thi:
Ngoan ngoan luôn và học giỏi không ngại.

Nguyễn phúc lộc Chúa Xuân hằng ngự trị
Trong cõi lòng và khắp cả nơi nơi.

Nguyễn phúc lộc Chúa Xuân hằng ngự trị
Khắp không gian cho đến mãi muôn đời.
Amen.

(Metuchen 28/11/1995)

Lm. Phêrô Nguyễn Quang Vinh

Tuổi già, tuổi học, tuổi vàng!

Tôn Thất Đàn

Con người ta sinh ra nào có ai thoát khỏi vòng sinh, bệnh, lão, tử được chăng? Mỗi ngày chúng ta chỉ có 24 giờ để sống, mỗi ngày trôi qua cuộc đời chúng ta ngắn đi mất 24 giờ đồng hồ. Cho dù có sợ chết, chúng ta cũng không qua khỏi cái quy luật tự nhiên của Tạo Hóa. Đó là định luật của Trời Đất, không có cách nào thay đổi được. Cây cối đâm chồi nảy lộc vào mùa Xuân, xanh tốt xum xuê vào mùa Hạ, lá úa vàng vào mùa Thu, đến mùa Đông thì lá vàng rơi rụng chỉ còn trơ trụi cành cây. Cái chu kỳ này cứ tiếp nối nhau, không ngừng nghỉ.

Đời là bể trầm luân! Vạn vật đều bị chi phối bởi luật vô thường... Vừa mới sinh ra cất tiếng khóc oa oa chào đời. Rồi lớn lên, bước vào đời với bao nhiêu mộng đẹp. Thoát một cái, mái tóc điểm sương, mắt đã mờ, lưng đã mỏi, hai chân đã chậm chạp. Rồi cuối cùng, là hai tay buông xuôi đi vào lòng đất, bỏ lại trên thế gian tất cả những thứ mà cả đời phải bôn ba vất vả mới làm ra được.

Đời người như một giấc mơ, quá ngắn ngủi! Thế mà, con người ta khi còn sức khỏe thì mãi mê kiếm tiền, lo củng cố địa vị, danh vọng, không có thì giờ để hưởng đời đúng nghĩa. Cũng ít ai sửa soạn tâm tư để đón nhận những cái “vô thường” của tuổi già. Đến khi mái tóc đã điểm sương, da đã nhăn, mắt đã mờ, chân đã chậm thì mới giật mình rồi buồn phiền, thất vọng, nuối tiếc! Khi đó bao nhiêu tiền của cũng trở thành vô dụng. Ăn uống thì phải kiêng thứ này, cử thứ kia vì đường lên cao. Ăn đồ cứng không được, vì hàm răng cái rụng, cái lung lay. Đi chơi xa thì không dám vì sức khỏe kém, đầu gối đau nhức.

Người VN mình vốn cần kiệm, chăm làm, chất bóp để có của ăn của để. Làm việc thì liên miên quên cả cuối tuần, bất kể ngày lễ hay ngày Tết. Làm thì nhiều, mà ít dám vui chơi hưởng thụ như người Âu Mỹ.

Người Việt suốt đời cặm cụi, nhịn ăn nhịn mặc, để dành mua cái nhà cái cửa để một mai khi chết thì để lại cho con cháu. Đó là lối sống truyền thống của người VN. Nhưng ở trên đất Mỹ này thì đã lỗi thời!

Người Việt có một câu nói: “Mỹ là thiên đường của giới trẻ, mà cũng là địa ngục của tuổi già!”. Nay tôi đã vào cái tuổi ngoài 70, câu nói này thật là thấm thía! Mỹ có tất cả những sản phẩm dành cho thanh thiếu nhi để chơi: phim ảnh, máy chơi điện tử, khu giải trí v.v... Còn đối với người già, thì chỉ có sự cô lập và nỗi cô đơn!

Khi còn sống ở VN, tôi không bao giờ nghĩ đến việc sinh sống tại một nơi nào khác ngoài quê hương. Ta sống và chết nơi tiền nhân đã sống và chết! Quê hương mình bao giờ cũng đẹp! Tôi luôn nghĩ đến cố hương, đến những mùa lễ Tết ở quê tôi, đến những đám cưới, đám hỏi, những lần tíu tíu họp mặt gia đình và tôi cảm thấy rất khát khao những ngày quá khứ xa xưa! Còn ở Mỹ, càng già càng mất mát nhiều; bạn bè, trí nhớ, khả năng di chuyển và ý nghĩ của chính mình.

Ở Mỹ này, tuổi già đúng là tuổi lỡ thời, không được người ta kính nể hay cho một chút gì quan trọng. Ở quê nhà, các ông già bà lão thì được nể vì nhất, vì họ là những bậc trưởng thượng, luôn sẵn sàng chia sẻ túi khôn cùng kinh nghiệm của mình cho kẻ hậu sinh. Mà điều đó không có ở đây!

Họ cảm thấy bị cô lập ngoài vòng ranh giới của con cháu Mỹ hóa của họ. Mỹ đúng là một quốc gia của giới trẻ hơn là giới già như tôi. Vào những buổi chiều mùa Đông, tôi ngồi nhìn những hàng cây trơ trụi lá, tâm hồn lạc lõng. Tôi nghĩ về quê tôi, quê hương VN yêu dấu mà nay đã xa tít như làn khói hương trầm!

Cho nên khi tuổi về già, thì biết khôn ngoan mà an phận, biết vui với chuyện bình thường, biết đâu là hạnh phúc chân chính. Nhiều người

già rồi mới tiếc nuối một thời son trẻ không biết sống, phí phạm thời gian theo đuổi những ảo mộng, làm đau khổ mình, làm điêu đứng người khác.

Tuổi già, vui khi thấy mình hết nông nổi, nhìn đời bằng cái tâm tĩnh lặng hơn. Ai khen không hớn hờ mừng, ai chê không vội vã hờn giận. Vì biết rõ mình không có gì giỏi giang để thiên hạ khen, và biết mình còn nhiều cái đáng chê. Chê thì chê, khen thì khen. Khen cũng thế, mà chê cũng thế, thì ta vẫn là ta, là một người già, đáng được khoan dung hơn là trách móc!

Có những lần tôi vào “viện dưỡng lão” thăm một vài ông bạn già ngoài 70. Người già ở đây họ rất cô đơn! Họ rất vui mừng khi được con cháu và bạn bè đến thăm. Tôi chạnh lòng khi nhìn thấy một vài ông bà cụ già ngồi trên những chiếc xe lăn, ngóng trông con cháu hay người thân, ngày này qua ngày khác, nhưng chẳng thấy ai đến bao giờ! Có một bà cụ, mỗi ngày bà vẫn ngồi trông mong hình bóng người con trai duy nhất của bà qua khung cửa sổ, nhưng chẳng thấy đâu?! Thật là tội nghiệp khi người ta sống dai dẳng như vậy trong sự cô đơn, lạc lõng! Vì thế, sống lâu chưa hẳn đã là hạnh phúc!

Khi đến tuổi già thì xem cái chết như là “về”. Ai lại không phải chết mà sợ? Sống qua tuổi 60, là đã lời lắm rồi. Tuổi trung bình của con người trên thế giới này là 50. Thì mình nên tự xem như được sống thêm đời thứ hai. Đời trước đã hoàn tất, có cả khổ đau lẫn hạnh phúc. Đời sau này, thì chắc chắn là sung sướng hơn, hạnh phúc hơn đời trước. Chết là “về”! Mà cầu mong sao cho được “về đến nơi đến chốn”, chứ đừng “dở sống dở chết”, nằm liệt mê man, bán thân bắt toại. Đó mới là đáng sợ!!!

Hạnh phúc là mình luôn cảm thấy vui vẻ, yêu đời, biết tận hưởng cuộc sống. Nên tiêu những món cần tiêu, thưởng thức những gì nên thưởng thức, tặng cho thiên hạ những gì mình có thể tặng. Đó là ý nghĩa sống của tuổi già. Muốn vậy thì cần phải giữ cho thân tâm được an lạc.

Tâm an lạc là biết vui với những cái trong tầm tay của mình, chấp nhận những điều mình không thể nào tránh khỏi. Sống hòa hợp vui vẻ với mọi người xung quanh, không chấp nhất ty hiềm. Đừng so sánh với người khác về danh vọng và địa vị trong xã hội, và con cái ai thành đạt hơn ai. Nhưng mình nên so sánh về hạnh phúc, sức khỏe và tuổi thọ với người khác. Đừng lo nghĩ về những chuyện mà mình không thể thay đổi được, vì chẳng được gì, mà còn làm hại cho sức khỏe mình.

Mình phải tạo ra sự an lạc và tìm được niềm hạnh phúc của chính mình. Miễn là mình phần chần, nghĩ toàn chuyện vui, và làm những việc mình muốn mỗi ngày một cách thích thú, thì mình thật đã sống hạnh phúc từng ngày trên xứ lạ này rồi!

Với những người thuộc tuổi già, đừng đánh đổi sức khỏe với tiền bạc nữa. Bởi vì tiền bạc có thể không mua được sức khỏe..Dù mình có cả trăm mẫu ruộng tốt chẳng nữa, mình cũng chỉ ăn được khoảng 3 lon gạo mỗi ngày. Dù mình có cả ngàn biệt thự thênh thang đi nữa, mình cũng chỉ cần một chỗ rộng khoảng 8 mét vuông để ngủ nghỉ qua đêm mà thôi!

Vậy thì tuổi già nơi đất khách này, chừng nào có đủ thức ăn, đủ tiền tiêu là tốt rồi. Đau ốm thì có chính phủ lo. Hãy sống cho vui vẻ. Mỗi gia đình đều có chuyện buồn phiền riêng. Ở đời mỗi người một cảnh, vui với cảnh của mình, không suy bì, thèm muốn, ganh ghét với những người chung quanh. “Biết đủ, thì đủ.” Tuổi già ở đâu cũng có những ngậm ngùi của nó...

Riêng với cá nhân tôi, tuổi xế chiều mà không phải lo đối phó với chuyện miếng cơm manh áo, không phải trông chờ vào tấm lòng hiếu thảo của con cháu để sinh tồn, thì đó là một điều may mắn lắm rồi!

Một ngày qua là một ngày mất đi, nhưng một ngày trôi qua trong hạnh phúc là một ngày mình “được”. Khi mình vui thì bệnh tật sẽ lành. Với tính khí vui vẻ, với thể thao, thể dục thích đáng. Đi kiểm tra sức khỏe định kỳ đúng hẹn. Ăn uống điều độ, uống thuốc bổ vừa phải. Không

rượu bia, không thuốc lá, là hy vọng mình sống khỏe thêm được 10 hoặc 20 năm nữa. Nhất là biết trân quý những điều tốt đẹp quanh mình, và với cả những người bạn già của ta nữa. Sống trên xứ lạ này, họ là những người làm cho mình vui vẻ, trẻ trung hóa tâm hồn hơn, và nhất là không làm cho mình cảm thấy lạc lõng, bơ vơ!!!

Già thì phải chịu đau nhức, mất mề, chân châm, đừng nên than thân trách phận, cau có, gắt gỏng, đã không làm được gì hơn mà còn tạo sự áy náy, thương cảm cho những người xung quanh.

Vậy thì hãy nên vui vẻ, tận hưởng những ân sủng mà không phải ai cũng có được.

Sinh, bệnh, lão, tử là quy luật ở đời, không chống lại được. Khi thần chết gọi thì thanh thân mà đi. Cốt sao sống ngay thẳng không hổ thẹn với lương tâm, và cuối cùng đặt cho mình một dấu “chấm hết” thật tròn!

Sống ngày nào vui ngày nấy. Đó là chân lý của tuổi già!.

Đặc Ân Vô Nhiễm Nguyên Tội

Lm. Biển Xanh

Vô nhiễm nguyên tội Mẹ Maria
Đặc ân Thiên Chúa bao la đầy tràn
Gương sáng đức hạnh chứa chan
An bình hạnh phúc tỏa lan mọi thời.

Người Mẹ nhân đức cao vời
Khiêm nhu tín thác Chúa Trời ban cho
Thử thách vượt nổi âu lo
Vững tin tiến bước rúi ro không còn.

Dù cho sức lực hao mòn
Tâm hồn trong trắng vàng son tuyệt vời
Tín hữu từ khắp muôn nơi
Tỏ lòng tôn kính gọi mời chúng ta.

Đời sống nhân ái hiền hòa
Đức tin vững chắc thiết tha trung thành
Lòng mến rực sáng tiến nhanh
Cậy trông vào Chúa nhiệt thành hy sinh.

Vì yêu Mẹ đã quên mình
Xin vâng phó thác trọn tình hiến dâng
Hồng ân Thiên Chúa muôn phần
Quan tâm gìn giữ ân cần bảo ban.

Hôm nay Giáo hội điểm trang
Trời cao đất thấp muôn vàn trình trong

Tín hữu khắp chốn chờ mong
Vui mừng bên Mẹ thỏa lòng chúng con.

[https://gpcantho.com/tho-dac-an-vo-nhiem-
nguyen-toi/](https://gpcantho.com/tho-dac-an-vo-nhiem-nguyen-toi/)

Những chuyện thật ngắn và thật buồn!!!

Tôn Thất Đàn

1- CHÉN MẮM SÒ CỦA MẸ!

Nhà hấn ở tận ngoài Trung, nơi đất cày lên sỏi đá! Hấn có một người Mẹ thật hiền, và tốt nhất trên đời! Nhà hấn rất đơn côi và nghèo khó!

Ba hấn mất sớm! Trong nhà chỉ có mình hấn là con trai độc nhất. Mẹ hấn ngày đêm mong hấn lấy vợ để Mẹ có cháu nội bông bế trước khi nhắm mắt xuôi tay! Đã hơn 30 tuổi đầu, vì lận đận với chiến chinh, rày đây mai đó, mạng sống bấp bênh, không muốn vợ mình sớm làm quả phụ, nên cứ hẹn lần hẹn hồi với Mẹ!

Đến năm 31 tuổi, chưa kịp lấy vợ thì miền Nam sụp đổ dưới bàn tay sắt máu của Cộng Sản Bắc Việt! Hấn phải vào tù “cải tạo”. Mẹ lại phải lần mò lận lội đi thăm nuôi hấn 6 tháng một lần! Nhà ở gần đầm nước mặn, nên Mẹ thường hay ra đầm cào “sặc” về làm mắm sò, nên quà chỉ có chai mắm sò và nước mắt thương của Mẹ!

Được 3 năm hấn thấy mẹ càng ngày càng già đi, tóc bạc phơ. Thương mẹ, hấn bảo mẹ đừng đi thăm nuôi nữa. Nhưng đến kỳ thăm, lại cứ đi ra đi vào, trông ngóng mẹ. Suốt hai năm không thấy mẹ lên thăm, hấn cảm thấy bồn chồn mong đợi, không biết có chuyện gì xảy ra cho mẹ không?

Đến lúc được tha, về nhà mới hay khi mẹ về gặp mưa bị cảm nặng trong lần thăm nuôi sau cùng và đã qua đời 2 năm rồi!

Ngày giỗ Mẹ, hấn ra chợ mua một chai mắm sò. Giỗ Mẹ xong, bung đĩa cơm và chén mắm sò cúng mẹ xuống ăn, cảm thấy có vị mặn của nước mắt!!!

2- TÌNH ĐẦU.

Nhà nó ở gần nhà nàng, chỉ cách một con đường nhỏ. Thuở thiếu thời hai đứa đã từng bắt bướm hái hoa, chơi trò chơi trốn tìm, và cùng nhau giả làm đám cưới cô dâu thật hồn nhiên vui vẻ. Tuổi lên 5 lên 10, nó bày trò chơi trẻ con, lấy mo cau giả làm người phu xe kéo nàng chạy quanh ngõ vườn, làm vui cô gái nghèo! Ôi tuổi thơ thật là vô tư và đẹp vô cùng!

Đến tuổi mười ba, hai đứa cùng học chung trường chung lớp, và cùng đi về chung trên một con đường làng thật thơ mộng! Nơi mà bây giờ là con đường xưa chúng ta đã đi, và cũng là con đường đầy kỷ niệm!

Đúng 18 tuổi, nó yêu nàng tha thiết, bèn tỏ tình! Nàng trẻ môi mà bảo: Tụi mình còn nhỏ, lo học hành đã, đừng bày đặt!

Rồi trải theo năm tháng theo thời cuộc nổi trôi, lăn lộn khắp 4 vùng chiến thuật, nay đã 22 tuổi và là Thiếu úy của Tiểu Đoàn 2 TQLC. Về phép, đến thăm nàng, hy vọng tình yêu nay đã chín muồi, chắc nàng bằng lòng. Nhưng nàng lạnh lùng đáp: “Sợ làm góa phụ lắm, thôi em không dám đâu!”

Đến năm 26 tuổi, nay là Đại úy Trưởng Khối Chiến Tranh Chính Trị Sư Đoàn, làm văn phòng khó

chết lắm! 24 giờ phép về, xin bỏ trầu cau! Nàng cứ ậm ừ rồi nói: “Thôi để em suy nghĩ lại đã!”.

Rồi ngày đen tối 30/4/75 ập về! Chạy giặc, bèn lạc mất nhau! Nó bị lừa vào trại tập trung “cải tạo” không biết ngày về!

Sau 6 năm bóc lột trong ngục tù Cộng Sản ra, gặp lại nàng, nàng đã có chồng, hai con! Nó buồn và mặc cảm vô cùng, vì nghĩ mình nay là công dân hạng 2 chính trên quê hương mình! Bèn thôi thì cứ ở vậy, không lấy ai nữa!

Hai mươi năm sau lặn đạn nơi quê người, gặp lại nàng. Nghe nàng nói chồng chết, các con trưởng thành đã ra ở riêng. Nó mừng rơn, mời nàng đi ăn cơm tối nhà hàng.

Nó lại tỏ tình, đề nghị nối lại tình xưa! Nàng thẳng thừng từ chối “Mình già rồi, bận bịu nhau làm gì, ở một mình cho khỏe!”

Ôi, nó cảm thấy không có nỗi buồn nào bằng nỗi buồn này!!!

3- HAI CHỊ EM.

Chị quen anh An, Trung úy Thiết Giáp. Sau những lần hành quân về, anh thường đến nhà chơi. Thấy em gái quần quít bên An, chị nhường cho em!

Đúng là tình chị duyên em! Hai người tổ chức đám cưới. Chị bèn gom hết tiền để dành, tặng hết cho đôi vợ chồng mới.

Sau đó em có thai con đầu lòng, và sinh được một bé gái. Chị mừng cho em! Rồi ngày đen tối 30/4/75 ập đến, toàn cõi miền Nam VN lọt vào tay Cộng Sản Bắc Việt! An phải đi tù “cải tạo” mút chí, không biết ngày về! Chị thương em đang có con dại, thay em đi ra Bắc thăm nuôi An!

Con được 2 tuổi, em bôn ba đi buôn hàng chuyển dài ngày. Thân gái dậm trường, trên đường thiên lý, em lỡ có thai với người tài xế!

Chị vẫn tiếp tục đi thăm, nói dối với An rằng, em dẫn con gái đi vượt biên rồi. Thấy An mừng cho tương lai vợ con mình, chị xấu hổ và tủi thân, âm thầm khóc lặng lẽ trên chuyến xe lửa từ Hà Nội về lại Sài Gòn!

An được thả về. biết sự thật! Buồn, dẫn con gái đi vượt biên. Nghe tin hai cha con chết trên biển! Chị lập bàn thờ! Lấy tấm hình An đứng bên cạnh chiếc chiến xa M.48 mà An đã tặng chị hồi mới quen, đem rọi lớn ra bỏ vào khung, đặt lên bàn thờ! Chị khóc gọi tên “An ơi...!!!”.

Xuân Hy vọng - Sống niềm hy vọng

"Không hy vọng, chúng ta sống chỉ nửa cuộc đời"

Lê Thiên

Chủ đề Báo Xuân Cộng đoàn nói lên hai ý: Hồng Ân và Hy Vọng. Hồng ân thì thuộc về Thiên Chúa, Ở trên; Hy vọng thuộc về chúng ta tuy cũng nhờ ơn Chúa, trông cậy vào Chúa

Trong các kinh đọc hằng ngày của người Công giáo, ngoài 3 kinh quan trọng hàng đầu là Lạy Cha, Kính Mừng, Sáng Danh, còn có 3 kinh cũng quan trọng không kém, đó là các Kinh **Tin**, **Cậy** và **Mến**. Chỉ khác là ba Kinh sau nhằm vào xin ơn Đức Tin, ơn Đức Cậy và ơn Đức mến, còn 3 Kinh trước thì biểu lộ tấm tình Thờ phượng, tôn vinh.

Bài viết này chỉ xin đề cập đến Đức Cậy, Hy vọng, theo Chủ đề Báo Xuân.

Trông Cậy (cũng gọi là Hy vọng) đó là một đề tài rộng lớn, chúng tôi tự xét không đủ tầm vóc luận bàn. Chỉ xin mạo muội trao đổi vài suy tư rất nhỏ và non nớt.

Chúng ta hy vọng! Đơn giản là vì chúng ta đang sống, đang mong ngóng, trông chờ điều tốt lành xảy ra cho mình. Và rồi chúng ta nỗ lực phấn đấu để làm sao đạt được điều mong đợi ấy.

Không có hy vọng, con người không có mục tiêu để phấn đấu, và như vậy, cuộc sống trở nên vô nghĩa, mất định hướng, khiến người ta buông xuôi, bỏ mặc, "sống không có ngày mai," thậm chí tự chôn vùi mình trong tuyệt vọng, rồi thì

"hận đời," "hận người," hận cả chính mình và rồi lạc lối.

Là Kitô hữu, chúng ta sống niềm Hy vọng bởi lẽ chúng ta có Niềm Tin, tin vào Chúa Phục sinh. Chúng ta trông cậy vào Chúa có nghĩa là không chỉ trông cậy vào những phù phiếm của đời tạm này đầy đầy phù vân và cạm bẫy dối trá, mà đặt lòng Trông cậy vào Đấng Toàn năng.

Thế giới trải qua biết bao thiên tai kinh hoàng; riêng trận đại dịch mà con vi khuẩn quái ác Corona mang đến cho loài người đích thực là trận đại hồng thủy của thế kỷ 21 này.

Nó gây tai ương khắp thế giới: hàng triệu sinh linh bị cướp đi vội vã. Nó hãy còn tiếp tục đảo lộn trật tự thế giới, gây hỗn loạn cho cuộc sống loài người trên mọi mặt kinh tế, chính trị, xã hội và cả sinh hoạt tôn giáo. Thậm chí Cộng đoàn nhỏ bé của chúng ta đây cũng chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.:

Không còn nữa những sinh hoạt đoàn thể.

Không còn nữa những tập hợp văn hóa văn nghệ truyền thống.

Không còn nữa những Thánh lễ vừa tôn nghiêm, vừa đậm màu sắc dân tộc với những tiếng đàn, tiếng hát du dương thánh thót và thánh thiện...

Không còn nữa những sinh hoạt đoàn thể, những lớp giáo lý, những cuộc tĩnh tâm, hội thảo, cập nhật những chỉ dẫn, huấn thị của Hội Thánh cho đời sống đạo.

May ra còn lại vài cuộc gặp gỡ giữa những bầu bạn thân tình...nhưng lại lạnh nhạt chứ không nồng ấm “tay bắt mặt mừng” như thuở nào. Chỉ còn lại những nụ cười gượng gạo ẩn khuất xa xa dưới những khẩu trang bịt kín miệng, kín mũi theo đúng quy định “giãn cách xã hội”!

Tuy thế, niềm HY VỌNG không hề tắt, trái lại hầu như lúc nào “HY VỌNG vẫn vươn lên trong lòng anh, trong lòng em”, trong lòng mọi người. Nhất là khi Ông Chúa soi sáng các nhà y khoa tìm ra được phương thuốc ngăn ngừa, chặn đứng dịch bệnh.

Tạ ơn Chúa. Các loại vắc-xin ngừa/chống COVID-19 đã được bào chế và đang được phân phối sử dụng. Riêng tại Hoa Kỳ, hai loại vắc-xin PFIZER và MODERNA đã được đưa ra chích ngừa. Nhiều chính khách lớn đã tiên phong nhận những mũi kim chích ngừa đầu tiên, đứng đầu là Phó Tổng thống Hoa Kỳ Mike Pence càng làm cho dân chúng háo hức.

Ánh sáng không phải chỉ le lói, mà đã thực sự tỏa sáng cuối đường hầm.

Đó chẳng phải là Hồng Ân và Hy Vọng sao? Hy vọng Corona virus sẽ bị đẩy lùi, bị vô hiệu hóa hoàn toàn để con người lại được trở về với cuộc sống bình thường trong mọi sinh hoạt, trong đó sinh hoạt tôn giáo được tái lập không phải chỉ ở mức bình thường mà còn vươn lên cao khởi sắc.

Chúng ta trông cậy vào Hồng ân Chúa tuôn tràn trên hết thảy từng người chúng ta và trên cả Cộng đoàn chúng ta, trên toàn thể Cộng đồng xã hội cũng như Cộng đồng Dân Chúa khắp hoàn cầu.

Tâm Tĩnh Bên Thánh Giuse

Anna Anh Đào

*Tháng Ba về chói chang ánh nắng
Rực tâm gương Thánh Cả khiêm nhường
Nhà thờ chiều chuông ngân trầm lắng
Ngang tượng đài con chào Thánh Giuse*

*Người Cha nuôi của Chúa Con Chí Thánh
Đáng chờ che Mẹ Thiên Chúa vẹn toàn
Vị Thánh Cả hằng chuyển cầu khôn sánh
Cho đoàn con tìm tựa chốn bình yên*

*Trong gió lạnh đêm xưa mờ sương tuyết
Giữa dặm trường về Ai Cập thuở xưa
Người cất bước với niềm tin mãnh liệt
Quyết một lòng vâng ý Chúa mà thôi*

*Theo Thánh Cả xin sống đời công chính
Dù đơn nghèo trong nếp sống cần lao
Đời hy sinh mà người nên Thánh Cả
Sống lặng thầm mà tình quá thiết tha*

*Dâng Thánh Cả lời kinh, lòng yêu mến
Giữa gian trần nhiều sóng gió chênh vênh
Thánh Giuse xin dẫn đường con nhé
Vượt biển đời đến bến Chúa chờ mong*

<https://gpcanθο.com/tam-tinh-ben-thanh-giuse/>

Năm Tân Sửu– Chuyện Con Trâu 2021

Lão nông CĐ

Năm 2001, năm Tân Sửu, năm Con Trâu, Đặc san Xuân Cộng đoàn chắc có nhiều bài viết về Trâu. Chúng tôi mạn phép chỉ góp đôi chuyện vật tản mạn về trâu, “ngưu tầm ngưu” – trâu tìm trâu, như là “lời quê chấp nhật đông dài” góp vui Xuân Con Trâu cùng mọi người.

Vị thế của con trâu

Trong số 12 Con Giáp, có 7 con vật thuộc gia cầm/gia súc: Sửu (Trâu), Mão (Mèo), Ngọ (Ngựa), Mùi (Dê), Dậu (Gà), Tuất (Chó) và Hợi (Heo/Lợn). Trâu tuy xếp vào con giáp thứ hai, sau Chuột (Tý) nhưng Trâu lại là đầu đàn trong nhóm gia súc, gia cầm! Về cơ duyên giữa trâu với người, con trâu được coi là “đầu cơ nghiệp”, tạo nên thịnh vượng cho nhà nông Việt Nam.

Con trâu hàng ngày sát cánh cùng anh nông phu nơi ruộng đồng. Mọi công việc nặng nhọc đồng áng từ cày bừa, chuyên chở đến kéo gỗ súc dựng nhà xây đền đều nhờ vào sức trâu cùng sự tận tụy của nó. Thế nên, người nông dân Việt Nam luôn cậy vào trâu, coi trâu là bạn thân tín, dành cho trâu tình cảm yêu thương:

Trâu ơi ta bảo trâu này,

Trâu ra ngoài ruộng trâu cày với ta.
Cấy cày vốn nghiệp nông gia.
Ta đây trâu đấy, ai mà quản công!
Bao giờ cây lúa còn bông,
Thì còn ngọn cỏ ngoài đồng trâu ăn”.

Tuy nhiên, không phải người nông dân nào cũng dễ dàng tậu (mua) được trâu và giữ được trâu.

Giá trị của con trâu

Việc tậu trâu đã từng là một trong ba gánh nặng của cuộc sống nông thôn Việt Nam:

Tậu trâu, lấy vợ, cất nhà

Trong ba việc ấy thật là khó thay

Tậu trâu, lấy vợ, cất nhà thật là khó! Cần con mắt tinh anh và cả khả năng tài chánh mới mua được trâu, chọn được vợ hay cất được nhà...

Nếu lấy vợ xem tông, cất nhà xem hương, thì “mua trâu, phải xem vó,” sẫm soi kỹ bộ móng (vó) của con trâu, mới chọn mua được con trâu giỏi, khỏe, chịu nghe, chịu làm.

Trâu lăn xả vào việc ruộng đồng, tận tụy giúp chủ nó ăn nên làm ra. Rồi đến cái phân của trâu cũng góp phần tăng màu mỡ cho ruộng đồng, sinh nhiều hoa trái. Nên trong dân gian có câu:

Trời mưa trời gió đừng đừng
Bố con ông Nùng đi gánh phân trâu
Gánh về trồng bí trồng bầu
Trồng ngô, trồng lúa, trồng rau, trồng cà.

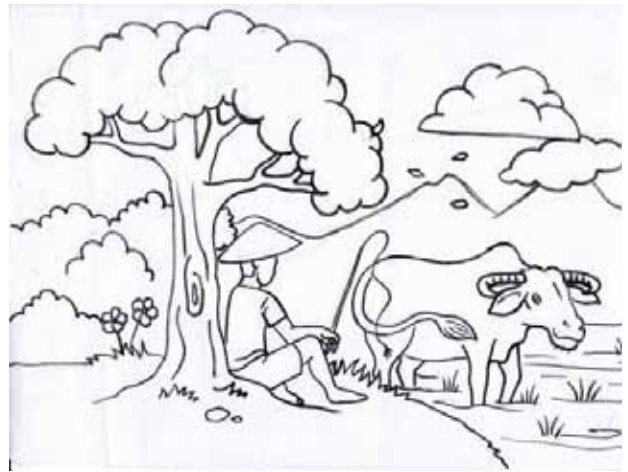
Thân phận con trâu

Vậy mà con người lại phê phán nhau bằng cách ví von cái tật xấu ganh tị nhau là “trâu cột (buộc) ghét trâu ăn!” Lại thật! Bởi lẽ, trong đời sống “bầy đàn” của trâu, có không cái cảnh ganh tị giữa trâu với trâu vì miếng ăn? Có lẽ chúng ta cũng nên xét lại câu tục ngữ “trâu cột (buộc) ghét trâu ăn” trên đây, xem nó có diễn tả đúng đắn không chuyện trâu ganh ghét trâu vì miếng ăn?

Mặt khác, có lẽ cũng nên xem lại có hay không chuyện trâu trắng gờm trâu đen hay ngược lại trâu trắng ganh trâu đen không trong câu “trâu trắng, trâu đen” được dùng để phê phán chuyện đấu đá giữa người với người?

Lại tội nghiệp biết mấy cho trâu cả đời lao nhọc phụng sự con người, để rồi cuối đời khi không còn sức phục vụ nữa, con trâu lại bị đối xử thâm tậ như sau đây

Con trâu có một hàm răng
Ăn cỏ đồng bằng uống nước bờ ao
Thời sống mà đã thương tao
Bây giờ mà chết, tao cầm dao xé mà
Thịt mà tao nấu linh đình
Da mà bịt trống tụng kinh trong chùa
Sừng mà tao tiện con cờ,
Cán dao, cán mác, lược dày, lược thưa!

Gia súc, gia cầm trở thành bia miệng

Các loại gia cầm, gia súc ở nông thôn Việt Nam – trong đó có TRÂU luôn tận lực phụng sự chủ của chúng. Nhưng nghiệt ngã thay! Mỗi khi có chuyện bất bình giữa người với người thì con người lại mang con vật ra mà ví von với ý xía xối, chửi mắng, chê bai kiểu “chửi chó, mắng mèo”, nào là đồ chó chết, chó đẻ, nào là ngu như bò, khù khờ như trâu, gà nuốt dây thun, vv...

Trai gái lén lút tình tự với nhau thì lại mắng là “mèo mả gà đồng”, “trò con heo”, “lợn lòng”. Chê ai ăn bẩn ở dơ thì nặng lời “trâu tắm bùn”. Mắng mỏ sự ngu muội của ai đó thì bảo là “đàn gây tai trâu”. Làm lụng vất vả cực nhọc thì lại ví với kiếp “trâu ngựa, ngựa trâu”. Tranh nhau mà không đạt được theo ý vì chậm chạp thì lại chê bai là “trâu chậm, uống nước đục!”

Nhưng đáng thương nhất cho thân trâu khi người ta đem nó ra mà ví với lũ người đầu trộm đuôi cướp, mắng mà là thứ “đầu trâu, mặt ngựa”!

Chúng ta còn nghe cả những lời so sánh “ngu như trâu”, “lì như trâu” xem ra không công bằng chút nào đối với loài gia súc suốt đời ngoan ngoãn cặm cụi phục vụ người nông dân.

Mừng Xuân Tân Sửu 2021

Chúc nhau PHÚC, LỘC, THỌ

Lão Bộc

Tết đến, Xuân về, người Việt mình chúc nhau “Phúc, Lộc, Thọ”. Thật ra, không hẳn đợi tới Tết người ta mới nghĩ tới Phúc-Lộc-Thọ. Trong nhà nhiều người Việt Nam trưng bày suốt năm suốt tháng hình ảnh ba ông “Phúc, Lộc, Thọ” như “ba vị thần tiên, từ đầu tóc, mặt mày đến hình dáng trông vừa đầy đặn, phúc hậu, vừa ung dung, thư thái và tràn đầy tinh thần nhân ái, bao dung”. Ba ông được tôn là thần. Người ta đúc tượng ba ông bằng vàng để tôn thờ.

Theo niềm tin dân gian, Ông Phúc ban cho điều lành, hạnh phúc. Ông Lộc ban cho giàu sang phú quý vinh hoa. Ông Thọ ban cho sống lâu, nhiều con, đông cháu. Đó không đơn thuần là quan niệm; mà còn là niềm tin... mang tính tôn giáo. Người ta bảo đó là những vị thần đem hạnh phúc, tài lộc và trường thọ, nên dựng bàn thờ đặt tượng mà lễ bái.

Thật ra, trong ba “THẦN” ấy, chỉ PHÚC là chính. Có được PHÚC, thì hưởng được LỘC để trở nên giàu sang phú quý hoặc được trường THỌ - sống lâu, đông con, nhiều cháu... Như vậy Lộc và Thọ là do Phúc ban cho chứ không tự tại. Ở đây không đề cập đến Thần Tài vì Thần Tài được dân gian xem là vị Thần ban phát tài lộc trong cuộc con người bất cứ lúc nào con người có nhu cầu về “tài lộc” chứ không đợi đến ngày đầu Xuân.

Riêng người Công Giáo cũng nói nhiều về PHÚC, trân trọng cái PHÚC. Tuy nhiên, cái PHÚC của người Công Giáo không dừng lại ở những “may mắn tạm bợ cõi đời” mà chính là được dẫn vào cõi PHÚC TRƯỜNG SINH. Phúc đó là PHÚC THẬT. Mà muốn được PHÚC THẬT, người Kitô hữu phải suy ngẫm và thực thi những việc làm tạo nên PHÚC THẬT mà Chúa Giêsu đã công bố trong HIẾN CHƯƠNG NƯỚC TRỜI qua bà Giảng về Tám Mối

Phúc Thật sau đây:

Phúc cho người nghèo khó, vì nước Thiên Đàng là của họ!

Phúc cho người hiền lành, vì sẽ được trái đất làm của riêng!

Phúc cho người than khóc, vì sẽ được an ủi!

Phúc cho người đói khát sự công chính, vì sẽ được no đủ!

Phúc cho người hay thương xót, vì sẽ được xót thương!

Phúc cho người có lòng thanh sạch, vì sẽ được thấy Thiên Chúa!

Phúc cho người hòa thuận, vì sẽ được gọi là con Thiên Chúa!

Phúc cho người bị bắt bớ vì sự công chính, vì nước Thiên Đàng sẽ thuộc về họ!

Chúa Giêsu kết thúc Hiến Chương của Người: “Thực vậy, các con sẽ có phúc khi bị người đời ghen ghét, nhiech máng hay nhục mạ vì Con Người. Các con hãy hoan hỉ an lạc vì một ngày kia các con sẽ được phần thưởng sung mãn dành sẵn cho các con ở trên Trời.”

Xin chúc mừng bà con trong-ngoài Cộng đoàn một Mùa Xuân Tân Sửu tám mối phúc thật cùng ơn bình an trong tâm hồn chúng ta.

Đặc San Cộng đoàn

Báo của ta, vui chuyện nhà

ta

Lữ Thứ

Hàng năm, mỗi độ Xuân về, Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam Giáo Phận Metuchen, New Jersey cho ấn hành và phổ biến miễn phí một tờ Đặc San Xuân Cộng Đoàn.

Từ khi Cha Phêrô Trần Việt Hùng được bổ nhiệm Quản nhiệm Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam thuộc Giáo phận Metuchen, New Jersey, rồi Chánh Xứ Giáo xứ Đức Bà Czestochowa thuộc thành phố South Plainfield, New Jersey, Cha luôn quan tâm đến Đặc San Xuân Cộng Đoàn mà ngài cho là một nét văn hóa “cây nhà lá vườn” đặc trưng của Cộng Đoàn không thể nào thiếu đồng hành với hai sắc thái văn hóa cây nhà lá vườn khác: Bánh Tét, Bánh Chung và Hội diễn Văn Nghệ Mừng Xuân.

Đáng tiếc là về phía văn hóa đặc san, cứ sau mỗi năm, Cộng Đoàn lại mất đi vài cây bút “gà nhà” quen thuộc, hoặc do thay đổi nơi cư trú hoặc do định mệnh cất đi vĩnh viễn.

Hơn nữa, vì là một Cộng Đoàn nhỏ bé, khó mà tiên liệu kế hoạch phát huy sinh hoạt báo chí sao cho mỗi năm thêm khởi sắc trong khi số cây viết mới không thấy xuất hiện ra tay. Vì vậy mà bước tiến của Đặc San Xuân Cộng Đoàn khựng lại chẳng?

Nhưng Cha Quản Nhiệm Phêrô Trần Việt Hùng vẫn lạc quan. Ngài tin tưởng Đặc San Xuân hàng năm của Cộng Đoàn vẫn giữ vững chỗ đứng của nó. Cụ thể, trong Năm Tân Sửu 2021 này, tuy sinh hoạt Văn Nghệ Mừng Xuân không thực

hiện được do hậu quả của dịch bệnh Corona virus, “Báo

Xuân Cộng Đoàn vẫn phải tiếp tục duy trì và phát huy.” Cha Quản Nhiệm Cộng Đoàn khẳng định như vậy.

Theo Cha Quản nhiệm, Đặc San Xuân Cộng Đoàn có trách nhiệm nuôi dưỡng Chữ Quốc Ngữ, nuôi dưỡng sắc màu văn hóa Việt Nam, là ngọn cờ đầu dẫn dắt giới trẻ người Công giáo Việt Nam tha hương sống tinh thần dân tộc, ngôn ngữ, chữ viết dân tộc và Văn chương Việt Nam.

Mặt khác, Đặc San Xuân chỉ dùng làm quà tặng cho mỗi gia đình trong Cộng Đoàn và cả cho các thân hữu gần xa, tuy chi phí ấn loát không nhỏ. Quà tinh thần ấy giới thiệu cho đồng đảo người Việt trong khu vực vừa biết được các sinh hoạt của Cộng Đoàn, vừa có dịp chia sẻ về một số nét văn hóa, xã hội và tôn giáo mà nội dung Đặc San Cộng Đoàn nêu ra.

Cha Quản nhiệm Phêrô Trần Việt Hùng kêu gọi: “mọi thành viên trong Cộng Đoàn cũng như các đoàn thể trong Cộng Đoàn hãy tham gia đóng góp bài vở.” Theo ngài, Đặc San Xuân Cộng Đoàn “không chỉ là món ăn tinh thần mừng Xuân, vui Xuân, mà còn là tiếng nói, là hơi thở của Cộng Đoàn”.

Tâm đắc với hoài bão của Cha Quán nhiệm, đáp lời mời gọi của Cha, mặc dầu tuổi đã cao tới con số 83, sức đã yếu, mắt đã mờ, suy tư cũng đã mỗi mòn cạn kiệt, phận già, không ngại mạnh dạn đóng góp phần mình và kêu gọi mọi người cùng tham gia đóng góp tiếng nói.

Có người cho rằng “viết báo” thời nay chẳng có gì là nhọc, là khó. Cứ gõ Google (internet) là tha hồ “cóp-dán” là xong. Làm như vậy, vô tình chúng ta đánh mất cái phần riêng cũng như cái tinh hoa của Cộng Đoàn mình! Không còn nữa cái chất “cây nhà lá vườn” của Cộng Đoàn mình như phía Văn nghệ hay Bánh Tét, Bánh Chung từng được giữ gìn bấy lâu nay?

Người của Cộng Đoàn hay thân hữu của Cộng Đoàn viết ra, dù viết dưới bất cứ hình thức nào, không luận hay/dở, đúng/sai, miễn là do chính mình “nhà ta, ta xây; ruộng ta, ta cày!” Hay thì người ta thưởng thức, dở thì thiên hạ xí xóa thôi!

Chuyện về Cộng Đoàn có lẽ không ít đề tài dù Cộng Đoàn rất ư là nhỏ bé. Chính người viết này đã từng đưa ra loạt bài như vậy, Cộng Đoàn nhỏ, bước vươn không nhỏ; Cộng Đoàn nhỏ, thành tựu lớn; Cộng Đoàn nhỏ, cống hiến không nhỏ.. Nhìn vào Cộng Đoàn hiện nay, người ta dễ dàng nhận ra Cộng Đoàn nhỏ, nhưng hy sinh lớn; hoặc dấn thân không nhỏ; lòng tận tụy không nhỏ đối với việc chung; tình đoàn kết không nhỏ cùng bao điều không nhỏ khác nơi những con người cao cả của Cộng đoàn.... Đó là niềm vui của Cộng Đoàn mình, và từ đó chúng ta mang niềm vui đến nhiều người khác qua Đặc San Xuân Cộng Đoàn!

Năm nay, tuổi trẻ bắt đầu đảm trách Đặc San Xuân Tân Sửu 2021 do bạn Phêrô BÙI DUY TÙNG – Phó Chủ tịch Nội vụ Cộng Đoàn đứng mũi chịu sào. Tin chắc giới trẻ của Cộng Đoàn chúng ta sẽ thành công và Đặc San Xuân sẽ khởi sắc.

Chúc mừng.

Lạc Quan Cầu Nguyện Cho Khỏi Dịch Bệnh Corona

Lm. Biển Xanh

Đầu tuần dịch bệnh lan tràn
Mọi người cảm thấy bàng hoàng đó đây
Học sinh nghỉ học sợ lây
Xí nghiệp nhà máy với đầy khẩu trang.

Mọi người có cách sẵn sàng
Vệ sinh cảnh giác tránh sang đồng người
Giờ đây rất hiếm nụ cười
Đọc kinh cầu nguyện nhiều người vượt qua.

Giê-su thầy thuốc mọi nhà
Cây trồng phó thác chúng ta tin rằng
Dịch bệnh mau chóng biến phăng
Khoa học bác sĩ siêng năng tìm tòi

Dịch bệnh ngăn chặn sớm thôi
Mỗi người cầu nguyện cùng tôi thưa rằng
Thiên Chúa sức mạnh quyền năng
Trao ban sự sống thật gần chúng ta.

Xin ơn của Chúa chan hòa
Ban cho tất cả mọi nhà bình yên
Chúng con ở khắp mọi miền
An bình hạnh phúc triền miên chúc lành.

<https://gpcantho.com/cn-corona/>

Phanxicô Xavie

Phạm Văn Hoạt

Tông đồ Giáo dân của Cộng đoàn đã ra đi

Bạn già

10/11/1943 - 27/10/2020

Cộng đoàn Công Giáo Việt Nam (CĐCGVN) Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời thuộc Giáo phận Metuchen NJ hầu như ai cũng tiếc thương người anh em Phanxicô Xavie Phạm Văn Hoạt vừa ra đi ngày 27/10/2020, thọ 77 tuổi. Có lẽ sẽ là thiếu sót nếu không giới thiệu đôi lời về người anh em của chúng ta.

Chông chênh đường tu, trơn tru đường tình

Phanxicô Xavie Phạm Văn Hoạt sinh năm 1943, xuất thân từ Đại Chung Viện Xuân Bích Huế, VN. Nghe đâu hồi năm 1975, hầu như anh Hoạt đã gắn kết thúc chương trình Đại Chung Viện thì đột nhiên xảy ra biến cố 30/4/1975.

Trong cơn hốt hoảng trước thời cuộc, Phạm Văn Hoạt bỏ nước ra đi, trôi giạt vào Hoa Kỳ mà không mang theo giấy tờ tùy thân nào chứng minh anh đang là người Nhà Chúa. Rồi sau 30/1975, Việt Nam hoàn toàn bế quan tỏa cảng với thế giới bên ngoài, nhất là với “tư bản Mỹ”, nội bất xuất, ngoại bất nhập, kể cả một mảnh

giấy nhắn, một phong thư, một món hàng nhỏ nhất. Việc xin cho được một giấy chứng nhận từ Việt Nam về quá trình tu học của bạn Hoạt là điều hoàn toàn bất khả thi.

Phạm Văn Hoạt hụi hắng, tự kiếm công ăn việc làm và sinh sống. Đến năm 1983, anh chọn được ý trung nhân, chị Phạm Thị Thanh đang định cư tại Canada, đưa về Mỹ, có với nhau 3 người con, một gái, hai trai, nay đều trưởng thành và thành công trong đời sống tự lập.

Phạm Văn Hoạt cảm tạ Chúa về niềm hạnh phúc của gia đình anh và luôn hết mực thương yêu vợ con, chu toàn bốn phận làm chồng, làm cha.

Tông đồ giáo dân

Dù rất bận rộn với cuộc sống gia đình, anh chị Hoạt-Thanh dần thân vào các việc Cộng đoàn tại địa phương, đồng thời dẫn dắt 3 đứa con bé thơ tham gia sinh hoạt Thiếu niên Công giáo qua nhóm “Muối Đất” bên cạnh Nhóm Dẫn Thân (Đồng Hành) mà Anh Chị là thành viên năng động. Anh Hoạt được tín nhiệm một thời đứng đầu Nhóm Dẫn Thân này.

Ngoài ra, anh Hoạt còn được Cha Quản Nhiệm giao trách nhiệm điều hợp các Đoàn thể Công Giáo Tiến Hành của Cộng đoàn và một số công việc khác trong Cộng đoàn, như cùng với một người anh em giáo dân khác phụ trách hướng dẫn Lớp Giáo Lý Hồn nhân. Từ vai trò này, khi làm việc trong tổ chức Cứu vớt Thuyền nhân – Boat People SOS (BPSOS, Inc.) của Ts Nguyễn Đình Thắng, anh Phạm Văn Hoạt đã tổ chức thành công một số Dạ Hội Tình Yêu hàng năm tại Philadelphia (Pennsylvania, Hoa Kỳ).

Riêng tại CĐCG địa phương, anh Hoạt đã từng tham gia tổ chức và điều hợp những buổi Hội thảo Thăng Tiến Gia Đình, được Cha Quản Nhiệm Phêrô Trần Việt Hùng hỗ trợ và nâng đỡ bằng việc thỉnh mời các linh mục nổi danh như Lm Tâm Thường (Nguyễn Trọng Tước, SJ hoặc Cha Tuấn, Cha Đoàn cũng thuộc Dòng Tên) giảng thuyết và chủ trì hội thảo thành công.

Ấy là chưa kể những lần anh Hoạt lái xe đến tận Philadelphia (Tiểu bang Pennsylvania) chia sẻ Giáo lý Hôn Nhân với mấy CĐCGVN ở đó.

Không biết từ chối

Tại Cộng đoàn địa phương Metuchen, anh Hoạt còn tư vấn cho Cha Quán Nhiệm Phêrô Trần Việt Hùng thành lập Hội Cao Niên New Jersey, rồi tham gia Hội với trách nhiệm Phó Hội Trưởng tận tình phụ giúp Hội trưởng Nguyễn Trọng Tài điều hành và giữ cho Hội sống tới khi đại dịch Covid-19 hoành hành, buộc ngưng sinh hoạt.

Ấy là chưa kể anh Hoạt hoạt động tích cực trong lãnh vực văn hóa văn nghệ, báo chí của Cộng đoàn, đặc biệt vào mỗi dịp Tết Nguyên Đán, từ viết báo, sáng tác đề tài cho tới việc điều hành, phối trí tập dượt các tiết mục văn nghệ, và cả việc gói bánh tét, bánh chưng cho Cộng đoàn, anh đều tham gia đắc lực, vui vẻ, chan hòa.

Lại nữa, chỉ khi Cha Quán xứ kiêm Quán Nhiệm Phêrô Trần Việt Hùng chia sẻ trong Thánh lễ an táng anh Hoạt, người ta mới biết anh Hoạt là ‘tư vấn đặc biệt’ của Cha. Cha tiết lộ: *“Tuy tôi thuộc hàng cháu của Cụ Hoạt, tôi luôn gọi cụ là Anh, là vì tôi xem anh Hoạt là anh tôi. Trong mọi sự tôi đều tham khảo với anh Hoạt qua tình anh em thân thiện. Anh Hoạt trao đổi nhiều ý kiến thiết thực, khả thi, nhưng không hề tiết lộ cho ai điều anh chia sẻ”*.

Anh Phạm Văn Hoạt không bao giờ tỏ ra bị quan trọng bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến cho bản thân. Anh luôn mỉm cười hiền hòa, không hề nói điều gì tổn hại thanh danh người khác. Đến nỗi không ai biết anh Hoạt có giận hờn, bực dọc ai không. Với mọi người xung quanh, Anh Hoạt luôn mỉm cười, cởi mở thân thiện. Có lẽ khó ai biết anh Hoạt có giận, có hờn hay có ý phân bì, chê trách ai bao giờ.

Lòng đạo và sống đạo

Anh Phạm Văn Hoạt luôn thực hành và cố võ việc thờ phượng Chúa Giêsu Thánh Thể. Hàng tuần, luôn luôn vào 1 giờ sáng, anh Hoạt đánh thức vợ để hai vợ chồng lái xe trong đêm cùng đi châu Thánh Thể tại Nhà thờ Chánh Tòa

Gp Metuchen, kéo dài một tiếng đồng hồ mỗi đêm, rồi mới trở về tiếp tục ngủ để sáng sớm lại thức dậy đi lễ, giúp lễ ở nhà thờ Giáo xứ.

Chính trong tâm tình yêu mến Thánh Thể, anh Hoạt tình nguyện đóng vai “chú giúp lễ” trong các Thánh lễ ngày thường tại Giáo xứ Cộng đoàn mà đám trẻ giúp lễ không có mặt. Trong bài giảng tiễn đưa Phạm Văn Hoạt, Cha Phêrô Trần Việt Hùng tiết lộ: *“Mỗi lần giúp lễ, anh Hoạt đều muốn mặc áo “alba” (áo chùng trắng các linh mục mặc khi cử hành Thánh lễ), tôi thấy không có gì trở ngại, nên đồng ý cho anh ấy mặc.”*

Sự thực, trong chỗ riêng tư với người viết bài này, anh Hoạt chia sẻ: *“Mình nghĩ là người giúp lễ cần có thái độ, tinh thần và cả cách ăn mặc nghiêm trang xứng đáng nơi Bàn Thánh và với Thánh Thể”*. Trong ý nghĩ ấy, anh Hoạt nói anh không đòi áo alba, mà chỉ muốn có một lời “*ăn mặc nghiêm chỉnh phù hợp với phụng vụ, đó là áo giúp lễ*”. Vì Giáo xứ không có áo giúp lễ cho người lớn, Cha Xứ cho tôi mặc áo alba, tôi vâng lời ngài và rất quý trọng chiếc áo này. Hãnh diện là khác!” Anh Hoạt tâm sự như vậy.

Anh Phạm Văn Hoạt có tinh thần chịu đựng cao. Anh chưa bao giờ tỏ ý bi quan hay buồn chán cả khi đã biết căn bệnh thiếu hồng huyết cầu, bạch cầu và tiểu cầu của mình là chứng nan y khi Bác sĩ Bệnh viện truyền cho anh 3 không: *Không làm việc nặng, không lái xe đi xa, không tới chỗ đông người*. Một “lệnh cấm túc” mà anh Hoạt vui vẻ và luôn tươi cười chấp nhận cho tới giờ ra đi.

Có lẽ do tinh thần trẻ trung của anh Hoạt mà phu nhân anh, chị Phạm Thị Thanh đã chọn tám chân dung thời trai trẻ của anh làm di ảnh trên cáo phó cũng như cho lễ tiễn đưa anh về nơi an nghỉ cuối cùng.

*Phanxicô Xavie Phạm Văn Hoạt (bên phải)
cùng với Lê Văn Hiếu
(Chủ tịch Hội Cựu Chứng sinh Xuân Bích VN, bên trái).
Tác giả đứng giữa.
Hình chụp năm 2018.*

Giấc mơ chưa đạt

Người anh em Phạm Văn Hoạt của chúng ta cư mang rất nhiều giấc mơ đẹp cho đời sống Cộng đoàn, nhưng không phải giấc mơ nào của anh cũng được hiện thực.

Xin đan cử vài ý tưởng đạo đức của anh Hoạt, “*mộng không thành*” sau đây:

+ Anh Hoạt có lòng sùng kính đối với Đức Mẹ Fatima. Anh quảng bá một cách tích cực 3 mệnh lệnh của Đức Mẹ: **Ăn năn đền tội, Cải thiện đời sống** và **Lần chuỗi Mân Côi** và ước mơ xây dựng **Hội Tông đồ Fatima** ở Cộng đoàn, nhưng không thành, có lẽ do giáo dân nặng gánh với công ăn việc làm.

+ Anh Hoạt còn nảy sinh ý muốn thành lập **Hội Thánh Giuse** dành cho các bậc “gia trưởng” ngõ hầu cùng với các bà Mẹ Công Giáo mà phát huy việc giáo dục con cái, nhưng rồi việc đã không thành...

Về Phanxicô Xavie Phạm Văn Hoạt, có lẽ viết hoài vẫn chưa nói hết những kỷ niệm tốt đẹp nơi anh. Chúng tôi nợ với người bạn quá cố, nợ với gia đình anh và nợ với Cộng đoàn CGVN Metuchen, New Jersey vậy.

Xin tạ lỗi và cầu xin Chúa đón nhận linh hồn Phanxicô Xavie sớm về nơi vinh phúc.

Kính Nhớ Tổ Tiên Ông Bà

Anna Anh Đào

*Mùng hai kính nhớ tổ tiên
Ông bà đã khuất nơi miền xa xăm
Thương dâng kính nguyện âm thầm
Nhớ xin thấp nén hương trầm dâng lên*

*Hy sinh bác ái để nên
N hư quà ngày tết đáp đền công ơn
Người nằm chẳng muốn chi hơn
Cần con cháu nhớ biết ơn nguyện cầu*

*Đạo hiếu xin mãi đẹp màu
Thương khi còn sống hay dầu đã xa
Chúa ơi con chỉ muốn mà
Chúa thương đón lấy ông bà tổ tiên*

*Vào miền hạnh phúc vô biên
Vào tình yêu Chúa thiên niên vĩnh hằng
Lời cầu dâng Chúa chí nhân
Cho người còn sống ân cần yêu nhau*

*Là con hiếu thảo đạt dào
Thương yêu cha mẹ đẹp sao ân tình
Lòng con dâng một câu kinh*

Tim con nhớ suốt hành trình... Chúa ơi!

<https://gpcantho.com/kinh-nho-to-tien-ong-ba/>

Cảm nghiệm về
Thánh Lễ Trực Tuyến
&
Thánh Lễ Trực Tiếp

Phận Già

Trận đại dịch Corona virus kéo dài cướp đi nhiều sinh linh toàn thế giới đồng thời làm xáo trộn đời sống con người, kể cả đời sống tâm linh. Có lẽ do phải cách nhau, xa nhà thờ, mất cơ hội cùng tham dự Tiệc thánh, người Công giáo giờ đã và đang nhận ra nhu cầu cấp thiết của việc kết hợp giữa bản thân mỗi người với Chúa Giêsu Thánh Thể.

Mình Thánh Chúa “take-out” (đóng gói mang về)?

Dịch Corona virus ngăn cách giao tiếp trực diện giữa người với người khiến Thánh lễ trực tuyến trở thành thiết thực thay vì tham dự trực tiếp. Từ hoàn cảnh “chặng đường dừng” này, có người nảy ra “sáng kiến take-out đóng gói mang về” khiến ĐHY Robert Sarah, Tổng trưởng Bộ Phụng tự và Kỷ luật bí tích của Tòa Thánh, đã phải lên tiếng báo động sự lệch lạc của cái gọi là “sáng kiến” ấy. (Hồng Thủy, Đài Vatican News ngày 05/5/2020) ĐHY Sarah phản đối việc ‘Đóng Gói’ Mình Thánh Chúa để tín hữu mang về tự rước lễ”).

Đài Vatican nêu rõ, ĐHY Robert Sarah phản bác hoàn toàn ý tưởng “cho rước Mình Thánh Chúa bằng cách ‘đóng gói’ để giáo dân mang về nhà tự rước lễ.” Ngài kêu gọi “chúng ta phải lãnh nhận Mình Thánh Chúa cách xứng hợp”.

ĐHY Sarah đưa ra chỉ dẫn cụ thể: “Thiên Chúa phải được kính trọng, chúng ta không thể bỏ ngài vào trong một cái túi nhựa. Tôi không biết ai đã nghĩ ra điều phi lý này, nhưng nếu việc không được rước lễ là một đau khổ, thì chúng ta không thể thỏa hiệp về cách rước lễ. Chúng ta phải rước lễ theo cách xứng hợp, xứng với Thiên Chúa, Đấng đến với chúng ta. Chúng ta phải có thái độ đức tin đối với Thánh

Thể, chúng ta không thể xem Thánh Thể như một đồ vật tầm thường, chúng ta không đang ở trong siêu thị.”

“Xem lễ” hay Dự lễ?

Cơn đại dịch Corona virus làm đảo lộn mọi sinh hoạt tinh thần lẫn vật chất của con người khắp thế giới. Sinh hoạt tôn giáo trong đó có đời sống tâm linh của người tín hữu cũng bị tác động bởi các biện pháp cách ly khiến con người phải lùi về ốc đảo cá nhân của mình, không còn cơ hội tập hợp với nhau để cùng nhau đọc kinh cầu nguyện, cùng nhau chia sẻ Lời Chúa, cùng nhau cử hành Mầu Nhiệm Thánh Thể.

Thánh Lễ Chúa Nhật
dành cho những người không thể đến nhà thờ

Tham dự Thánh lễ **trực tiếp** bấy lâu nay mang tính “chia sẻ và hiệp thông” giờ đây do đại dịch xui khiến, người Công giáo buộc lòng phải chuyển sang hình thức “**xem lễ**” qua màn hình, không phải chỉ từ chiếc TV trong nhà, mà còn từ những chiếc computers, laptops, iPhones, iPads, ở đâu và bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra **nghe/xem... Thánh Lễ** từ bất cứ nơi nào có cử hành Thánh Lễ qua máy thu/phát hình.

Dự lễ qua màn ảnh mùa dịch bệnh là một lựa chọn bất đắc dĩ, có khi làm cho người tham dự cảm thấy lòng mình trống vắng tình hiệp thông thực sự với mọi thành phần dân Chúa trong Cộng đồng, đặc biệt là giữa bản thân mỗi cá nhân người tín hữu với chính Chúa Giêsu Thánh Thể.

Rõ ràng, có cái gì đó hụt hẫng trong ý nghĩa và tâm tình Hiệp thông xuyên qua Thánh lễ trực tuyến như hiện nay nếu chúng ta không đặt trọn lòng trí mình vào điểm đỉnh Thánh Lễ là Nhiệm tích Chúa Giêsu Thánh Thể.

Vì thời thế [thời dịch bệnh] thế thời phải thế. Nhưng không vì thế chúng ta coi việc dự lễ trực tuyến như là một cách “xem lễ” quá hời hợt, mà phải là một sự THAM DỰ TÍCH CỰC và SỐNG ĐỘNG trong tâm tình tạ ơn, ngợi khen và thờ phượng Chúa Thánh Thể.

Trực tiếp tham dự Thánh Lễ

Từ những ray rút về nỗi buồn xa nhà thờ, về nỗi nhớ nhung những lần cùng Cộng đồng Dân Chúa hiệp dâng Thánh Lễ, chúng tôi nhớ về cuộc tập hợp thân thương giữa những anh chị em cùng là dân Chúa, suy tư về cuộc hành trình của chúng tôi cùng nhau tiến vào Mầu Nhiệm Thánh Thể.

Kinh Rước Lễ Thiêng Liêng

Lạy Chúa Giêsu, con tin thật rằng, Chúa hiện diện trong bí tích Thánh Thể. Con yêu mến Chúa trên hết mọi sự, và con ao ước được rước Chúa vào lòng con. Bởi vì giờ đây, con không thể rước Chúa qua bí tích Thánh Thể, xin hãy đến ngự trong linh hồn con cách thiêng liêng. Xin cho con ôm lấy Chúa vào lòng con, như Chúa đã ở trong con và hoàn toàn kết hiệp với con. Xin đừng bao giờ để con tách rời khỏi Chúa. Amen.

Ngày 17-4-2020, Đức Giáo Hoàng Phanxicô, trong Thánh lễ trực tuyến do chính ngài cử hành, cũng đã nhắc nhở chúng ta rằng các Thánh lễ trực tuyến và việc rước lễ thiêng liêng không đại diện cho Giáo hội: “Đây là Hội Thánh trong một hoàn cảnh khó khăn mà Chúa cho phép, nhưng lý tưởng của Hội Thánh luôn luôn là ở với mọi người và với các bí tích - luôn mãi.”

Kết luận

Câu xin Chúa sớm đẩy lùi cơn dịch virus Corona quái ác để con người được trở về với đời sống bình thường, trong đó có đời sống tâm linh của người Công Giáo là cùng nhau tập hợp tham dự “**Tiệc Chiên Thiên Chúa**”.

Kính Lạy Linh Hồn Chúa Kitô

Lạy hồn Chúa Kitô, xin thánh hóa con.

Lạy xác thánh Chúa Kitô, xin cứu độ con.

Lạy Máu Thánh Chúa Kitô, xin làm cho con say mê.

Lạy nước bởi nương long Chúa Kitô, xin tẩy rửa con.

Lạy sự thương khó Chúa Kitô, xin thêm sức cho con.

Lạy Chúa Giêsu nhân ái, xin nhận lời con.

Xin giấu ẩn con trong các vết thương Chúa.

Xin cho con đừng bao giờ lìa xa Chúa.

Xin gìn giữ con khỏi kẻ thù tình quái.

Đến giờ lâm tử, xin Chúa gọi con,

và cho con đến cùng Chúa,

Để con được cùng các thánh ca tụng Chúa muôn đời.

AMEN.

Aníma Christi

Soul of Christ, sanctify me.

Body of Christ, save me.

Blood of Christ, inebriate me.

Water from the side of Christ, wash me.

Passion of Christ, strengthen me.

O Good Jesus, hear me.

Within your wounds hide me.

Permit me not to be separated from you.

From the wicked foe, defend me.

At the hour of my death, call me

and bid me come to you

That with your saints I may praise you

For ever and ever. Amen.

Tuổi Già Mặn Mà Ngày Tình Yêu

Lữ Thứ

Ngày nay không những tại Hoa Kỳ, mà tại nhiều quốc gia khác ở châu Âu cùng cả thế giới kể cả Việt Nam, cứ vào 14 Tháng Hai hằng năm, các đôi nam nữ lại rộn rã chào mừng **Ngày Tình Yêu – Valentine’s Day**.

Vợ chồng chúng tôi vốn thuộc loại “đồ cũ” từ Việt Nam, nên đã có một thời chẳng hề nghe biết hay thưởng thức được hương vị gì của **Valentine’s Day – Ngày Tình Yêu!** Cho đến khi định cư trên đất Mỹ, hòa nhập vào nếp sống mới với vài truyền thống văn hóa Mỹ, chúng tôi bắt đầu làm quen với văn hóa *Valentine’s Day – Ngày Tình Yêu*.

Thoạt đầu, chúng tôi cứ ngỡ Ngày Tình Yêu – Valentine’s Day chỉ là ngày tôn vinh Tình Yêu Tuổi Trẻ, (nhất là những người Trẻ đang chờ ngày kết hợp với nhau bằng Hôn nhân). Dần dần, chúng tôi mới nhận ra rằng, ngày Tình Yêu là ngày của tất cả mọi người yêu thương nhau, giữ trọn tình trọn nghĩa với nhau bất luận là già hay trẻ, bất luận người ta mới yêu thương nhau hay đã cùng nhau trải qua cuộc sống yêu thương hàng chục năm, nhiều chục năm...

Chúng tôi hân hạnh giới thiệu một đôi vợ chồng tại Hoa Kỳ đã vượt tuổi “bách niên” (trăm năm) vừa mừng **NGÀY TÌNH YÊU THỨ 80** (80th Valentine’s Day) của họ hôm 14 Tháng Hai, 2020.

Truyền thông Mỹ đầu năm 2020 đưa tin Ông John Henderson, **107 tuổi** cùng phu nhân là Bà Charlotte, **105 tuổi** vừa chia sẻ bí quyết “trường thọ” của họ vào dịp ông bà cùng mừng Ngày Tình Yêu - Valentine’s Day thứ 80 của nhau.

Nhiều cơ quan truyền thông Mỹ chạy “tít” lớn đưa tin đôi vợ chồng già ở Texas – ông và bà John-Charlotte Henderson tổ chức mừng ngày lễ Tình Yêu thứ 80 của họ vào ngày Tình Yêu 14/2/2020, sau khi ông bà đã được ghi danh vào cuốn **Guinness Vô địch Thế giới về Lịch sử Đôi Bạn Sống Lâu Nhất Thế Giới**.

Thế nhưng, xem ra ông John Henderson vẫn “chưa hài lòng” khi ông nói với phóng viên báo Today (Jenna Bush Hager) bằng giọng hối tiếc: “*Chưa phải là lâu. Thời giờ qua nhanh như chim bay!*”

Nhớ thuở đôi bạn gặp nhau tại Đại học Texas vào năm 1934 khi nước Mỹ sắp rơi vào trận Đại Suy thoái Thế giới, ông John khoe: “*Lần đầu gặp nàng và trò chuyện với nàng, tôi không nghĩ là tôi có thể có cuộc hẹn nào khác nữa với bất cứ ai khác.*” Còn bà vợ Charlotte thì rơm rớm nước mắt yêu thương đầy xúc động: “*Anh ta quả là người đàn ông lịch lãm nhất, hơn bất cứ chàng thanh niên nào mà tôi đã tiếp xúc.*”

Gặp nhau tại Đại học vào năm 1934, đến năm 1939 họ thành hôn với nhau và trung tín với nhau cho tới hôm nay.

Sau 8 thập niên sống với nhau đời vợ chồng, hai ông bà John và Charlotte luôn coi Valentine’s Day – Ngày Tình Yêu là ngày đặc biệt để ông bà cùng lập lại với nhau lời thề chung thủy, yêu thương nhau đến trọn đời.

Ông bà Hendersons không có con, nhưng từ sau khi cả hai cùng nghỉ hưu hồi thập niên 1970, ông bà vẫn kề cận, sát cánh nhau cho đến nay trong yêu thương, hạnh phúc.

Ông bà còn lưu giữ một mẫu viết tay rất là tình tứ (lãng mạn) do người vợ gửi cho chồng năm 1961 nhân kỷ niệm năm thứ 22 lễ cưới của họ.

Hiện ông bà vẫn còn tập thể dục với nhau hằng ngày và cùng thưởng thức mỗi người một ly rượu vang mỗi tối, cùng đi ngủ với nhau, tinh thần sáng khoái, phấn khích.

Ông bà luôn luôn lạc quan, hài hước trước mọi nghịch cảnh của cuộc sống. Dường như họ không hề biết buồn giận nhau bao giờ.

Khi được hỏi, “*Nếu không có Lễ Tình Yêu – ngày Valentine’s Day hàng năm, thì ông bà... tính sao?*” Ông John đáp: “*Ồ! Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ có kinh nghiệm với cái nếu ấy.*” Bà Charlotte nói thêm vào: “*Câu ông nhà tôi đừng bao giờ thử... cái chuyện không có Ngày Tình yêu...*”

Đặc biệt, khi được hỏi về tình cảm ông bà trao tặng cho nhau từ khi mới thành hôn, ông vui cười trả lời hài hước: “*Chúng tôi tung ra hơn phân nửa chất nổ mà Quân Đồng Minh đã sử dụng cho Đệ Nhị Thế Chiến.*”

Thảo nào chất nổ tình yêu của ông bà đến nay vẫn còn nổ đòn, vang vọng khắp thế gian.

Đôi nét về Valentine’s Day

Đầu năm 2021 này một sự gần như trùng hợp ít ai ngờ là văn hóa Đông-Tây gần như hội tụ cùng một thời điểm dịp đầu năm. Người Việt chúng ta mừng Xuân Tân Sửu 2021 với 3 ngày Tết Nguyên Đán mùng Một, mùng Hai và mùng Ba Tháng Giêng Âm lịch nhằm 12, 13 và

14/02/2021 Dương lịch thì NGÀY TÌNH YÊU (Valentine’s Day) lại rơi vào ngày 14/02/2021.

Chúng ta mừng Xuân cho nhau và cũng chúc nhau Valentine’s Day hạnh phúc. Nhân đây chúng tôi xin có đôi lời giới thiệu về Ngày Tình Yêu, đồng thời cũng giới thiệu đôi vợ chồng “*Tuổi già Mãn Mà Ngày Tình Yêu*” như trên.

Valentine’s Day ở Mỹ là ngày Tình Yêu đối với mọi người, bất luận đó là đôi bạn già hay đôi vợ chồng trẻ hoặc là cặp tình nhân. Đó cũng là dịp để mọi người trong một gia đình hay trong dòng tộc bày tỏ tình yêu thương nhau mặn nồng. Một phần nào giống như ngày Tết Nguyên Đán của ta.

Chúng tôi không tìm kiếm nguồn gốc ngày Tình Yêu, cũng chẳng quan tâm tới cái tên Valentine xuất phát từ đâu hay từ lúc nào, và Valentine là nhân vật nào.

Chỉ biết rằng “Valentine’s Day” đã thâm nhập vào đời sống chúng tôi và lưu thông trong huyết quản chúng tôi. Valentine’s Day vẫn mãi là NGÀY TÌNH YÊU để chúng tôi cùng nhau làm sung mãn Tình Yêu của mình, thi vị hóa cuộc đời và lãng mạn hóa Tình yêu giữa nhau.

Đây là cơ hội quý hiếm để chúng ta bỏ chút thời giờ, cùng ngồi lại với người thân thương tỏ bày tâm sự quý yêu, trân trọng nhau.

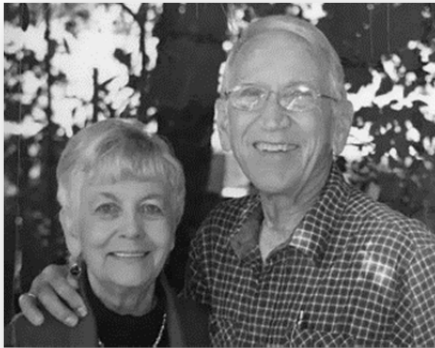
Càng trải qua cuộc sống “đôi lứa” với nhau lâu dài, chúng tôi càng thấm thía tình vợ chồng, càng cảm nghiệm sâu sắc nghĩa tình phu thê. Mừng ngày Tình Yêu – Valentine’s Day, chúng tôi càng ghi đậm tình yêu thương nhau.

Ngày lễ Tình Yêu hãy là *ngày của nhau và cho nhau* đối với hết thảy chúng ta bất kể chúng ta thuộc hạng tuổi nào và ở trong hoàn cảnh nào.

Chúng tôi hằng tâm niệm với nhau: **Mỗi ngày hãy luôn luôn là Ngày Tình Yêu – Valentine’s Day** giống như đôi vợ chồng thọ hơn trăm tuổi và trải qua gần trăm năm hạnh phúc giới thiệu trên đây.

Văng Văng Tiếng Hát Tình Già Thời Corona

Dân Trờì

Ông bà John và Ann Kline

Đại dịch Coronavirus tại Hoa Kỳ ngày càng gia tăng liên tục cắt đi sinh mạng nhiều người. Truyền thông Mỹ đưa ra nhiều tin tức vừa đau lòng vừa cảm động về những đôi vợ chồng già cùng ra đi với nhau vì Corona.

Chẳng hạn, ông bà Wilma và Williard Bowen thuộc Quận hạt Quận hạt Paulding (Atlanta, Georgia), vừa mừng Lễ Vàng (50 năm) hôn nhân trong năm 2020 này đã cùng ra đi vĩnh viễn vì Covid-19 vào ngày Lễ Tạ Ơn ngày 26/11/2020 chỉ cách nhau vài tiếng đồng hồ.

Trước ông bà Bowen, vào cuối Tháng Ba, 2020 cũng đã xảy ra trường hợp tương tự tại Indianapolis thuộc Tiểu bang Indiana. Đó là ông Stuart, 74 tuổi, và vợ ông, bà Adrian, 72 tuổi, cũng đã cùng ra đi vĩnh viễn ngày 29/3/2020, cách nhau chỉ 6 phút.

Ngoài những tin buồn như trên, chúng ta còn nghe và đọc được một tin vừa đạo đức vừa đậm chất lãng mạn ngay trong cơn đại dịch Covid-19 này. Đó là chuyện về một cụ ông, **“người chồng hát khúc tình ca cho vợ mỗi**

ngày xuyên qua cửa sổ nhà dưỡng lão” (Husband serenades wife each day through her nursing home window).

Cụ John Kline, 80 tuổi và vợ ông là “Ann yêu dấu” hay “Ann ngọt ngào – sweet Ann” đã cùng kết hôn cách nay 45 năm. Nay bà vợ vướng dương tính Covid, phải chịu cách ly tại một viện dưỡng lão ở địa phương. John Kline không được vào thăm vợ. Bù lại, mỗi ngày ông tới trước cửa sổ lắp kiếng của viện dưỡng lão để được nhìn vợ mình xuyên qua cửa kiếng. Từ nơi này, ông cất tiếng hát bài Thánh ca *Amazing Grace* (Hồng Ân Kỳ diệu) khiến bà vợ không khỏi xúc động dù bà vợ ông đang mắc chứng lú lẫn (Alzheimer) đã từ 17 năm.

Tin cho biết cụ ông John Kline 80 tuổi ngày nào cũng kiên trì đến trước cửa sổ viện dưỡng lão nơi người vợ yêu quý của ông đang “cách ly” vì dương tính Corona virus. Vì không được vào bên trong viện dưỡng lão, nơi vợ ông đang nằm, ông Kline đứng bên ngoài cửa sổ, xướng lên cho vợ nghe bài thánh ca *Amazing Grace* đầy ý vị mà ông tin là vợ ông sẽ rất hài lòng vì bà rất ưa thích bài này khi nghe chính ông hát cho bà.

Không được vào bên trong nhà hưu dưỡng, không kề cận được người vợ yêu thương của mình đang lâm bệnh, cụ John Kline tin chỉ có ca khúc *Amazing Grace* mà ông từng xem như là nguồn an ủi tuyệt vời cho bà, để gửi gắm cho vợ như thì thảo tâm sự may ra có thể giúp vợ mình vui lên mà vượt qua cơn hiểm nghèo.

Theo lời kể của ông Kline, bài hát này ông đã từng hát cho vợ nghe suốt nhiều năm qua từ khi bà chẩn đoán mắc phải chứng lú lẫn. Giờ thì bài ca ấy ông không thể ngưng hát cho vợ khi ông bà đang rơi vào cảnh vợ chồng cách ly vì dịch bệnh.

Điều đáng nói là chính ông Kline tâm sự rằng ông không muốn người vợ yêu dấu “*chôn chồng mình vào dĩ vãng*” trong bất cứ hoàn cảnh nào, nên ông quyết gửi hồn vào lời ca, tiếng hát bài

Amazing Grace hát xuyên qua kính cửa sổ viện dưỡng lão, khúc ca mà ông tin “người yêu của ông in sâu vào lòng từ thuở ban đầu hai người yêu nhau để hai vợ chồng cảm nghiệm được sự âm áp như vẫn còn kề cận nhau” như thuở ban đầu, cùng hướng lòng về **Hồng Ân kỳ diệu – Amazing Grace.**

Amazing Grace

Amazing grace, how sweet the sound

That saved a wretch like me

I once was lost but now am found

Was blind but now I see

The Lord has promised good to me

His word my hope secures

He will my shield and fortress be

As long as life endures

When we've been here ten thousand years

Bright shining as the sun

We've no less days to sing God's praise

Than when we've first begun

The story of 'Amazing Grace.'

Ân sủng diệu huyền! Âm thanh ngọt ngào đường bao

Vì ân sủng ấy đã cứu một kẻ hư hỏng như tôi!

Một kẻ từng lạc mất nay được tìm gặp

Một kẻ mù lòa, nay được trông thấy

Chúa đã hứa ban cho tôi ân phúc

Lời Ngài bảo đảm cho tôi niềm hy vọng

Ngài sẽ là tấm khiên và là pháo đài cho tôi ẩn nấp

Bao lâu tôi còn sống thậm chí cho đến ngàn năm;

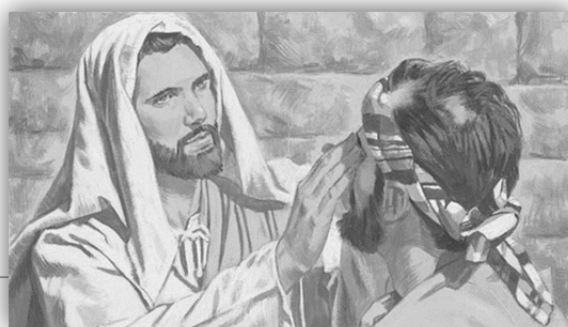
Thậm chí cho đến ngàn năm

Vẫn như mặt trời chiếu sáng

Không ngày nào chúng tôi không ca tụng Chúa

Như đã từng ca tụng từ thuở ban đầu

Với câu truyện 'Ân sủng diệu huyền'.

Học cùng Mẹ Têrêsa

*What Vietnamese Catholic Youth
can learn from Mother Teresa?*

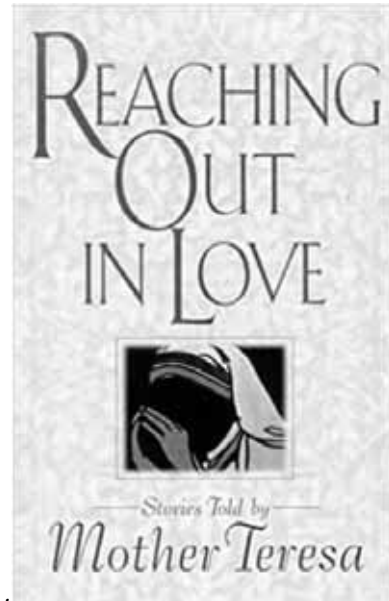
*(Bilingual – Song ngữ)
Tặng Thiếu nhi Thánh Thể Cộng đoàn*

Lê Thiên & Nguyễn Ngọc
Sưu tầm & Chuyển ngữ

Mother Teresa, in full **St. Teresa of Calcutta**, also called **St. Mother Teresa**, original name **Agnes Gonxha Bojaxhiu**, (*baptized August 27, 1910, Skopje, Macedonia, Ottoman Empire [now in Republic of North Macedonia] died September 5, 1997, Calcutta [now Kolkata], India; canonized September 4, 2016; feast day September 5*), founder of the Order of the Missionaries of Charity, a Roman Catholic congregation of women dedicated to the poor, particularly to the destitute of India. She was the recipient of numerous honors, including the 1979 Nobel Prize for Peace.

Mẹ Têrêsa, tên đầy đủ là Thánh Têrêsa thành Calcutta, cũng gọi là Mẹ Thánh Têrêsa, tên sinh đẻ là Agnes Goxha Bojaxhiu, (rửa tội ngày 27 Tháng Tám, 1910, tại Macedonia, Đế quốc Ottoman [nay thuộc về Cộng hòa Bắc Macedonia] – từ trần ngày 5 Tháng Chín, 1997 tại Calcutta [nay là Kolkata], Ấn Độ; được tuyên

thánh ngày 04 Tháng Chín, 2016; lễ kính ngày 5 Tháng Chín). Ngài là sáng lập viên Dòng Thừa Sai Bác Ái, một Hội Dòng các nữ tu Công giáo Rôma tận hiến cho người cùng khổ, đặc biệt cho giới nghèo ở Ấn Độ. Mẹ Têrêsa nhận được nhiều Giải thưởng cao quý, trong đó có Giải Nobel Hòa Bình năm 1979.

*(MOTHER TERESA'S REACHING OUT IN LOVE
– STORIES TOLD BY MOTHER TERESA
Compiled and Edited by (Rev.) Edward Le Joly and
Jaya Chaliha. Barnes & Noble Books, NY. (2002).*

According to these authors, Mother Teresa talked to people belonging to all classes of society and all religious beliefs... Mother used no notes, no paper for her speeches. She did not write out her speeches...

MẸ TÊRÊSA LAN TỎA TÌNH YÊU – NHỮNG TRUYỆN KỂ CỦA MẸ TÊRÊSA, do [Lm] Edward Le Joly và Jaya Chaliha đồng biên soạn và biên tập, Tủ sách Barnes & Nobles, NY (2002).

Theo các tác giả trên, Mẹ Têrêsa nói với dân chúng thuộc mọi giai cấp xã hội và mọi niềm tin tôn giáo. Mẹ không dùng phiếu ghi chú hay giấy tờ gì khi thuyết trình. Mẹ cũng không hề soạn trước các bài diễn văn của mình...

Charity begins today

Mother [Teresa] believed in immediate action. She was a doer, not a preacher. She would often say:

'Charity begins today. Today somebody is suffering, today somebody is in the street, today somebody is hungry. Our work is for today, yesterday has gone, tomorrow has not yet come. We see a need, we go to meet it; at least, we do something about it.

A woman came with her child to me and said, "Mother, I went to two or three places to beg for food, for we have not eaten for three days but they told me that I was young and I should work and earn my living. No one gave me anything."

I went to get some food for her, and by the time I returned, the baby in her arms had died of hunger.'

We will not have them tomorrow if we do not feed them today. So be concerned about what you can do today.'

Đức bác ái bắt đầu ngay hôm nay

Mẹ Têrêsa tin vào hành động tức thời. Mẹ là một kẻ ra tay chứ không là người rao giảng. Mẹ thường nói:

Bác ái bắt đầu ngay hôm nay. Hôm nay có người đang khốn khổ. Hôm nay có người đang [lang thang] ngoài đường. Hôm nay có người đang đói rét. Việc làm của chúng ta là cho hôm nay. Hôm qua thì đã qua rồi. Ngày mai thì chưa đến. Chúng ta thấy một nhu cầu, chúng ta đáp ứng nhu cầu ấy. Ít ra chúng ta làm được một cái gì đó cho nhu cầu ấy.

Một thiếu phụ bế đứa con trong tay đến gặp tôi và nói: "Thưa mẹ, tôi đã đến hai ba nơi để xin ăn, vì đã ba ngày nay chúng tôi chẳng có gì mà ăn, nhưng người ta bảo tôi còn trẻ, tôi phải đi làm để kiếm sống. Không ai cho tôi chút gì cả.

Tôi [Mẹ Têrêsa] bèn đi kiếm chút thức ăn cho bà mẹ ấy và lập tức trở lại, thì đứa bé trên tay bà mẹ đã chết, chết vì đói.

Ngày mai chúng ta không còn [thấy] họ nữa nếu chúng ta không nuôi sống họ ngay hôm nay. Vậy

bạn hãy quan tâm đến điều gì bạn có thể làm hôm nay [đừng để đến ngày mai].

Shut-in and forgotten

Mother Teresa coined her own word for unwanted people. She called them 'shut-ins'.

She often repeated one of her traumatic experiences.

I visited a home where they kept the old parents of sons and daughters who had put them into this institution and perhaps forgotten about them. These old people had everything – good food, a comfortable place, television – but everyone was looking towards the door. And I did not see a single smile on the faces of our people; even the dying one's smile. Sister said, "It is like this nearly every day. They are hoping and expecting that a son or daughter will come and visit them."

It is this neglect to love that brings spiritual poverty.'

Bị nhốt và bị quên lãng

Mẹ Têrêsa đã "ché" ra một từ ngữ riêng của Mẹ dành cho những người bất hạnh. Mẹ gọi họ là "shut-ins" – chúng tôi tạm dịch là "những kẻ bị nhốt". Mẹ thường lặp lại một trong những kinh nghiệm đau buồn của mẹ.

"Tôi đã từng đến thăm một ngôi nhà nơi mà người ta chăm sóc các bậc cha mẹ già của những người con trai và con gái đã đưa họ vào viện này [viện dưỡng lão] và rồi bỏ mặc các cụ ở đó. Các cụ có đủ mọi thứ - đồ ăn ngon, nơi ở thoải mái, Ti-vi – nhưng các cụ cứ trông về phía cửa ra vào. Và tôi chẳng thấy nụ cười nào nơi khuôn mặt của các cụ; thậm chí cái cười mỉm của một người sắp lìa đời. Vị nữ tu [Mẹ Têrêsa?] nói: "Chuyện ấy xảy ra hầu như mỗi ngày. Các cụ hy vọng và cứ trông chờ con trai hay con gái của mình đến thăm."

Chính sự hững hờ về tình thương như thế khiến người ta nghèo đi về mặt thiêng liêng vậy'.

Ý Nghĩa Linh Thiêng Ngày Tết Nguyên Đán

Sưu tầm

Đối với dân tộc Việt Nam, Tết Nguyên Đán là một Đại Lễ, vì bao gồm tất cả các ý nghĩa và tâm tình của các lễ Giáng Sinh, lễ Tân Niên theo Dương lịch, lễ Tạ Ôn, lễ Chiến sĩ Trận Vong, ngày Giỗ, và tiệc mừng Sinh Nhật của mỗi người.

Mỗi khi Tết đến trên giang sơn Việt Nam, từ Ải Nam Quan đến Mũi Cà Mau, hoa đào đỏ, hoa mai vàng, hoa mận trắng, thêu dệt nên một bức thảm thiên nhiên sắc sỡ muôn màu sắc rực rỡ, khiến lòng người tung bừng phấn khởi mở hội hè đình đám để thưởng Xuân.

Thật vậy, Tết đã mang một ý nghĩa thiêng liêng rất cao siêu, vì là ngày giao cảm giữa Trời-Đất, Thần Thánh và con người, ngày không phân biệt biên giới giữa kẻ sống và người chết. Do đó, mọi người dân Việt đều kính cẩn tham dự các nghi lễ như Trừ tịch, lễ Giao thừa, lễ tế Nam giao, vv...

Từ khi Ánh Sáng của Chúa Cứu Thế chiếu tỏa trên quê hương Việt Nam, đúng như lời Ngài dạy: “Ta đến để hoàn thiện chứ không phải để phá đổ” (Mat.5,17), Hội Thánh đã tìm cách “thánh hóa” những tập quán tốt, bằng cách thanh lọc các yếu tố dị đoan mê tín, rồi mặc cho chúng một ý nghĩa linh thiêng cao siêu. Ngày nay, Hội Thánh vẫn chủ trương đường lối thích nghi, và tôn trọng giá trị văn hóa, bản sắc các dân tộc: “Hội Thánh Công Giáo không hề phủ nhận những gì là chân thật và thánh thiện nơi các tôn giáo. Với lòng kính trọng chân thành, Hội Thánh xét thấy những phương thức hành động và lối sống, những huấn giáo và giáo thuyết kia, tuy có nhiều điểm khác với chủ trương mà Hội Thánh duy trì, nhưng cũng thường đem lại ánh sáng của Chân Lý, Chân Lý chiếu soi cho hết mọi

người..”(Tuyên ngôn về liên lạc của Giáo Hội với các tôn giáo ngoài-Kitô giáo).

Theo nguyên tắc trên, ta thử suy nghĩ về ý nghĩa linh thiêng, cao siêu của ngày Tết Nguyên Đán, qua các đoạn sau đây: Thiên Chúa là Mùa Xuân bất diệt; Trời mới Đất mới; Chim có tổ, Người có tông.

A. Chúa Là Mùa Xuân Bất Diệt

Mỗi độ Xuân về, người dân Việt không quên cảm tạ Vị Chúa Tế Càn Khôn, vì Ngài là căn nguyên của vũ trụ và là nguồn sống của muôn loài. Ngài là một Mùa Xuân trường cửu, bất diệt. Ngài là “Đấng hằng hữu, hiện hữu, và sẽ đến (Khải Huyền 1,4). Con người và vũ trụ đều phải lệ thuộc hoàn toàn vào Ngài để được ban ơn Phước-Lộc-Thọ.

1) Tết Là Ngày Lễ Tạ Ôn

Từ xa xưa, truyền thống dân tộc Lạc Hồng là luôn luôn nhớ ơn Đấng đã sinh thành, chở che, và nuôi dưỡng mình, qua câu ngôn ngữ “Trời sinh, Trời dưỡng”, “Trời che đất chở” hay: “Trời sinh voi, Trời sinh cỏ” (câu này có thể đã được truyền tụng từ thời Hai Bà Trưng, cưỡi voi đánh quân Tô Định, thời kỳ voi còn là một con vật rất gần gũi, và đông đảo trên giải đất Việt).

Theo dã sử, từ đời vua Hùng Vương thứ ba, đã có tập tục dùng gạo nếp nấu thứ bánh, biểu tượng cho ngày Tết, là Bánh Dày và Bánh Chung. Bánh Dày, hình tròn dày dặn, chỉ vòm trời. Cũng có nơi làm Bánh Tết (do chữ Tết?), hoặc Bánh Tày, Bánh Ống (miền Hà nam, Phú

Lý, có hình tròn và dài như giò lụa). Bánh Chung, hình vuông, chỉ bốn phương trái đất:” Vuông như bánh Chung tám góc” (Việt Nam Tự Điển). Vuông-Tròn chỉ sự hoàn hảo, trọn vẹn như câu thành ngữ:” Mẹ tròn, con vuông”. Do đó, ý nghĩa cao siêu của bánh Dày, (bánh Tét), bánh Chung, dùng trong việc cúng tế hay biếu tặng trong ngày Tết, là chỉ sự Hòa Hợp giữa Trời và Đất, giữa Con người và Vị Chúa Tể, như câu:” Thiên Nhân tương dữ”(Trời và Người có liên hệ tương quan với nhau). Trong ngày lễ Tạ Ơn, dân Hoa kỳ có thói quen dâng hoa, hoặc bắp ngô, trái bí đỏ, làm lễ vật để tỏ lòng tri ân đối với Thượng Đế đã ưu đãi họ. Từ xa xưa, người dân Việt đã biết dùng gạo nếp để nấu bánh Chung, bánh Dày, làm lễ vật đặt trên Bàn Thờ để Tạ Ơn Trời đã cho mưa thuận gió hòa:

“Lạy Trời mưa xuống,
Lấy nước tôi uống,
Lấy ruộng tôi cấy,
Lấy chén cơm đầy,
Ly khúc cá to”

Và “ Uống nước nhớ nguồn”, để tỏ lòng nhớ ơn ông bà cha mẹ đã đổ mồ hôi trên thửa ruộng, nương khoai, làm lụng vất vả để nuôi sống con cháu, như câu ca dao:

“Chồng cày, vợ cấy, con trâu đi bừa”

Trong Thánh Lễ cũng có lời nguyện lúc dâng bánh rượu, như sau “Chúng con tạ ơn Chúa đã cho chúng con bánh này là hoa quả từ ruộng đất và lao công của con người...” (Xin phân biệt: “lao công” khác nghĩa với “công lao”. “Lao công” (labor) là vất vả khó nhọc làm việc mới có miếng ăn; còn “công lao” (merit) là phần thưởng, công nghiệp).

Bởi vậy, muốn được Trường Sinh Bất Tử, muốn được Phước-Lộc-Thọ, con người phải phụng sự Chúa, Nhân đạo phải phù hợp với Thiên đạo. Giữa Thiên Chúa và nhân loại phải có sự Giao Hòa mật thiết, như lời nguyện của Kinh Lạy Cha “Ý Cha thể hiện dưới Đất cũng như trên Trời”.

2) Thánh Lễ Giao Thừa

Cũng vì thấu suốt ý nghĩa về nguồn gốc của vũ trụ, nhân sinh: chính lúc nửa đêm 30 tháng chạp, năm cũ hết, bước sang năm mới, mỗi người được thêm một tuổi, nên lễ Giao Thừa là giây phút rất cảm động và linh thiêng. Theo cổ tục, sau khi làm lễ Trừ Tịch để xua đuổi tà ma ác quỷ ra khỏi nhà thì khởi sự làm lễ Giao Thừa. Người ta tin rằng vào lúc năm cũ, năm mới giao nhau, vị Thần năm cũ ra đi để tiếp đón một vị Thần năm mới đến. Đối với tín đồ Công giáo, vị Thần đó chẳng phải vị nào khác, ngoài Thiên Chúa là Chúa Tể càn khôn. Vì Chúa đã phán:” Ta là Nguyên Thủy (Alpha), và Cứu Cánh (Omega) của mọi loài”. Để thánh hóa tập tục này, các Cộng Đồng Công Giáo thường cử hành Thánh Lễ Giao Thừa rất trọng thể, để mọi người con Chúa, con Hội Thánh, cùng tham dự vào một Tiệc Thánh, cùng được ăn và uống Mình và Máu Thánh Chúa. Mọi người cùng hòa hợp với nhau, với thiên nhiên, với dân tộc để dâng lời cảm tạ Chúa là Chúa Tể của Mùa Xuân Bất Diệt và Trường Cửu.

Ngoài Thánh Lễ Giao thừa cử hành đúng nửa đêm, các tín đồ còn tổ chức Thánh lễ Tất Niên, cũng gọi là Ngày Tạ Ơn, vào chiều ngày 30, để cảm tạ ơn Chúa đã ban cho nhiều hồng ân trong năm qua. Theo tập tục vẫn có từ đời cha Đắc Lộ, để thánh hóa ba ngày Tết Nguyên Đán, Hội Thánh đã chỉ định Ngày mùng một Tết

Nguyên Đán, là Ngày cầu Hòa Bình cho gia đình, dân nước và thế giới. Ngày mồng hai Tết, cầu nguyện cho Tiên Nhân, cho ông bà, cha mẹ, thân bằng quyến thuộc đã qua đời, theo tinh thần của Đạo Hiếu. Ngày mồng ba Tết, Ngày Cầu Mùa, để xin Chúa chúc lành cho công việc làm ăn được phát đạt. Hoặc dâng ba ngày Tết để tôn thờ “Mẫu Nhiệm “Một Đức Chúa Trời Ba Ngôi”.

B. Trời Mới, Đất Mới

Ngoài ý nghĩa thần thiêng kể trên, Tết Nguyên Đán còn mang nặng một ý nghĩa nhân sinh cao siêu nữa. Thật vậy, thân phận con người là lệ thuộc vào thời gian, chi phối bởi luật Tuần Hoàn của trời đất. Do đó, nhân ngày Tết, ngày đầu Xuân, ngày ca tụng sự Sống, con người tự nhiên xúc cảm, nên tìm về cội nguồn gốc rễ của mình. Đã làm người ai cũng đều có giấy “khai sinh”, và giấy “khai tử” rõ ràng. Nhìn lại năm cũ, ta thấy thời gian bay biến vùn vụt, như tên bay, ngựa phi, hóa tiễn! Thời gian trôi đi như dòng nước chảy liên tiếp ra biển khơi không bao giờ trở lại, như câu thơ bất hủ: “Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi? (Bạn không thấy nước sông Hoàng từ trên cao chảy xuống, nó chảy ra biển, mà không bao giờ trở lại?). Nhân sinh, vạn vật, khí hậu, nóng lạnh, luôn biến đổi, vận chuyển theo luật Tuần Hoàn của trời đất: bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông: “Tre già, măng mọc”, “Không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời”...

Tết chỉ là khởi điểm của một chu kỳ mới trong thời gian. Vì Nhân Tâm, Nhân Đạo phải thuận theo Thiên Lý, Thiên Đạo, cho nên, sau một mùa đông âm đạm tiêu điều, khi vạn vật cỏ cây bắt đầu lột xác để sống lại xanh tươi, mới mẻ, thì con người cũng phải “tổng cựu nghinh tân”, nghĩa là trút bỏ những cái cũ, để sửa soạn đón nhận những cái mới. Do đó, để đón Xuân mới, người ta dọn dẹp nhà cửa cho mới mẻ, trang hoàng bàn thờ, trưng bày bông hoa, đặc biệt hoa Đào, hay Mai vàng, hoặc chậu Thủy tiên, Phong lan...Thỉnh các “Thầy đồ”, văn hay, chữ tốt, viết dùm câu đối trang trí trên cột, trên tường để đọc

và ngắm nghĩa! Thường các câu đối là những vần thơ tán tụng các đức hạnh cao quý, sự nghiệp hiển hách, hoặc ca ngợi cảnh sắc tuyệt vời của quê hương. Mua sắm các tranh Tết phác họa một cách dí dỏm, ngộ nghĩnh nếp sống mộc mạc nơi thôn dã với bày gia súc: trâu, lợn, gà, mèo, chuột... Đừng quên tắm rửa sạch sẽ, bận quần áo mới, đầu tóc chải chuốt! Bao nhiêu nợ nần năm cũ phải thanh toán cho hết (Ngày nay thời buổi văn minh, chỉ dám hứa với “Ông Bà chủ nhà Bãng”, sẽ xin trả góp mỗi tháng!). Để chuẩn bị tâm hồn với nét mặt vui vẻ, tươi cười, mọi người phải tha thứ, xóa bỏ xích mích, và làm hòa với nhau trong năm mới: “Ăn cơm mới, chớ nói chuyện cũ!“! Điều tối kỵ là nóng giận, chửi rủa, la hét, hay nói những lời cay đắng độc ác! Trong ba ngày Tết, chỉ nên nói toàn lời êm dịu dễ nghe, làm cho người ta mát ruột, mát gan để cầu may! Do đó, nên tìm những lời chúc Tết hay ho, đẹp đẽ nhất và chúc cho thích hợp với địa vị, tuổi tác, chức nghiệp, và hoàn cảnh của người mình chúc. Ví dụ, đối với Ông Bà, hay những vị cao niên, thì chúc câu “thọ tử cao sơn”, đối với nhà buôn: “phát tài sai lộc“; đối với công chức: “thăng quan tiến chức“, đối với thư sinh: “công thành danh toại“, v. v. Ngày xưa, cách thức chúc Tết hay dùng nhất là chúc: Tam đa (đa thọ, đa nam (con trai!), đa phú quý), hoặc chúc: Ngũ Phúc (Phú, Quý, Thọ, Khang, Ninh).

Tóm tắt, năm mới, tâm hồn và thể xác con người cũng đổi mới để hòa hợp cùng Thiên Nhiên, như người nghệ sĩ rung cảm trước vẻ nhiệm màu của Chân-Thiện-Mỹ.

Tết đến giúp ta nhớ lại lời tiên tri của Thánh Gioan trong Sách Khải Huyền Rev.21,1-3 :” Tôi thấy TRỜI MỚI, ĐẤT MỚI, trời, đất, biển xưa đã biến đi! Tôi thấy Thành Thánh Giêrusalem mới từ Thiên Chúa xuống, trang điểm lộng lẫy như tân giai nhân đi đón đức lang quân”.

C. Chim Có Tổ, Người Có Tông

Bất cứ người dân Việt nào, dầu tha phương cầu thực ở đâu, hoặc làm ăn buôn bán xa nhà, dầu thành công hay thất bại, đến ngày Tết, mọi

người đều tìm về quê cha đất tổ để đoàn tụ với gia đình, làng nước!

Trước hết, Tết là ngày tưởng niệm đến ông bà tổ tiên đã khuất bóng, nhưng hồn thiêng như vẫn còn lẩn khuất đâu đây, vì “chết không phải là hết”, nhưng “sự tử như sự sinh” (chết cũng như hãy còn sống) để phù hộ cho con cháu trong năm mới được mạnh khỏe và làm ăn tấn tới. Không có biên giới giữa người sống và kẻ chết! Nhờ lòng tín ngưỡng vào Hồn thiêng bất tử của Tổ Tiên mà gia đình Việt Nam được nối kết bền chặt qua nhiều thế hệ. Ngày Tết, đoàn con cháu đến chúc tuổi ông bà, cha mẹ, cô bác, bên nội cũng như bên ngoại. “Mồng một chúc Tết mẹ cha (bên nội), Mồng hai Tết vợ (bên ngoại), Mồng ba Tết thầy”. Con cháu chúc tuổi ông bà, cha mẹ, chú bác, cô dì, anh chị; con rể chúc Tết gia đình bên vợ (thường vào mồng hai), và học trò chúc Tết thầy (thường vào mồng ba). Do đó, ngày Tết cũng là ngày mừng Sinh Nhật của mọi người. Việc chúc Tết, chúc tuổi là một cách biểu lộ tình nghĩa, tình hữu nghị đối với các vị ân nhân, cũng như đối với bạn bè, tương tự như việc tặng quà dịp lễ Giáng Sinh. Trong việc chúc tuổi tặng quà thì bậc đàn em con cháu được chú ý hơn cả. Vì mong cho “Tre già, măng mọc”, nên các bậc phụ huynh thường cầu chúc cho con cháu được mau lớn, học giỏi, đậu đạt thành tài. Tiền “lì xì” (do chữ “lợi sự”, đọc theo giọng Quảng đông?) đặt trong bao đỏ, với đôi lời cầu chúc, nhắn nhủ lớp hậu sinh hãy say xây dựng sự nghiệp, làm vẻ vang cho gia đình, và dòng họ. Trong thực tế, đối với con cháu còn nhờ vả cha mẹ để ăn học, tiền “lì xì” mang lại nhiều lợi ích như để dành trong nhà băng, trả tiền học phí, may sắm quần áo, đồ dùng, vv... Bởi vậy, ước mong quý vị bậc đàn anh đàn chị mở rộng “hầu bao”, túi tiền “lì xì”, để bọn em út được nhờ, “gọi là ngày Tết, ngày Nhất!”

Ngày Tết cũng là dịp để người dân Việt bộc lộ tình tự dân tộc. Suốt năm, đầu tắt mặt tối làm lụng vất vả, không có ngày nghỉ cuối tuần. Do đó, Tết là ngày hoàn toàn nghỉ ngơi, vui chơi, hội hè đình đám: “Tháng giêng là tháng ăn chơi” Trong nhà ngoài phố, nơi công sở, nhất là nơi đình làng: trẻ già, trai gái, đều dự các trò chơi ngoạn mục thích thú, để mọi người thương ngoạn cảnh vui thú, thân tình và bình an, trong những ngày đầu Xuân.

Tạm Kết

Dầu ở phương trời nào, trong giây phút linh thiêng của Thánh Lễ Giao Thừa, mỗi người con dân đất Việt hãy dâng lời cầu nguyện, cảm tạ lên Thiên Chúa, Đấng tạo thành vũ trụ, đã ban muôn hồng ân cho gia đình và tổ quốc Việt Nam mến yêu. Dầu ở góc biển chân trời nào, ngày đầu Xuân, mỗi người hãy thề hứa sẽ giữ gìn những giá trị cao quý của gia đình Việt Nam, nơi nương tựa cho ta trong cảnh cô đơn, hiu quạnh nơi đất khách quê người. Tết Nguyên Đán cũng là dịp để ta bộc lộ hào khí của dân tộc đã thấm nhuần một nền đạo lý, kỷ cương cao siêu. Ta hãy ước nguyện sẽ bảo toàn truyền thống, tinh hoa của dân tộc, và lưu truyền cho thế hệ tương lai. Nhân ngày đầu Xuân, đặc biệt cầu chúc cho giới trẻ Việt Nam luôn thăng tiến về mọi mặt, để làm rạng rỡ cho giống nòi, xứng đáng là con cháu các Thánh Tử Đạo Việt Nam.

Đường Thi Trương Kỳ
Nguồn: Xuân Bích Việt Nam

WCT: Nhân dịp Tết đến, xin giới thiệu một bài viết của cha giáo Giuse Cao Phương Kỳ trích trong cuốn “Thiên Chúa giáo và Tam giáo” để tưởng nhớ đến ngài.

<https://gpcantho.com/y-nghia-linh-thieng-ngay-tet-nguyen-dan/>

Bà Cố

Sưu tầm

Từ nhỏ, Tâm có thói quen chơi ở nhà thờ, niềm vui của Tâm rất trong trẻo, giúp lễ, kính sáng, kính tối, ca đoàn, thậm chí theo các bà mẹ quét dọn xung quanh nhà thờ.

Nhà sát nách, ngoài những giờ đi học, thời gian còn lại Tâm hay lán la bên nhà nguyện. Tâm có lòng sùng mến Thánh Thể một cách đặc biệt, nếu muốn tìm Tâm, người ta có thể đến nhà nguyện, sẽ nhìn thấy cậu bé rất nghiêm trang trên tay là quyển Kinh Thánh, ngồi lặng lẽ bên nhà tạm.

Ước muốn của Tâm sau này sẽ đi tu, thứ nhất là vì Tâm thấy được gần bên Chúa, thứ hai là vì đi tu được ở một mình một căn phòng, thứ ba là mỗi lần thấy ông bà cố cha sở ghé thăm, mọi người đều nể phục, chúc mừng ngưỡng mộ làm an ủi tuổi già. Tâm muốn cha mẹ mình cũng sẽ như thế.

Thời gian trôi nhanh, mới đó mà Tâm đã học xong Thần Học, con đường tu học của Tâm rất suôn sẻ, do thông minh mà còn chăm chỉ, có lòng sùng mến Thánh Thể, đời sống rất khiêm nhường, anh em quý mến, các Cha Giáo tự hào về Tâm.

Mùa hè, Tâm đi giúp, sống ở họ đạo Tâm thấy vui, Cha xứ đi đâu cũng khoe, có được thầy giúp xứ rất hiền lành, đạo đức, sinh hoạt thiếu nhi tốt, tương quan với người lớn tuổi đúng chuẩn mực ai cũng yêu thương, thầy còn là tấm gương sáng về lòng sùng mến Thánh Thể cho mọi người noi theo.

Làng, ai cũng tự hào về Tâm, người lớn thì yêu quý, còn bọn trẻ thì cay cú vì Tâm là tấm gương mà ai cũng lấy ra so sánh để mắng phạt con mình, thậm chí hiềm tỵ ganh tỵ.

Có bạn, Tú bạn Tâm, ngoác miệng cãi lại mẹ vì bà đem Tâm ra so sánh, bà chửi Tú là đứa ăn hại, học hành không ra gì chơi bời lêu lổng, nhìn con người ta ngoan ngoãn làm thầy, rõ danh cha mẹ họ hàng, tiếng thơm tiếng lành vang xa, còn con bà tự tập, phá làng phá xóm.

Cái gì làm mẹ Tú hùng hổ với Tú, chỉ vì làm bà trương với nhau, mẹ Tú phải đối mặt với cảnh Bà Cố nhà thầy Tâm khoe con mình bắt chắp, chỗ nào cũng mang ra, như cháu Tâm nhà tôi, từ nhỏ tới lớn, không cần phải khuyên bảo việc học hành, nhà thờ, nhà thánh, cháu tự giác, cháu là đứa thông minh nhất nhà, đi giúp xứ, cha sở khen hết lời... Không như con ai kia... Mỗi lần nói đến đây ánh mắt lại hướng về mẹ Tú, máu trong người mẹ Tú nóng hừng hực, mà chẳng biết lời nào đối lại, cơn giận nén xuống, lâu ngày, bùng nổ.

Cái cách chanh chua của Bà Cố, khi liếc mắt về phía mẹ Tú, giống như bảo rằng bà là người mẹ thất bại, con cái lông bông, khó bảo, hỏi thử sao mẹ Tú không đi tiết, thử hỏi sao mẹ Tú không muốn cầm chổi bừa đại vào người Tú cho hả dạ, đứa con làm xấu mặt gia tiên, bôi tro trét trấu lên danh dự cha mẹ...

Bốn phận là thứ mà Trời đặt lên vai, ai có phận nấy, Tú dẫu có tụ tập với bạn bè thiệt, có học hành không ra gì thiệt, nhưng thử hỏi không có Tú mười mấy công ruộng ai lo cày cấy, đến mùa lúa ai nài lưng ra vác hết vào nhà, ai sửa lại mái nhà khi dột, ống nước khi hư, không phải mỗi lần chạm dây cúp điện mẹ gọi Tú ơi ơi...

Mẹ sao phải mang Tú ra so với Tâm? Thử hỏi Tâm có làm được những gì mà Tú phải làm không? Sao mẹ không nhận ra cái ưu điểm của Tú để làm nhẹ đi chút khuyết điểm của con? Mấy lần Tú định quảy ba-lô đi bụi mà bước ra khỏi cửa, rồi lại do dự lùi ngùi khi bỏ mẹ lại heo hút một mình, Tú lại gạt ngang ý định và lại lồm lũi đi nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa để xoa dịu lòng mẹ.

Hết so với người ngoài, bà cố lại mắng nhiếc con cái trong nhà, anh cả tuy có vợ con, công ăn việc làm đàng hoàng, nhưng những lúc tiếp khách về khuya, tiệc tùng say sưa, cũng đều được nghe bà cố giảng cái bài, nhà mình có thầy, làm sao làm cũng phải dờm ngó cho nó ra vẻ anh Thầy...

Mắng con thì nó nhịn, đặng này bà cố cũng đay nghiến luôn thằng rể, mà nó là đứa đạo theo, vì thương con gái bà hiền lành nết na, nó chịu đựng đầu lụy cho qua ngày đoạn tháng. Nó dù sao cũng lớn hơn Tâm, cũng có sĩ diện của người đàn ông trưởng thành, lúc nào cũng bị đem ra so bì cái chỉ số IQ với Tâm, lúc nào cũng bị cần nhần mấy cái lẻ tẻ rồi bà kêu học thầy Tâm mà sống cho người ta thương, câu đó làm tổn thương, thằng anh rể ngậm bồ hòn làm ngọt vì không nỡ xa vợ con.

Nhưng con chó dòn nó vào chân tường, lúc đầu nó nhịn, đến lúc không thể nhịn nó quay lại cắn cho.

Vợ chồng cãi nhau, thằng rể lại lôi ra cái vụ, mẹ mày chê tao thua thằng con bả, nó đi tu thì

nó phải thế, tao có tu đâu mà bắt tao phải giống nó, nó là nó tao là tao, bao nhiêu cay cú bà mẹ, anh lại trút lên đầu vợ.

Bà cố không màng thế gian nghĩ gì, cứ gặp ai khơi chuyện một lúc là mang con ra khoe, lúc nào mắt cũng sáng quắc tự hào, lúc đầu người ta còn muốn nghe, nói riết đâm phát nhảm, mà hể khen con mình thì phải so sánh với đứa khác trong nhà, mà nhất là thằng con rể lúc nào cũng là cái kết u ầu.

Nhiều lần thẩu tai thằng rể, nó hậm hực, không dám nói, lại say sưa về trút lên đầu vợ con. Đời sống gia đình nó bắt đầu nát bấy, nó thề không đi nhà thờ vì nó không hợp với đạo của vợ, nó không đủ bác ái từ bi để tha thứ, vì cứ mỗi lần đi xưng tội ông cha khuyên bảo nó tha thứ, làm sao mà tha thứ được, nên thà tránh ông cha khỏi phiền, nó dời ra nhà trọ, chuyển vợ con theo. Một mình đi làm, tiền nhà trọ, tiền sữa cho con, tiền lo cái ăn cái mặc, bao nhiêu thứ trút lên vai, lắm lúc phải nghe so bì thua đứa này đứa nọ, nó đâm rượu chè, say sưa, mỗi lần như thế nó lôi vợ ra trả đũa, lúc cái mặt bầm dập, chị hiền lành cam chịu, có lần thương chồng chị thỏ thẻ với mẹ, đừng mang anh ra so sánh với Tâm, như đụng vào chỗ ngứa bà cố nhảy rô rô, bà nói đúng chứ bà nào nói sai, con bà giỏi thì bà khen giỏi. Chị không dám làm phật lòng mẹ, về năn nỉ anh, mẹ nói gì kệ mẹ, mình lâu lâu về nhà chơi có một lần, nhịn mẹ cho lành. Những lúc tỉnh táo anh thương vợ, đánh vợ xong anh cũng đau, nhưng lúc đó không kiềm chế được, có lần bị tổn thương quá sâu, anh đòi ly dị vợ, cha sở phải kêu bà cố lên can ngăn, mà khổ nỗi bà cố đang ở chín tầng mây vì cả cái giáo xứ này có con ai bằng con bà cố. Cha thua!

Tâm biết tính mẹ, mà Tâm cũng đau khổ, đâu biết nói sao, có lần Tâm ê nã khi nghe mẹ huyền truyền kể chuyện con trai mình giỏi với một Cha và được Cha phán:- Sao con bà mà chẳng giống bà tí nào? Thầy ấy rất khiêm nhường...

Nhiều anh em cùng khóa, về giúp xứ Tâm, đều khuyên Tâm khuyên bà cố bớt, Tâm sao dám nói, sao dám tổn thương mẹ.

Một lần, Tâm ghé ngang nhà chị, thấy mặt mày chị đầy vết bầm, hỏi mãi, đứa cháu gái thô thể, ba nhậu sìn đánh mẹ, ba nói: – Bà chửi ba vô tích sự, bà nói nhà chỉ có cậu là tốt...

Tâm nghe tim mình nhói đau, cảm giác như bị ai đó đâm nhiều nhất vào, thương chị, thương anh, thương cháu nhỏ, Tâm lặng lẽ dâng gia đình nhỏ bé của anh chị cho Thánh Tâm Chúa.

Tâm liên lí xin ơn trên biến đổi gia đình, Tâm thưa với mẹ, xin mẹ âm thầm đồng hành với Tâm, như Đức Maria âm thầm theo sát Con mình trên đường thập giá để đến đỉnh vinh quang. Tâm xin mẹ mỗi ngày lần chuỗi hạt và cùng cầu xin theo ý Tâm.

Mỗi ngày bên Chúa Thánh Thể, Tâm thì thầm...

Không lâu anh chị dọn về nhà, không lâu mẹ Tú không còn hổ báo với Tú, người ta thấy hai bà trương cùng dọn cỏ quét nhà thờ, giờ thì mẹ Tú lại khỏe, tâm này tháng sau cưới con dâu, nó đạo theo, mà con nhỏ nhìn hiền lành dễ thương, cưới

về nhà mình không lo vì mình nhắc nhở con sống đạo...

Hạnh phúc của người này lắm khi lại là nỗi đau của người khác, thứ mà cứ tưởng ông Trời trở trêu đẽ lên vai người ta, hóa ra chỉ vì lòng người hẹp quá mà ra.

Không cần biến đổi người khác, chỉ là mình biến đổi, tự khắc mọi thứ sẽ đổi theo mình, mà muốn được thể cần ơn sâu thấm trong tâm hồn toát lên từ khiêm nhu và lòng mến.

<https://gpcantho.com/ba-co/>

HOA NỮ MÙA VUI

Tháng Hoa kính Đức Mẹ

Kim Hai Phạm Thi

Ngắm màu nhiệm Mùa Vui Nhập Thể

Hoa KHIÊM NHƯỜNG bồng thắm dưới trời đông

Hoa XIN VÀNG dù bão tuyết mưa giông

Vẫn khiêm tốn nở hoa đường sỏi đá.

Mẹ mang Chúa đi trao cho tất cả

Hoa THƯƠNG YÊU tươi sáng mỗi bước đi
Hoa KHÓ KHĂN Mẹ sinh Chúa Hàì Nhi
Hoa VÀNG PHỤC Mẹ dâng Con đền Thánh.

Hoa CHỊU ĐỤNG những điều không thể tránh
Lạc mắt con Hoa héo úa vì đau
Hoa ĐỔ NÂNG cùng đứng dậy giúp nhau
Trong thử thách tựa nhau xin ơn Thánh.

Cùng kết hợp với tâm tình sốt sắng
Đoàn chúng con dâng Mẹ những lời kinh
Ngạ̃m nhiệm mầu Thiên Chúa Giáng Sinh
Đời khó khăn vẫn nở hoa mùa tuyết.

Khi thời gian đã tới hồi viên mãn
Mẹ thay cho loài người đón nhận Ngôi Hai
Xin giúp con luôn yêu mến Lời Ngài
Qua mầu nhiệm Mân Côi đầy ân phúc.

<https://www.vanthoconggiao.net/2018/05/chum-tho-ve-thang-hoa-cua-pham-thi-kim-hai.html>

Giải Tội

Sưu tầm

Tôi sang thăm người cha bạn ở xứ bên cạnh vào một tối giữa tuần. Hôm ấy vừa vãn mùa Chay, các thánh lễ cũng đã bớt dày hơn nên tôi tranh thủ đi thăm bạn bè. Cha K. là bạn cùng lớp chúng viện ngày trước với tôi. Hai anh em khá thân nhau, cùng tuổi nhau, giờ lại coi xứ gần nhau nên hay có dịp gặp gỡ, hàn huyên.

Trước khi đến nhà xứ của cha K. thì tôi đã đi thăm mấy người bà con, rồi mới vòng về nhà xứ. Dự tính xin cha K. một bữa tối rồi nghỉ đêm ở đây, mai mới về. Sáng sớm hôm sau tôi không phải dâng lễ ở giáo xứ. Cha K. và tôi mới làm linh mục cũng mới chỉ mấy năm nay. Nhưng, tôi cũng như nhiều người, phải công nhận rằng cha K. là một người nhiệt thành. Cha nhiệt thành với mọi công việc từ nhỏ tới lớn, từ ngày là một ông thầy cho tới bây giờ, khi đã là một cha xứ. Giáo xứ của cha đã đổi khác rất nhiều kể từ ngày cha về đây nhận xứ. Bởi thế, tôi rất thích ngồi với người bạn này của mình. Tôi thì không được nhanh nhẹn như thế. Tôi vẫn thích nghe cha K. chia sẻ về những kinh nghiệm mục vụ của mình. Những điều này giúp ích nhiều cho tôi.

Gần bảy giờ tối, tôi đến nhà xứ. Cả căn phòng khách vắng lặng như không có ai. Mà cũng không có ai ở trên này thật. Cha K. vẫn đang ngoài nhà thờ. Tôi để tạm cái balo nhỏ của mình ở một chiếc ghế trên phòng khách, rồi đi xuống nhà bếp. Có tiếng lạch cạch, dao thớt ở đó. Cả mùi thơm của thức ăn nữa.

Ông bô của cha K. đang làm cơm. Tôi cất tiếng chào:

- Chỉ mình ông ở nhà thôi à? Cha xứ đang bận gì mà muộn thế này rồi vẫn chưa về?

- Con chào cha! Cha tới rồi ạ? Cha xứ con đang giải tội ngoài nhà thờ. Chắc cũng sắp xong rồi.

- Nay là lịch giải tội của cha xứ à?

- Cũng không hẳn cha ạ. Ngày trước thì ấn định là tối thứ Năm với tối thứ Bảy hằng tuần. Nhưng khoảng một, hai năm nay thì ngày nào cũng thấy cha xứ ngồi tòa. Đôi khi con cũng có bảo, cha nghỉ sớm sớm chút cho đỡ mệt thì cha chỉ cười xuề xòa, rồi vẫn ngồi tòa muộn thế. Có hôm còn muộn hơn. Mà không hiểu, tội ở đâu lắm thế, lúc nào cũng có người xin vào giải tội. Nhiều khi vừa ngồi vào bàn ăn, có người lấp ló ở cửa xin giải tội là cha đi luôn, bỏ dở cả bữa cơm.

- Lạ nhỉ? – Tôi nói bâng quơ như tự nói với chính mình.

Tôi đi dạo ngoài sân nhà xứ để ông bô tiếp tục công việc của mình.

Cha bạn của tôi, tức cha K., có niềm đam mê với cây cảnh. Cả khu sân nhà xứ là một vườn cây. Những cây xanh được tỉa tốt tỉ mỉ, uốn lượn theo từng thế rất đẹp. Cả những khóm hoa được trồng thành hàng. Khu này hoa hồng, khu kia hoa lan. Hương thơm của các loài hoa lúc nào cũng thoang thoảng. Tôi thì không được tài nghệ, khéo

tay như thế, nhưng tôi cũng thích, cũng mê khu sân vườn này. Đời linh mục mà. Những thú vui trở thành một cách để chúng tôi khuấy khỏa và nối kết với cuộc đời. Thú vui của tôi thì lại là sách vở, là con chữ. Tôi thích thơ.

- A! Cha B. đến rồi à? Cha chờ mình chút, thay bộ đồ rồi anh em mình dùng cơm. Tối nay cũng ở lại đây chơi chứ? Mình có sắp xếp phòng xong rồi.

Mười phút sau, tôi và cha K. đã ngồi bên bàn ăn. Mâm cơm cũng không to tát gì. Tôi và cha K. chung nhau cái tính thích ăn uống đơn giản. Bát canh cua, tô cà muối, thêm chút cá kho. Nay thấy có thêm đĩa thịt quay hành khá khéo. Ông bô đã về nhà. Nhà ông ngay gần đây. Có khách của cha xứ thì ông về nhà dùng cơm, để các cha tự nhiên. mấy lần cha K. giữ ông lại đều không được.

Nhấp một ít rượu, tôi và cha K. vào bữa. Những câu hỏi thăm, những câu chuyện cứ thế đưa đẩy. Mãi đến gần giữa bữa ăn, tôi mới hỏi:

- Nay là ngày gì mà cha giải tội lâu thế?
- À. Cũng có là ngày gì đâu. Bà con cần xưng tội thì mình ngồi tòa thôi.
- Mình tưởng vẫn cho giải tội theo lịch?
- Lâu nay mình không giải tội theo lịch nữa rồi. Ngày nào trước lễ và sau lễ mình cũng ngồi tòa.
- Lạ đấy nhỉ?
- Cũng do một lần mình gặp chuyện – cha K. hơi trầm giọng lại.

Tôi thấy cha trầm ngâm thế, cũng ngồi yên nghe cha kể chuyện:

“Mùa Chay cách đây hai năm, một hôm mình ngồi tòa từ chiều. Mùa Chay nên người ta cũng đến xưng tội đông. Tối tận bảy giờ tối, mình mới đứng dậy, về nhà ăn tối. Sáng sớm hôm sau lại có lễ cho hội gia trưởng của giáo xứ nữa, nên mình định dùng cơm xong là đi nghỉ luôn. Mình với ông bô vừa ngồi vào bàn ăn thì có một người đứng thập thò ngoài cửa. Mình bảo ông bô ra hỏi

có chuyện gì. Ông bô vào báo ‘anh ta xin cha giải tội cho’. Mình mới đứng dậy ra gặp anh ta. Lúc ấy mới thấy đó là một người còn khá trẻ, chắc cũng trạc tuổi anh em mình thôi. Thấy mình ra, anh ta ngượng ngịu mãi mới nói:

- Con xin cha giải tội cho con. Con xin lỗi vì lên gặp cha muộn thế này.
- Lịch hôm nay cha giải tội đến bảy giờ tối. Giờ đã gần tám giờ, mai cha còn phải dâng lễ sớm nữa. Anh cứ về đi, sáng mai lễ xong cha vẫn ngồi tòa tiếp.
- Con...con...
- Ngại đông người hả? Nếu thế thì sáng mai vào đây, cha giải tội riêng cho cũng được. Thông cảm cho cha chút xíu. Sáng mai có thánh lễ sớm. Sáng mai anh quay lại nhé.

Anh ta chỉ “vâng” một tiếng rồi ra về, dáng người lúi lúi trong ánh sáng mờ mờ của sân nhà xứ. Lúc vào ngồi ăn, mình cố nhớ xem đó là ai. Từ ngày về nhận xứ, hình như mình cũng chưa gặp anh ta lần nào.

Sáng hôm sau, lễ xong mình ngồi tòa tới gần bảy giờ. Ăn sáng xong, mình cũng có ngồi đợi ở phòng khách cả buổi sáng hôm đó nhưng không thấy. Mình nghĩ chắc sáng nay anh ta có xưng tội rồi. Buổi trưa, lúc mình xuống ăn cơm trưa thì ông bô nói với mình:

- Chồng chị Minh, ở Giâu Ba mới gặp tai nạn đêm qua cha ạ! Qua đời rồi. Bệnh viện đang chuyển về nhà.
- Cha còn chưa gặp chồng chị ấy lần nào nhi?
- Là cái anh tối qua vào gặp cha đó ạ.

Tự nhiên lúc ấy, tim mình nghẹn lại. Khuôn mặt của người đàn ông mới chỉ hơn ba mươi tuổi như đang hiện ra ngay trước mắt mình, cảm tưởng với tay ra là có thể chạm vào. Gặp tai nạn đêm qua, tức là lúc mình ngồi tòa sáng nay, anh ta không có tới. Gặp tai nạn đêm qua, tức là anh ta chưa kịp xưng tội. Anh ta chết khi còn chưa kịp xưng tội lần cuối cùng. Bữa trưa hôm ấy, mình không dùng được tý nào. Mình bỏ dở, lên phòng luôn. Buổi tối, sau Thánh lễ, mình cùng mấy người trong Ban Hành giáo xuống thăm. Chị Minh đang ngồi thẩn thờ bên bàn của chồng. Hai đứa con, một lớp tám một lớp năm ngồi cạnh mẹ, ngơ ngác nhìn xung quanh. Chị Minh và hai đứa con thấy cha xứ và Ban Hành giáo tới, đứng dậy chào. Mình cũng chỉ dám gật đầu chào lại, không dám nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ vừa mới mất chồng, nhất là hai cặp mắt của hai đứa nhỏ. Ông bố chồng mời mình vào nhà, tiếp chuyện:

- Thăng con của con đi lái xe cả chục năm nay. Nghề lái xe cha ạ, để chung đụng khắp nơi. Mấy năm trước lòi thêm một đứa vợ bé ngoài Hải Phòng. Mấy năm ấy biệt tăm biệt tích không về gì tới quê. Đến khi con vợ bé đó bỏ đi, xách cả theo đứa con riêng thì mới dò dẫm về. Ớn Chúa, may sao vợ nó cũng không trách mắng hay bỏ rơi gì cả. Vợ nó tha thứ cho hết, rồi cũng động viên là đi xưng thú tội với Chúa. Nó cứ gàn đi, không chịu. Hôm qua nó phải chạy chuyển dài. Vợ nó mới bảo, đang mùa Chay, anh lên xưng tội rồi đi đâu thì đi. Cũng không

hiểu sao mà lần này nó nghe lời vợ nó luôn. Chắc tối qua cha cũng có gặp nó.

- Lúc anh ấy lên, cha đang dùng cơm tối với ông bố.
- Giờ mọi chuyện thế này, cũng may là nó được vợ con tha thứ, kịp xưng tội với Chúa. Chỉ mong sao Chúa thương tha thứ cho.

Trong lúc ông bố chồng đang nói, mình cứ nhìn ra linh cửu anh ta. Đứng khuôn mặt của người đàn ông tối qua lên gặp mình. Khuôn mặt trên di ảnh ấy, tối qua có lúc ngượng nghịu, có lúc căng thẳng, có lúc buồn thiu thiu trong cuộc gặp chốc lát ấy.

Mình với Ban Hành giáo ra đọc kinh cho anh ấy. Lúc rảy nước thánh lên quan xong, mình tự hỏi: anh ấy hay mình mới là người cần tha thứ?"

Tôi nâng chén rượu lên, cho một hợp nhỏ vào miệng. Những giọt rượu vào tới đâu, nóng cay ở đó. Cha K. vẫn cứ trầm ngâm như thế. Giờ tôi đã hiểu vì sao cha không còn đặt lịch giải tội, cha có thể ngồi tòa giải tội đến muộn như thế.

Trong đầu tôi nảy ra hình ảnh cha K. đang ngồi bên tòa giải tội, dù trời đã rất khuya nhưng dòng người ngồi đợi vẫn xếp dài. Và, chẳng thấy trên gương mặt của cha có chút mệt mỏi hay tức giận gì cả. Một nụ cười vui tươi và bình an vẫn đang nở trên khuôn mặt của cha.

Hà Nội, ngày 15 tháng 06 năm 2020
 Quang Hải
<http://www.giaophanhunghoa.org/>

Lại một thành viên Cộng Đoàn vừa nằm xuống:

Bà cụ HỒ ĐỨC LỊCH
nhũ danh
Anna TRẦN THỊ KIM DUNG
(30/01/1929-28/12/2020)

Lê Thiên

Cộng Đoàn chúng ta chắc chắn ai cũng biết Bà Cụ LỊCH, hiền thê Cụ ông HỒ ĐỨC LỊCH (người đã ra đi cách đây 4 năm, năm 2016). Ông Bà Cụ Lịch cùng gia đình thuộc về thành phần tiên khởi xây dựng và nuôi dưỡng Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời, Giáo phận Metuchen, Tiểu bang New Jersey, cho tới hôm nay.

Ông Bà Cụ chẳng những là thành viên tiên khởi mà còn đưa toàn bộ gia đình, con cháu, rể dâu tham gia tích cực vào các sinh hoạt Cộng Đoàn từ đầu đến giờ, điển hình là gia đình Anh Chị Hồ Đức Linh & Nguyễn Kim Oanh.

Cùng với nhiều thành viên nhiệt thành khác của Cộng Đoàn, Anh Chị Linh & Oanh tích cực tham gia các việc Cộng Đoàn từ vai trò Chủ tịch xuyên suốt nhiều nhiệm kỳ đến trưởng ban Báo chí, trưởng ban Văn nghệ Cộng Đoàn, đẩy mạnh các sinh hoạt Mừng Xuân Dân tộc Cộng Đoàn.

Riêng với bà cụ Anna Trần Thị Kim Dung vừa vĩnh biệt cõi trần ngày 28/12/2020, chúng tôi không quên một kỷ niệm để đời trong mối quan hệ giữa cá nhân chúng tôi với bà cụ.

Vài năm trước đây, trong dịp Văn Nghệ Mừng Xuân Cộng Đoàn, chúng tôi có biên soạn Hoạt cảnh ngắn HAI BÀ TRƯNG nhằm nhắc nhở Giới trẻ về một nét Lịch sử Việt Nam.

Trong Hoạt cảnh, chúng tôi có đề cập tới một nữ tướng lừng danh của Hai Bà là nữ tướng LÊ CHÂN. Thế nhưng, trong Cộng Đoàn có vài thành viên tưởng mình am tường lịch sử Việt Nam đã lên tiếng phản kháng chúng tôi, quả quyết “trong lịch sử Việt Nam, không hề có nữ tướng Việt Nam nào gọi là Lê Chân” cả. Chúng tôi trưng dẫn bằng chứng: Tại Sài Gòn trước năm 1974, ở khu Tân Định có một tên đường gọi là **Đường Lê Chân**. Sau 1975, tại Miền Bắc CSVN, Thành Phố Hải Phòng cũng có một Quận mang tên **Quận Lê Chân**. Chúng tôi vẫn bị phản đối. Suýt tí nữa nhạc cảnh Hai Bà Trưng ... bị hủy vì “nhân vật hư cấu Lê Chân”.

Chuyện tranh cãi về tên gọi Lê Chân không ngờ lọt vào tai bà cụ Hồ Đức Lịch (TRẦN THỊ KIM DUNG). Bà Cụ rút ngay từ kệ sách mình tập sách nhỏ có tựa đề “**LÊ CHÂN**”, trao cuốn sách cho người con dâu NGUYỄN KIM OANH để chuyển đến chúng tôi. Nhờ đó, vở hoạt cảnh Hai Bà Trưng được trình diễn. Từ đó, tên tuổi vị nữ tướng Lê Chân được Cộng Đoàn nhắc nhở.

Bà Cụ Lịch tuy tuổi đã cao, nhưng bộ óc Cụ vẫn rất minh mẫn. Cụ thích nói và thích nghe nói về lịch sử nước nhà. Cụ luôn nhắc nhở chúng tôi giúp giới trẻ trong Cộng Đoàn hướng về cội nguồn dân tộc xuyên qua các bài học lịch sử Việt Nam dưới mọi hình thức.

Vài lời mọn để tưởng nhớ và cầu nguyện cho linh hồn cụ bà Anna Hồ Đức Lịch (nhũ danh Trần Thị Kim Dung) cùng phu quân với lời chia buồn cùng tang quyến.

Lê Thiên (29/12/2020)

MỘT GÓC NHÌN VỀ NĂM THÁNH THÁNH GIUSE & NĂM THÁNH GIA ĐÌNH 2021

Lê Thiên

Lời thưa

Đáp ứng lời kêu gọi của Linh mục Phêrô Trần Việt Hùng, Chánh Xứ Nhà thờ Đức Bà Czestochowa, South Plainfield, NJ kiêm Quản Nhiệm Cộng đoàn CGVN Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời Giáo phận Metuchen, NJ, chúng tôi hân hạnh góp riêng mục này cho Đặc san Cộng đoàn Xuân 2021.

Tờ Đặc san đã hoàn tất về mặt nội dung, sắp được layout và in ấn thì có tin về Năm Thánh 2021. Phó Chủ Tịch Cộng Đoàn BÙI DUY TÙNG đề nghị chúng tôi đóng góp bài về Năm Thánh.

Chúng tôi mượn một góc riêng Đặc san để tạo nên : “MỘT GÓC NHÌN VỀ NĂM THÁNH THÁNH GIUSE VÀ NĂM THÁNH GIA ĐÌNH 2021” với 5 đề mục sau đây.

NĂM THÁNH GIA ĐÌNH 2021

Ngày 27/12/2020 với Tông huấn Amoris Laetitia – Niềm Vui Tình Yêu, Đức Thánh Cha Phanxicô công bố Năm 2021 là Năm Gia đình khởi đầu từ 19/3/2021 tới 26/6/2022.

Chúng ta lưu ý, ngày khai mạc năm Thánh là chính ngày lễ Thánh Giuse (19/3).

Trước đó, Đức Thánh Cha Phanxicô đã công bố Tông thư Patris corde – Trái tim của người

Cha – và quyết định chọn năm 2021 là “Năm đặc biệt về thánh Giuse” được tiến hành kể từ ngày 8/12/2020 đến ngày 8/12/2021.

Như vậy phải chăng chỉ trong một năm – năm 2021, người Công Giáo hưởng nhờ “hai năm Thánh”: Thánh Giuse và Năm Thánh Gia Đình? Có lẽ không. Bởi vì sau khi quyết định chọn năm 2021 là “Năm đặc biệt về thánh Giuse”, Đức Thánh Cha đã lấy ngày 19/3/2021 làm ngày Mở Đầu Năm Thánh Gia Đình. Ngày 19/3 chính là ngày Lễ Thánh Cả Giuse, Bạn Thanh sạch của Đức Trinh nữ Maria. Đức Thánh Cha cố ý gắn liền Gia Đình với Thánh Giuse là vậy.

Theo trang Web của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam ngày 30/12/2020, để mừng Năm Thánh kếp trên đây, Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đề ra những mục tiêu và thực hành gồm – loan báo Bí tích Hôn phối là một hồng ân, – làm cho các gia đình trở thành tác nhân của mục vụ gia đình; – giúp người trẻ ý thức tầm quan trọng của việc đào tạo hướng đến sự thật của tình yêu và của việc tặng ban chính mình; – mở rộng tầm nhìn và hoạt động của mục vụ gia đình... bao gồm cả vợ chồng, con cái, người trẻ, người già và những hoàn cảnh gia đình bất bênh.

Ấy là chưa nói tới những mục tiêu và đường hướng Tòa Thánh đưa ra dựa trên Tông Huấn “Amoris Laetitia” mà Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã ban hành.

Trong Tông huấn ấy, Đức Thánh Cha lưu ý: “Kinh nghiệm đại dịch đã cho thấy rõ vai trò trung tâm của gia đình như một Giáo hội tại gia và tầm quan trọng của các mối liên kết cộng đồng giữa các gia đình, điều này làm cho Giáo hội trở thành “gia đình của các gia đình” (AL 87). Đó là lý do tại sao gia đình “xứng đáng được dành cho một năm cử hành vì nó được đặt ở trung tâm của sự tham gia và sự chăm sóc của toàn bộ công việc mục vụ và của cả Giáo hội”.

NĂM THÁNH GIUSE

Cái nhìn thô thiển của một giáo dân

Thánh Giuse Đức Mẹ Maria, Thánh Gia Thất

Trái tim một người Cha

Ngày 8/12/2020, nhân kỷ niệm 150 năm Đức Giáo hoàng Piô IX chọn thánh Giuse làm Đấng Bảo trợ Giáo hội Công giáo, Đức Thánh Cha Phanxicô đã ban hành Tông thư **Patris corde – Trái tim của người Cha** – và công bố “Năm đặc biệt về thánh Giuse” từ ngày 8/12/2020 đến ngày 8/12/2021.

Theo ý Đức Thánh Cha, Tòa Ân giải Tối cao đã ban hành sắc lệnh về các ơn Toàn xá được ban trong Năm Thánh này.

Qua Tông thư, Đức Thánh Cha Phanxicô xác quyết Thánh Giuse là “một người không được chú ý, người hiện diện hàng ngày, kín đáo và âm thầm, người chuyển cầu, là sự nâng đỡ và hướng dẫn trong những lúc khó khăn”. Vị Cha Chung của Hội Thánh còn nhấn mạnh: “Thánh nhân [Thánh Giuse] nhắc chúng ta rằng những người dường như “giữ vai trò phụ”, âm thầm, lại là “những vai chính không thể so sánh, trong lịch sử cứu độ”.

Chúng ta biết Giáo Hội luôn tôn vinh Thánh Giuse là người công chính, là người cha gương mẫu và là đấng bảo trợ đáng tin cậy nhất cho người tín hữu Kitô. Vì vậy mà Giáo Hội tôn vinh Thánh Giuse là Đấng Bảo trợ Hội Thánh, là Quan thầy của các bậc làm cha và là Bốn mạng của giới lao công.

Đức Thánh Cha Phanxicô cho thấy chính cơn đại dịch Corona virus “giúp chúng ta hiểu tầm quan trọng của những con người vì công ích, những người xa ánh đèn sân khấu, kiên nhẫn mỗi ngày và nuôi dưỡng hy vọng, lan toả sự đồng trách nhiệm” Từ đó, ĐGH quả quyết: “Chúng ta có thể tìm thấy nơi thánh Giuse, một người không được chú ý, người hiện diện hàng ngày, kín đáo và âm thầm, người chuyển cầu, là sự nâng đỡ và hướng dẫn trong những lúc khó khăn”.

Thánh Giuse với người Công Giáo VN

Riêng Giáo Hội Việt Nam cùng một số Giáo phận, Giáo xứ trong nước đã chọn Thánh Giuse làm Quan thầy. Lại cũng có những Dòng tu chọn Thánh Giuse làm tên gọi cho Dòng, như Dòng Thánh Giuse Nha Trang (nay là Dòng Ngôi Lời /Thánh Giuse sau khi sáp nhập vào Dòng Ngôi Lời Hoa Kỳ). Chúng viện của Tổng Giáo phận Sài Gòn từ lâu đời vẫn là Chúng Viện Giuse. Ấy là chưa kể đa số nam giới người Việt chọn Thánh Giuse làm Bốn mạng.

Tại Việt Nam, ngoài kinh Ông Thánh Giuse, còn thấy Kinh Cầu Ông Thánh Giuse. Trong sách Kinh nguyện của Giáo phận Hà Nội lại thấy kinh **“Ngắm bày sự đau đớn cùng vui mừng Ông thánh Giuse”, như là bản tổng kết các biến cố liên quan tới Thánh Giuse mà hai Sách Tin Mừng của Thánh Mátthêu và Thánh Luca tường thuật.**

1. Thánh Giuse thấy Đức Bà có thai (ngghi ngờ và được giải thích)
2. Thánh Giuse đem Chúa Giêsu vào hang đá (không nhà nào cho trọ)
3. Thánh Giuse thấy Chúa Giêsu chịu cắt bì (Đ. Maria dâng Chúa Giêsu)
4. Thánh Giuse nghe ông Simeon nói tiên tri(-nt-)
5. Thánh Giuse đem Chúa Giêsu trốn qua Ai cập

6. *Thánh Giuse đem Chúa Giêsu về Nagiaret*

7. *Thánh Giuse xa Chúa Giêsu ba ngày (tìm thấy trong đền thờ).*

Các Đấng thẩm quyền Hội Thánh tại Việt Nam, như Đức Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt, Đức Giám mục Bùi Tuần, Đức Cha Vũ Duy Thống không ngừng rao giảng ca tụng Thánh Giuse. Bài giảng của các vị hãy còn lưu lại dấu ấn sâu sắc.

Lại cũng tại Việt Nam, nhờ các nghệ nhân lừng danh đã nắn tượng, tạc/vẽ hình Đức Mẹ và Thánh Giuse cùng Chúa Hài Nhi Giêsu theo hình ảnh Việt Nam với phong cách Việt Nam, y phục Việt Nam, ghi đậm trong lòng người Công Giáo Việt Nam những dấu ấn sâu sắc.

Đức Mẹ Việt Nam, tác phẩm của Lê Văn Đệ

Thánh Giuse qua các Sách Tin Mừng (Phúc Âm)

Bài ngắm của Giáo phận Hà Nội “Bây sự đau đớn cùng vui mừng Ông thánh Giuse” theo chúng tôi hiểu, đó là bản tóm lược về cả cuộc đời Thánh Giuse chỉ được tường thuật bằng những dòng viết ngắn của hai sứ gia Mátthêu và Luca trong khi hai Thánh sứ Máccô và Gioan không đề cập đến ngài.

Đặc điểm các đoạn Tin Mừng từ Thánh Mátthêu và Thánh Luca liên quan tới Thánh Giuse là những câu tường thuật ngắn mang tính phác họa, cho thấy Thánh nhân là người đàn ông “không có tiếng nói” mà chỉ có hành động, hành động tuân phục, hành động hướng về tha nhân,

thậm chí mạo hiểm, chứ không nhắm vào mình hay lợi cho mình.

Chúng ta có thể đọc lại các đoạn Tin Mừng của hai Thánh sứ trên đây: Giai đoạn truyền tin (Mt 1, 18-25; Lc 1, 27-31); Chúa Giêsu sinh ra (Mt 2, 1-12); Trốn sang Ai Cập (Mt 12, 13-15); Từ Ai Cập trở về Nadarét (Mt 2, 19-23); Chúa Giêsu ở lại trong Đền thờ (Lc 2, 41-52).

Thánh Giuse, người Công chính

Từ sử liệu trên đây, chúng tôi ghi nhận, suốt cuộc đời, Thánh Giuse chỉ biết có mỗi một việc là LÀM: **Làm gia trưởng** quán xuyến mọi sự trong gia đình một cách ân cần, chu đáo: **Làm Người Thợ** cần cù lao động nuôi gia đình, **Làm thính** và hoàn toàn tuân phục, **Làm người chăm sóc và bảo vệ** Đức Maria và Hài Nhi Giêsu, Và đặc biệt, Thánh Giuse LÀM NGƯỜI CÔNG CHÍNH. Nhưng trước tiên, vai trò không thể quên và mẫu gương không thể bỏ qua của Thánh Giuse là vai trò làm chủ gia đình và mẫu gương làm cho của ngài.

Có lẽ chính vì vậy mà sau khi công bố năm 2021 là “Năm đặc biệt về thánh Giuse” từ ngày 8/12/2020 đến ngày 8/12/2021 qua Tông thư **Patris corde – Trái tim của người Cha**, Đức Thánh Cha Phanxicô lại qua Tông huấn “Amoris Laetitia” (Niềm vui của Tình yêu) tuyên bố năm 2021 là Năm Gia Đình, kể từ ngày 19 tháng 3 năm 2021 đến 26 tháng 6 năm 2022.

Chúng ta biết ngày 19/3 chính là ngày lễ kính Thánh Giuse.

VÀI MẪU GƯƠNG ĐỜI SỐNG GIA ĐÌNH

Lê Thiên

Chúng tôi hân hạnh đóng góp vào việc học hỏi những gương mẫu về đời sống gia đình với 3 gương mẫu:

Gương Thánh Mônica. Chúng tôi đã giới thiệu gương sáng của vị Thánh nà trong tác phẩm “Những Tấm Gương Các Bà Mẹ CG” (2001). Riêng trong bài viết ở đây, chúng tôi nhấn mạnh tấm gương làm vợ, làm mẹ của Thánh Mônica.

Gương Vợ chồng Thánh Martin và Zélie, song thân Thánh Têrêsa Hài Đồng Giêsu.

Gương Thánh trẻ thời internet – Thánh Carlo Acutis, 14 tuổi.

KHẮC KHOẢI VÌ CHỒNG-CON

Chân dung một người vợ, người mẹ

Thánh nữ MÔNICA

(331-387)

Ngày nay, người Công giáo khắp năm châu hầu như ai cũng biết về một nữ lưu tụy khép mình trong bốn bức tường gia đình ẩn dật, nhưng lại là một gương mặt sáng chói trong Hội Thánh Công Giáo cách đây hơn một ngàn năm trăm năm.

Đó là Thánh nữ **Mônica**, thân mẫu của Thánh Augustinô, một Thánh Giáo phụ, một Tiên sĩ Hội Thánh lừng danh về cả đức lẫn tài khắp Giáo Hội hoàn vũ.

Câu chuyện về bậc nữ lưu Mônica (331-387) được chính người con của bà (Thánh Augustinô) ghi lại trong quyển sách nổi tiếng của ngài có cái tên đơn giản là cuốn **Confessions** mà chúng tôi tạm dịch là “Xưng Thú” (Thú nhận & Tuyên xưng).

Qua tường thuật của Thánh Augustinô, chúng ta biết nhiều về Thánh Mônica trong tư cách làm mẹ. Còn về vai trò làm vợ của thân mẫu ngài, dù Thánh Augustinô nhắc tới chỉ bằng vài nét sơ lược chúng ta cũng hiểu được nỗi lòng và cách sống của Thánh Mônica với chồng mình.

Phận làm dâu

Đến cái tuổi gọi là “tuổi cặp kê”, Mônica kết hôn cùng một nam thanh có tên là Patricius. Một chi tiết về đời sống gia đình mà phần lớn các sử gia ghi chép về đời sống các nhân vật lịch sử ngại đề cập đến, đó là cảnh sống của các người làm vợ bên cạnh – trong nhà các bà mẹ chồng. Nhưng

Thánh Augustinô, trong cuốn **Xưng Thú** (Confessions) của ngài thì lại không hề giấu giếm sự thật về mối cọ xát ấy của mẹ mình cùng bà nội mình.

Trong cuốn tự truyện **Xưng Thú**, Thánh Augustinô chân thực nêu lên cách đối xử thiếu tình người của mẹ chồng đối với cô con dâu Mônica khi Mônica sống giai đoạn đầu mới lấy chồng, về ở với mẹ chồng trong nhà cha mẹ chồng.

Sự thật, mỗi xung đột mẹ chồng-con dâu xuất phát từ những lời đàm tiếu tâu thưa nhỏ to do đám gia nhân (phụ nữ) nịnh hót thích tranh công lấy điểm với chủ.

Theo Thánh Augustinô, người con dâu Mônica luôn luôn chịu đựng, bỏ ngoài tai mọi lời đàm tiếu, quyết giữ một lòng kính trọng mẹ chồng, luôn nghĩ tốt, nói tốt về mẹ chồng, hết lòng chăm sóc mẹ chồng như mẹ ruột mình, đánh tan não trạng tị hiềm “mẹ chồng con dâu”. Từ đó, như Thánh Augustinô nhìn nhận, người con dâu Mônica đã chinh phục tình thương của mẹ chồng khiến bầu khí yêu thương chan hòa ngày càng gia tăng cho đến ngày **Patricius-Mônica** có mái ấm riêng cùng con cái.

Chồng chúa, vợ tôi?

Patricius, “Đức lang quân” của bà Mônica, vốn là một người ngoại giáo mà sau này Thánh Augustinô trong quyển **Xưng Thú** đã mô tả là “người đàn ông tính tình đôi lúc thô bạo và nhiều khi bất tín với vợ mình”. Nhưng, cũng theo Thánh Augustinô, bà Mônica luôn kiên tâm “cam chịu và tuyệt đối tránh cãi vã với chồng mình, chỉ biết cầu nguyện, xin cho người chồng nhận biết và tin vào Chúa, sống tốt lành hơn”.

Theo tường thuật của Thánh Augustinô, trong tinh thần từng phục chồng, “Mẹ Mônica không hề lớn tiếng đôi co với chồng. Bà liên li cầu nguyện, xin cho chồng mình biết tin Chúa và sống tốt lành là được”. Sự dịu dàng của mẹ Mônica trước mọi cơn thịnh nộ của chồng đã đánh động được người chồng tính khí bất thường khiến ông không hề có hành động vũ phu với vợ.

Tuy thán phục và cảm mến vợ mình sống tinh thần Kitô giáo mẫu mực, ông Patricius vẫn coi Kitô giáo là cái gai nhọn, không ngừng phê phán, chê trách Mônica “mù quáng, chưa vượt qua nổi chính mình”. Mônica không chống đỡ, không tự biện hộ. Bà chỉ sống trong cầu nguyện âm thầm.

Hai vợ chồng có được với nhau 3 người con: hai trai – Navigius và Augustinô và cô em gái Perpetua.

Người chồng, người cha Patricius chẳng bao lâu sau đã thực lòng hối cải, và như Thánh Augustinô ghi nhận “Patricius sống đẹp lòng Chúa, đẹp lòng vợ con, đẹp lòng mọi người” trước khi lià đời, ra đi thanh thản dưới sự chăm sóc của vợ mình.

Khi Augustinô lên 17 tuổi thì người anh Navigius mới học đạo và nhận Bí tích Rửa tội. Còn cô em gái Perpetua thì dâng mình vào sống tại một tu viện, về sau trở thành tu viện trưởng.

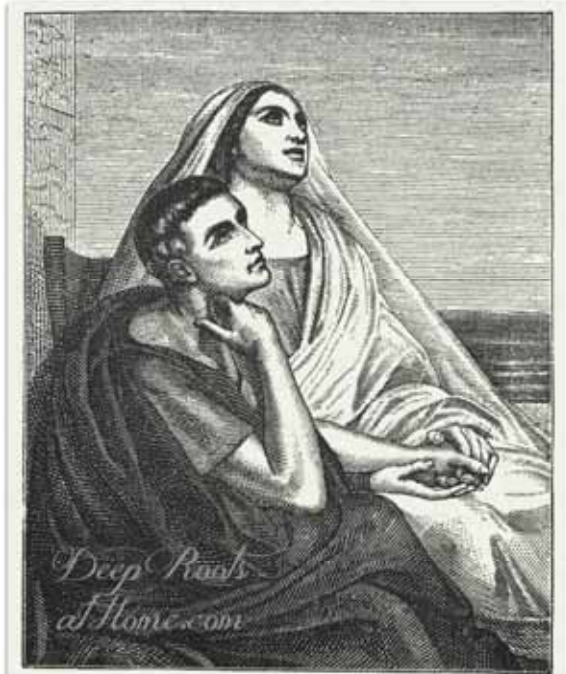
Nhưng Augustinô thì vẫn là một người con hư hỏng cả về đức tin lẫn đời sống luân lý. Cuối cùng, nhờ bà mẹ Mônica kiên tâm cầu nguyện mà Augustinô đã trở về đường chính, trở thành vị Thánh vĩ đại của Hội Thánh cả về tài trí thông minh lẫn về đời sống tâm linh, dẫn dắt cả Hội Thánh quy vào việc tôn vinh và thờ phượng Chúa. Có ai ngờ một Augustinô tội lỗi đã trở thành một Thánh Augustinô hùng vĩ, là Thánh Giáo phụ và là Giám mục, Tiên sĩ Hội Thánh.

Thánh Augustinô đã dành nhiều trang trong quyển **Xưng Thú** của mình để ca ngợi cuộc đời thánh thiện của Thánh nữ Mônica, mẹ mình, một người mẹ “đã đổ nhiều nước mắt vì tôi, hầu cho tôi được sống, sống trong ơn nghĩa Chúa, phụng sự Chúa”.

Thánh nữ Mônica quả là một người vợ tuyệt vời, một người mẹ mẫu mực trọn vẹn, xứng đáng được Giáo Hội tôn vinh và thế hệ đời sau tán tụng.

Đó là lý do khiến Giáo Hội xếp lễ kính người Mẹ Mônica và người con Augustinô vào hai ngày lễ kề cận nhau: Ngày 27 Tháng Tám hằng năm lễ

Kính Thánh Mônica. Ngày hôm sau, 28 Tháng Tám lễ kính Thánh Augustinô.

**Tenacious Monica:
Hope for Praying Moms**

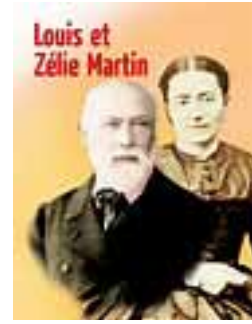
BỘ ĐÔI HOÀN HẢO

Thánh Louis & Zélie Martin

1823-1892 (69t.) 1831-1877 (46t.)

Song thân Thánh nữ Têrêxa Hài Đồng Giêsu

Lê Thiên

Thân mẫu của Têrêxa tận tụy, chu đáo, thánh thiện... nhưng ra đi sớm. Thân phụ của thánh nhân ở lại quyết trọn thủy chung cùng phu nhân đã quá vãng... chấp nhận sống cảnh gà trống nuôi con, cả đàn 5 cô con gái.

Từ lâu đời, Giáo Hội không ngừng nêu lên những gương mẫu giáo dục gia đình để cho mọi tín hữu Kitô bắt chước noi theo, đứng đầu là gương Gia đình Thánh (Thánh Gia): Chúa Giêsu, Đức Mẹ và Thánh Giuse.

Ngày nay, Giáo Hội vẫn nhấn mạnh vị trí và vai trò của gia đình trong xã hội và Giáo Hội, nhất là đề cao tầm quan trọng của việc thăng tiến giá trị hôn nhân, thăng tiến gia đình, coi đó là nền tảng thăng tiến xã hội.

Trong chiều hướng này, từ năm 1974, Giáo Hội đã tiến hành thiết lập hồ sơ phong thánh cho là **Ông Bà LOUIS & ZÉLIE MARTIN**, song thân Thánh Nữ Têrêsa Hài Đồng Giêsu. Ngày 18/10/2015, Louis và Zélie Martin **được** Đức Thánh Cha Phanxicô **tuyên thánh**. Đó là đôi vợ chồng đầu tiên được Giáo Hội Rôma tôn lên bậc Thánh.

Đôi nét về ông bà Louis và Zélie Martin

Ông Louis Martin sinh ngày 22-8-1823 tại thành phố Bordeaux, nước Pháp. Năm 19 tuổi, cậu thanh niên Martin học nghề thợ đồng hồ. Đến 22 tuổi, Martin xin đi tu Dòng. Vì không theo nổi môn La ngữ, Martin bỏ cuộc trở về gia đình. Ở nhà, Martin lại cố gắng tự học tiếng La tinh thêm hai năm nữa với mục đích theo đuổi ơn gọi đến cùng, nhưng cuối cùng đã từ bỏ ý định đi tu, ra mở tiệm đồng hồ tại thị trấn Alençon thuộc miền bắc nước Pháp, phía tây Paris.

Năm 35 tuổi, Louis Martin gặp được ý trung nhân là cô Zélie Guérin, một thiếu nữ kém hơn anh 8 tuổi, sinh sống bằng nghề sản xuất dây giày. Lễ thành hôn Louis-Zélie được cử hành đơn giản ngày 13-7-1858 tại Nhà Thờ Đức Bà Alençon (Pháp).

Bà Zélie Guérin sinh ngày 23-12-1831, là một trong 3 người con của một cựu chiến binh ở Alençon. Mẹ của Zélie Guérin nổi tiếng là một người đàn bà khắc khổ và cứng rắn trong việc giáo dục con cái.

Chị cả của Zélie đi tu dòng. Zélie muốn noi gương chị, nhưng Chúa lại định cho Zélie con đường hôn nhân. Chị gặp được người chồng lý tưởng là Louis Martin. Hai người có với nhau được 9 người con gồm 2 trai, 7 gái. Nhưng Chúa đã cất đi sớm cả hai người con trai. Rồi 2 cô gái cũng ra đi. Zélie rất đau buồn về sự mất mát lớn lao này, nhưng vẫn trọn một niềm tin phó thác, vâng theo Thánh ý Chúa và dồn nỗ lực chu toàn bốn phận làm vợ và làm mẹ.

Người mẹ hiền hết lòng chăm sóc con

Ngày nào Zélie cũng thức dậy sớm nhất trong nhà, cùng với chồng đọc kinh sáng, đi lễ sáng rồi về chuẩn bị bữa điểm tâm cho cả nhà trước khi đi làm. Tối đến, bà đi ngủ muộn nhất sau khi thu xếp xong mọi việc trong nhà và lo liệu mọi thứ cho các con.

Bà Zélie quan tâm đến việc dạy cho các con biết cách xét mình để xưng tội nên. Mỗi sáng Chúa Nhật, bà thường mang sách phụng vụ ra đọc và giảng giải cho các con hiểu ý nghĩa các bài đọc, các kinh nguyện của ngày lễ.

Bà Zélie ngã bệnh khi lên bốn mươi tuổi. Khi biết mình bị bệnh ung thư, bà dâng lên Chúa mọi sự đau đớn phần xác hầu làm lễ hy sinh cầu nguyện cho chồng-con.

Năm (1877) bà Zélie vĩnh viễn từ giã cõi trần khi vừa tròn 45 tuổi.

Về sau, trong quyển hồi ký "**Truyện Một Tâm Hồn**" của mình, Thánh nữ Têrêsa Hải Đồng Giêsu kể lại: "Mẹ khiển trách một cách nhẹ nhàng nhưng không kém nghiêm khắc bất cứ lỗi lầm nào của các con dù là những lỗi lầm nhỏ nhặt

nhất. Mẹ dạy dỗ và hướng dẫn các con cầu nguyện. Từ thuở còn thơ, đám con cái chúng tôi đã được mẹ tập làm những việc hy sinh bé mọn để dâng lên Chúa, làm đẹp lòng Người".

Nhận xét về mẹ mình, Têrêsa ghi nhận: "Con cái được quây quần xung quanh một người mẹ tốt lành như vậy làm sao không trở nên tốt lành giống như mẹ".

Một người mẹ như thế thật xứng đáng được Chúa dành cho những phần thưởng cao quý. Phần thưởng đó chính là Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu, con gái bà, ẩn dật trong Dòng tu kín mà lại trở thành Thánh, Thánh Quan Thầy các xứ truyền giáo cũng như các nhà truyền giáo. Tuy không có một tác phẩm nào gọi là công trình vĩ đại về thần học, Thánh nữ Têrêsa vẫn được Giáo Hội cất nhắc lên bậc Tiến sĩ Hội Thánh.

Gương sáng gà trống nuôi con

Phần ông Louis Martin, sau khi người hiền thê yêu quý của ông lìa đời (1877), ông an phận nuôi nấng dạy dỗ con cái nên người. Zélie để lại cho Martin 5 người con gái, ba cô lớn hãy còn ở tuổi thiếu niên, rồi đến Cécilia 8 tuổi và cô gái út Têrêsa bảy giờ chỉ mới vừa lên 4.

Làm theo di chúc của vợ hiền trước khi lìa đời, Ông Martin dời gia đình về thành phố Lisieux để ở gần gia đình người em gái của vợ, may ra các cháu nhận được sự giúp đỡ và an ủi nơi người dì ruột của mình.

Ông Martin tiếp tục gìn giữ các cô con gái con ông sống môi trường thân thương của gia đình và nhà thờ, không để chúng bị tiêm nhiễm thói hư tật xấu theo kiểu tục hóa thời ấy.

Năm 1887, đã đưa hai cô con gái là Têrêxa và Cécilia đi một vòng Châu Âu, ghé thăm Đền Thờ Thánh Phêrô ở Rôma. Trong dịp này, khi triều kiến Đức Giáo Hoàng, nhờ sự khuyến khích của thân phụ, khi quỳ hôn nhân ĐTC, Têrêsa mạnh dạn xin Đức Thánh Cha "chuẩn hạn tuổi" cho chị được nhận vào tu Dòng Carmêlô khi đang ở tuổi 15, nghĩa là tuổi còn quá non để được vào tu Dòng theo Luật Dòng thời ấy. Lời cầu xin của Têrêsa được Đức Giáo hoàng chấp nhận.

Có lẽ nhờ lời cầu nguyện và gương sáng của người cha “gà trống nuôi con”, mà các con gái của ông lần lượt xin đi tu, trừ cô Cécilia, cô con gái út nhận trách nhiệm kề cận an ủi cha mình. Ông Martin chẳng những vui vẻ đồng ý mà còn khuyến khích các con lắng nghe và làm theo tiếng Chúa gọi và trung thành với ơn gọi mặc dầu ông thiếu vắng niềm an ủi. Riêng Cécilia cũng đi tu Dòng Carmêlô sống đời cầu nguyện và chiêm niệm sau khi thân phụ Louis Martin lìa đời năm 1892 vì bị đột quỵ và chấn thương thần kinh trở thành bất toạ từ 4 năm trước (1888).

Ghi chú:

"Ngũ long công chúa" của gia đình ông bà Louis và Zélie Martin gồm:

- * Thánh nữ Têrêsa Hải Đòng Giêsu (cũng gọi là Têrêsa thành Lisieux): gái út. Dòng Carmêlô.
- * Maria Martin: chị cả, lớn hơn Têrêsa 13 tuổi, quán xuyến việc nội trợ của gia đình suốt thời gian thân mẫu nằm bệnh cũng như sau khi bà qua đời. Tu Dòng Carmêlô, quản lý Nhà Dòng.
- * Paulina Martin: chị thứ hai, lớn hơn Têrêsa 11 tuổi rưỡi. Về sau trở thành Mẹ Bề Trên Dòng Carmêlô.
- * Lêônia Martin: chị thứ ba, lớn hơn Têrêsa 9 tuổi rưỡi. Tu Dòng Thăm Viếng (Visitation Convent).
- * Cécilia Martin: chị kè Têrêsa, lớn hơn Têrêsa 4 tuổi. Tu Dòng Carmêlô sau khi thân phụ qua đời.

*Carlo Acutis, vị Chân
phước 15 tuổi đời*

*1991-2006
Thiên tài tin học tuổi thơ*

Lê Thiên

Lễ tuyên Chân phước cho Thiên Tài Tin Học Tuổi Thơ Carlo Acutis được long trọng cử hành ngày **10/10/2020 tại đền thờ thánh Phanxicô và Đức Mẹ các Thiên Thần ở Assisi do Đức Hồng y Agostino Vallini, Đại diện của Đức Thánh Cha chủ sự.**

Carlo Acutis lìa đời năm 2006 khi vừa 15 tuổi. Đến năm 2013 (chưa tròn 7 năm sau khi Carlo qua đời), án phong thánh cho Carlo đã được mở; các cuộc điều tra bắt đầu tiến hành.

Năm năm sau, vào năm 2018, Carlo được tuyên là Đáng Đáng Kính, rồi chỉ 2 năm sau đó, vào ngày 10/10/2020, cậu thiếu niên 15 tuổi CARLO ACUTIS được Hội Thánh nâng lên hàng Chân phước.

Lễ kính Chân phước Carlo Acutis được định vào ngày 12/10 hàng năm

Tham dự Thánh lễ tuyên Chân phước cho Carlo Acutis có cha mẹ của ngài, ông Andrea và bà Antonia, cùng cặp em sinh đôi của ngài, một trai, một gái, Michele và Francesca.

Ngày 16/10/2020, nhân Đại Hội Thường Niên HĐGMVN, các Đấng Chủ Chăn tại Việt Nam đã gửi cho Cộng đồng Dân Chúa trong nước bức thư chung, trong đó các Đấng đặc biệt đề cập đến biến cố “ngày 10 tháng 10 năm 2020, tại vương Cung Thánh Đường Thánh Phanxicô Assisi, Carlo Acutis (1991-2006) được tuyên phong Chân Phước”. Các ngài tuyên dương “vị tân Chân phước là mẫu gương tiêu biểu cho chúng ta trong việc sử dụng các phương tiện truyền thông để loan báo Tin Mừng tình yêu của Thiên Chúa cho anh chị em đồng loại”, đồng thời

kêu gọi giới trẻ học tập những đức tính nhân bản như trung thực, quảng đại, phục vụ, tinh thần trách nhiệm.

Chính ĐTC Phanxicô, sau lễ tuyên Chân phước cho Carlo Acutis, đã kêu gọi “giới trẻ khắp thế giới hãy nhìn vào Chân phước Carlo như tấm gương sáng về đời sống thánh hóa qua phương tiện truyền thông thời đại, coi ngài là Chứng nhân Đức Kitô cho mọi thế hệ trẻ”.

Những thông tin về Chân phước Carlo Acutis, chúng tôi thu thập từ các nguồn tin Công giáo, mạn phép cô đọng như dưới đây.

Cuộc sống của Thiếu niên Carlo Acutis

Sinh ra tại Luân Đôn (London, nước Anh) nhưng lớn lên ở Milan (nước Ý), Carlo Acutis lãnh nhận bí tích Thêm Sức lúc 7 tuổi. Mẹ của ngài nhớ lại Carlo chưa bao giờ bỏ dự lễ hằng ngày: “Khi còn là một cậu bé, đặc biệt là sau khi Rước lễ lần đầu, Carlo không ngày nào bỏ Thánh lễ, lần chuỗi Mân Côi và châu Thánh Thể.”

Vốn yêu thiên nhiên và thích gần gũi với động vật, Carlo Acutis kết hợp tình yêu này với tình yêu dành cho người nghèo.

Thân mẫu của Carlo tâm sự, “Carlo sinh ra ở Luân Đôn, em không nhờ cha mẹ mà biết đức tin”: Bà mẹ khiêm tốn thú nhận: “Cả đời tôi, tôi chỉ đến nhà thờ vào ba dịp: rước lễ lần đầu, thêm sức và đám cưới. Khi tôi quen chồng tôi, anh đang học kinh tế ở Geneva, tôi không đi lễ. (...)”.

Lại cũng theo bà mẹ Antonia, Carlo có thiên hướng tự nhiên về thánh thiêng. Khi Carlo ba tuổi rưỡi, em xin vào nhà thờ để chào Chúa Giêsu. Ở các công viên ở Milan, em hái hoa để dâng cho Đức Mẹ. Khi lên 7 tuổi, em xin rước lễ lần đầu (thay vì 10).

Người mẹ, bà Antonia tâm sự: “Chúng tôi để con tự do. Chúng tôi thấy đó là đẹp và chúng tôi xin phép. (...)”. Bà còn thú nhận: “Carlo đã cứu tôi. Tôi mù về đức tin. Tôi đến gần với đức tin nhờ Linh mục Ilio Carrai, ‘Cha Piô’ của Bologna. Nếu không, tôi sẽ cảm thấy mình không có quyền làm cha mẹ! Đó là con đường vẫn còn cho đến bây giờ”. Bà còn khiêm tốn nói: “Tôi hy vọng ít nhất tôi sẽ vào luyện ngục”.

Thân mẫu của Carlo Acutis lại nói: “Carlo rất sớm trong mọi việc, ‘một em bé thông minh lạ lùng!’ Mới sáu tuổi, Carlo đã thành thạo máy tính, khiến trong nhà gọi đùa em là “Nhà khoa học máy tính”.

Năm 9 tuổi, Carlo Acutis viết lập trình điện tử nhờ mượn sách của thư viện Viện Bách khoa để đọc. Từ đó, Carlo bắt đầu dùng máy tính, dựng lên trang web, tìm cách truyền bá Tin Mừng.

Bà Antonia Salzano, thân mẫu của Carlo Acutis tâm sự: “Khi Carlo hấp hối, tôi đã đọc lời cầu nguyện của ông Gióp: ‘Chúa đã ban cho, Chúa đã lấy đi. Con chúc tụng danh Chúa!’”

Bà Antonia nhìn nhận: “Con cái chúng tôi không thuộc về chúng tôi, chúng được giao cho chúng ta. Tôi cảm thấy bây giờ Carlo còn có mặt hơn là khi em còn sống. Giờ thì tôi nhận ra điều tốt lành Carlo đã làm.”

Căn bệnh của Carlo Acutis thoát đầu giống như bệnh cảm cúm thường, nhưng sau đó cậu cảm thấy rất mệt và đi tiểu ra máu. Carlo nói, “Con đang đau khổ này để cầu nguyện cho Giáo hoàng (Đức Bênêđictô XVI lúc đó), cho Giáo hội để đi thẳng lên thiên đường mà không qua luyện ngục”.

Carlo nhập viện và bác sĩ chẩn đoán, phát hiện ra căn bệnh khủng khiếp: “Bệnh bạch cầu tủy sống cấp tính”. Carlo nói: “Chúa đã cho con một sự thức tỉnh tuyệt vời”.

Được chuyển đến một bệnh viện khác, cậu Carlo Acutis nói, “Con sẽ chết ở đây”. Carlo bị hôn mê ngày 11 tháng 10 năm 2006 lúc 14 giờ và chiều hôm đó lúc 17 giờ, bác sĩ tuyên bố não của cậu thiếu niên đã chết.

Carlo Acutis lìa đời ngày 12 tháng 10, năm 2006, chỉ sau 15 năm hiện diện nơi cõi trần.

Là một cậu thiếu niên đam mê công nghệ, Carlo từng là một “game thủ”¹ và cũng là một lập trình viên (programmer) máy vi tính. Carlo đã sử dụng kỹ năng am hiểu công nghệ của mình để xây dựng toàn bộ danh mục trang web về các phép lạ Thánh Thể trên khắp thế giới. Từ khi mới 11 tuổi, cậu đã bắt đầu dự án kéo dài nhiều năm

này. Ngoài ra, Carlo còn muốn sử dụng công nghệ và trang web của mình để phục vụ truyền giáo.

Carlo Acutis là một thiếu niên mê máy tính, nhưng lại có đức tin tỏa sáng. Cậu đã không ngần ngại làm chứng về mối quan hệ giữa mình với Chúa qua các câu nói rất mạnh. Có người cho Carlo là “Thánh bốn mạng” của những người mê máy tính, có lẽ không sai, bởi vì máy tính là lãnh vực tỏ rõ tài năng của Carlo Acutis đồng thời nó cũng là phương tiện mà Carlo đã tận dụng cùng với năng khiếu của mình như là phương tiện để tôn thờ Thánh Thể và phục vụ việc truyền giáo.

Lời chứng của Linh mục Will Conquer

Linh mục Will Conquer, thuộc Tổng giáo phận Monaco (Ý), hiện đang làm việc truyền giáo tại Campuchia, là tác giả quyển “Carlo Acutis un Geek au Paradis – Carlo Acutis, một Chuyên viên vi tính ở Thiên đàng”.

Trả lời một cuộc phỏng vấn, vị linh mục nói: “Điều làm tôi ngạc nhiên, đó là lần đầu tiên chúng ta sắp có một chân phước trẻ mà cha mẹ còn sống – lần đầu tiên trong lịch sử thế giới - cũng là lần đầu tiên trong “thiên niên kỷ”, lần đầu tiên một người có địa chỉ e-mail sẽ được phong thánh”

Cha Will Conquer tiết lộ: “Điều đáng chú ý là mẹ của Carlo rất ít nói về anh, mỗi lần có ai hỏi về anh, bà đều nói về giới trẻ ngày nay”.

Cha Conquer nhấn mạnh: “Điều đáng kể với bà mẹ này không phải là có một vị thánh mới, nhưng là có một thế hệ thánh mới”.

Ngài xác quyết: “Những gì bà muốn, không phải là cố động cho một vụ phong thánh, nhưng là cố động cho mỗi chúng ta, qua Carlo, chúng ta có thể nhận ra mỗi người trong chúng ta, giới trẻ ngày nay cũng là chính Carlo, cũng được mời gọi để nên thánh”.

Linh mục Conquer không ngần ngại cho rằng “Người đầu tiên của thiên niên kỷ thứ ba có tên là Carlo Acutis: anh mở một đại lộ cho một thế hệ các thánh mới, và để mỗi chúng ta đi tới trên con đường thánh thiện của chính mình qua việc

phong chân phước này. chúng ta không nên tuyệt vọng, vì ơn gọi của chúng ta là được nên thánh.”

Vị linh mục lại ghi nhận: Vài ngày trước khi qua đời ở dưỡng đường Monza, Carlo nói: “Con hài lòng khi chết vì con đã sống cả cuộc đời mà không bỏ qua một phút nào không làm đẹp lòng Chúa, luôn kết hợp với Chúa Giêsu, đó là kế hoạch cuộc đời của con”.

Theo tài liệu tuyên thánh, Đầy tớ Chúa Carlo Acutis được tôn vinh lên hàng Chân phước là nhờ phép lạ chữa lành cho một em bé tên Mattheus ở Brazil (Mỹ châu La tinh) khỏi một dị tật bẩm sinh nghiêm trọng của các tuyến tiêu hóa... Bà mẹ bé và bé tha thiết cầu nguyện cùng Tôi tớ Chúa Acutis ơn chữa lành.

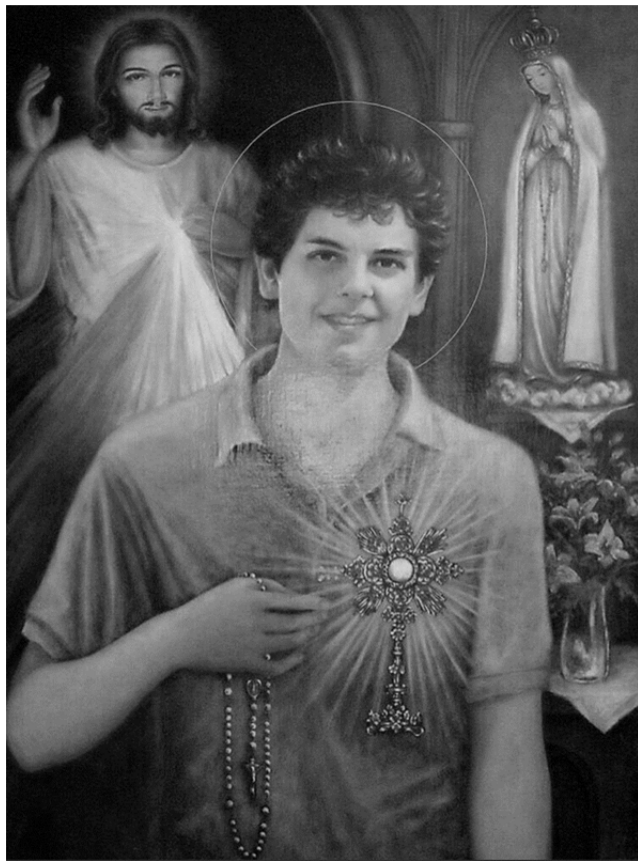

Đức Tin & Môi Trường

Giáo Dục Công Giáo

Lê Thiên

Vị Chân phước về với Chúa khi đang vào tuổi 15, tức tuổi vị thành niên – chưa thành niên. Có nghĩa là trong cuộc sống, Carlo đã không tách rời khỏi vòng tay cha mẹ và gia đình, vậy là ngài chịu ảnh hưởng không nhỏ nền giáo dục gia đình mà cha mẹ ngài thực hiện cho ngài.

- Về người mẹ

Qua tiểu sử của Chân phước Carlo ghi nhận trên đây, chúng ta được biết thân mẫu của vị Á thánh đã thú nhận *"cả đời tôi, tôi chỉ đến nhà thờ vào ba dịp [...] Khi tôi quen chồng tôi, [...], tôi không đi lễ"*. Cha Will Conquer lại tiết lộ: *"Mẹ của Carlo rất ít nói về anh, mỗi lần có ai hỏi về anh, bà*

đều nói về giới trẻ ngày nay." Như vậy, phải chăng thân mẫu của vị tân Chân phước đã tỏ ra khiêm tốn, tránh nói về mình?

Cha Will Conquer nêu rõ: *"Điều đáng kể với bà không phải là có một vị thánh mới, nhưng là có một thế hệ thánh mới. Những gì bà muốn, không phải là cố động cho một vụ phong thánh, nhưng là cố động cho mỗi chúng ta, qua Carlo, chúng ta có thể nhận ra mỗi người trong chúng ta, giới trẻ ngày nay cũng là chính Carlo, cũng được mời gọi để nên thánh."*

Qua chứng từ của linh mục Will Conquer trên đây, chúng tôi tin chắc thân mẫu của vị Chân phước trẻ đã đóng vai trò then chốt và nền tảng cho sự trưởng thành của Chân phước Carlo Acutis cả về mặt kiến thức lẫn đạo đức.

- Về người cha

Về thân phụ của Chân phước Carlo Acutis, chúng tôi cũng không thấy tài liệu nào nhắc tới nhiều ngoài mẫu tin ngắn *"Tham dự Thánh lễ tuyên Chân phước cho Carlo Acutis có cha mẹ của ngài, ông Andrea và bà Antonia."* Chính bà Antonia cũng không đề cập nhiều tới thân phụ của vị Chân phước: *"Khi tôi quen chồng tôi, anh đang học kinh tế ở Geneva, tôi không đi lễ."*

Chắc chắn chúng tôi chưa tìm hiểu thấu đáo, nên chưa nhận thức đầy đủ vai trò của song thân vị Chân phước thời đại. Hy vọng, khi Chân phước Carlo Acutis được tuyển chọn vào hàng các Thánh, thông tin về các đăng sinh thành của ngài sẽ được đề cập sâu rộng hơn.

Tuy nhiên, theo Cha Will Conquer, Chân phước Carlo Acutis *"được sống trong một nền giáo dục tiên bộ với đời sống đạo đức đến từ cha mẹ. Cha mẹ đồng hành cùng con cái, giúp con cái lớn lên, đào tạo, huấn luyện con cái. Giáo dục của Carlo giúp anh lớn lên trong đời sống Kitô."*

Quả vậy, vì ngoài đặc sủng Thiên Chúa, cậu thiếu niên Carlo 15 tuổi dù thông minh đến đâu mà không được dạy dỗ, đào luyện chu đáo thì việc "sống đạo bình thường" đã khó, huống hồ "sống thánh", được xã hội nhìn nhận và Giáo Hội tôn vinh như ngày nay?

Có người cho rằng, Chân phước Carlo Acutis đã “cảm hóa” chính cha mẹ mình qua cách sống thánh của ngài. Chúng tôi chưa được đọc tài liệu nào chứng minh điều đó. Nhưng điều chắc chắn là ngoài “đặc sủng” Chúa ban cho vị Chân phước trẻ ấy, chắc chắn nền giáo dục Kitô giáo đã góp phần không nhỏ, trong đó có trường học Công giáo, có cộng đồng tín hữu, cộng đồng giáo xứ, môi trường sinh hoạt giới trẻ Công giáo qua sự dìu dắt của các linh mục, tu sĩ và Tông đồ giáo dân..

Internet trở thành công cụ thánh

Ngày nay, rõ ràng không ít bậc cha mẹ thất vọng, thậm chí tuyệt vọng hoàn toàn vì mất khả năng “kéo” con cái mình ra khỏi “cái bẫy Internet” và những vũng lầy “game, chat...” chất chứa đầy dẫy những cạm bẫy, những cám dỗ của tội lỗi, làm hư hỏng giới trẻ hơn là cải hóa.

Vậy mà Carlo Acutis chỉ mới 15 tuổi, đã không để đời mình bị hoen ố hay hư hỏng vì Internet. Trái lại, như phép màu, ngài biến công nghệ thông tin email và Internet thành “xa lộ thông tin mạng” tuyệt vời dẫn dắt ngài hiện ngang tiến vào vườn hoa Bí tích Thánh Thể Nhiệm màu cũng như thềm thang dong ruổi trên đường truyền bá Phúc Âm qua “mạng” điện toán.

Tiếc là thiên tài và bậc thánh như Carlo Acutis đã không lưu lại hậu thế một hồi ức về mẹ mình, bà Antonia, như Thánh Augustinô, qua quyển Xưng Thú (Confessions), đã ghi lại cuộc đời mẹ ngài – Thánh nữ Mônica.

Tin chắc, một ngày không xa, Chân phước Carlo Acutis sẽ được Giáo Hội nâng lên hàng các Thánh. Bấy giờ chúng ta sẽ có một Thánh Quan Thầy Công nghệ Thông tin toàn cầu để cầu bầu và dìu dắt Giới trẻ mang Internet vào đời sống đạo của chính bản thân cũng như tha nhân.

Thuốc chủng Covid xử dụng tại Vatican là phát minh của một nữ bác học di dân từ nước Hungary.

Trần Mạnh Trác

Theo lời bác sĩ Andrea Arcangeli là vị giám đốc Y tế của Vatican thì họ đã thiết lập xong một tủ lạnh với nhiệt độ thấp để có thể bảo quản vắc-xin và dự kiến sẽ bắt đầu chủng ngừa cho toàn thể công dân và nhân viên của Vatican vào giữa tháng Giêng tại giảng đường Paul VI.

Cũng trong tuyên bố ngày 2 tháng 1 năm 2021, thì “Ưu tiên sẽ dành cho các nhân viên y tế và an ninh công cộng, cho người già và cho những nhân viên thường xuyên tiếp xúc với công chúng”.

Vị giám đốc dịch vụ y tế Vatican nói thêm rằng Nhà nước Thành phố Vatican dự kiến sẽ nhận đủ liều vắc xin của hãng Pfizer vào tuần thứ hai tháng Giêng để đáp ứng nhu cầu của Tòa thánh và của Quốc gia thành phố Vatican.

Quốc gia thành phố Vatican là một quốc gia độc lập nhỏ nhất thế giới và chính thức chỉ có 800 công dân, nhưng cùng với các cơ quan Tòa thánh, số người phục vụ tại Vatican là 4.618 người, theo thống kê năm 2019.

Kể từ khi bắt đầu bùng phát coronavirus, tổng cộng đã có 27 người xét nghiệm dương tính với COVID-19 ở Thành phố Vatican. Trong số đó, ít nhất 11 người là thành viên của Lực lượng Bảo vệ Thụy Sĩ.

Đức Thánh Cha Phanxicô đã nhiều lần kêu gọi các nhà lãnh đạo quốc tế cho phép người nghèo tiếp cận với vắc-xin chống lại virus

coronavirus đã cướp đi sinh mạng của hơn 1,8 triệu người trên toàn thế giới tính đến ngày 2/1.

Trong bài diễn văn Giáng sinh “Urbi et Orbi”, Đức Thánh Cha Phanxicô nói: “Ngày nay, trong thời kỳ tăm tối và bấp bênh vì đại dịch, nhiều tia sáng hy vọng đã xuất hiện, chẳng hạn như việc phát hiện ra vắc xin. Nhưng để những ngọn đèn này chiếu sáng và mang lại hy vọng cho tất cả mọi người, vắc xin cần được cung cấp cho tất cả mọi người. Chúng ta không thể cho phép các hình thức chủ nghĩa dân tộc khác nhau tự cô lập và chỉ lo cho một mình mình và ngăn cản chúng ta sống như một đại gia đình nhân loại thực sự”.

Những tia sáng hy vọng mà Đức Giáo Hoàng nói trên hàm ý đến một loại vắc xin được hai hãng Pfizer và Moderna sản xuất dựa vào những khám phá về mRNA của một nữ bác học người Hung Gia Lợi đang định cư tại Hoa Kỳ là nữ bác học Katalin Kariko.

Chúng tôi sẽ có sơ lược về mRNA trong phần Note đính kèm sau đây, bây giờ thì xin được tiếp tục nói về nhân vật đã mang lại món quà vô giá cho nhân loại trong dịp Noel này, mà hoàn cảnh cũng đã phải di cư, cũng đã lao đao và bị xua đuổi giống như hoàn cảnh của Đức Trinh Nữ Maria ngày xưa.

40 năm nghiên cứu đầy cam go thử thách.

Khi các thử nghiệm cho thấy vắc-xin Pfizer-BioNTech coronavirus an toàn và hiệu quả tới 95% vào tháng 11 năm 2020, thì đó là thành tựu quan trọng sau 40 năm nghiên cứu của bà Katalin Kariko về mã di truyền RNA (axit ribonucleic). Phản ứng đầu tiên của bà là cảm giác “nhận được ơn cứu chuộc”, bà Kariko nói với báo The Daily Telegraph.

“Tôi đang cố gắng để hít thở không khí, tôi quá phấn khích và sợ rằng mình có thể chết được”, bà trả lời phỏng vấn từ căn nhà riêng ở Philadelphia. “Những lần tôi bị đánh gục, tôi biết cách tự vùng dậy, tôi luôn luôn yêu thích công việc... Tôi tưởng tượng ra tất cả những căn bệnh mà tôi có thể chữa trị”.

Sinh vào tháng 1 năm 1955 trong một gia đình Công Giáo ở thị trấn Szolnok, miền trung Hungary, một năm trước cuộc tàn sát bằng xe tăng của Liên Xô đè bẹp cuộc nổi dậy Budapest chống lại chế độ cộng sản.

Bà Kariko lớn lên ở vùng Đồng bằng lớn của Hungary, cha bà làm nghề đồ tể bán thịt. Bà đã say mê khoa học từ khi còn trẻ, và bắt đầu sự nghiệp nghiên cứu ở tuổi 23 tại Trung tâm Nghiên cứu Sinh học của Đại học Szeged, sau khi lấy xong bằng Tiến sĩ.

Đó là nơi mà lần đầu tiên bà quan tâm đến RNA. Nhưng các phòng thí nghiệm của nước Hungary cộng sản không có đủ tài chính, cho nên vào năm 1985 thì bà bị sa thải.

Bà Kariko phải tìm kiếm việc làm ở nước ngoài, và may mắn được Đại học Temple ở Philadelphia bên Mỹ đỡ đầu. Lúc đó người Hungary bị cấm không được mang tiền ra khỏi nước, vì vậy bà đã bán chiếc xe của gia đình được \$1200.00 và giấu số tiền trong con gấu bông của cô con gái 2 tuổi. “Đó là một chiếc vé một chiều, (để về nhà)” bà nói với Business Insider. “Chúng tôi không biết ai cả”.

Không phải mọi thứ đều diễn ra một cách êm ả sau khi đến Hoa Kỳ. Vào cuối thập niên 1980, thì cộng đồng khoa học đang tập trung vào DNA, vốn được coi là chìa khóa để hiểu cách điều trị các bệnh ung thư. Nhưng mối quan tâm chính của bà Kariko là RNA, là mã di truyền cung cấp cho các tế bào những hướng dẫn về việc tạo ra protein.

Vào thời điểm đó, những thí nghiệm về RNA đã bị chỉ trích nhiều vì hệ thống miễn dịch của cơ thể coi RNA là một kẻ xâm nhập, cho nên thường gây ra các phản ứng viêm mạnh. Cho đến năm 1995, bà Kariko đáng lý được bổ nhiệm làm giáo sư thực thụ của Đại học Pennsylvania, nhưng thay vào đó, bà chỉ được bổ nhiệm vào ngạch làm một nhà nghiên cứu.

"Thông thường, với một hoàn cảnh như vậy, mọi người sẽ nói lời tạm biệt và bỏ rơi tất cả vì nó quá kinh khủng", bà Kariko đã tâm sự như vậy trên ấn phẩm y khoa Stat. Vào lúc đó, bà cũng đang trải qua một nỗi lo sợ khác nữa vì mắc phải một căn bệnh ung thư, trong khi chồng thì lại bị mắc kẹt ở Hungary vì gặp trục trặc trong vấn đề về thị thực. Cũng vào thời điểm đó, một nữ hoa học gia chưa được đánh giá cao, cho nên mỗi khi có một đồng nghiệp đi vào phòng thí nghiệm của bà thì họ thường hay hỏi tên của người giám sát là ai. Họ đều không nghĩ một phụ nữ có thể cai quản một phòng thí nghiệm!

Bà Kariko đã kiên trì đối mặt với những tình huống khắc nghiệt như thế. “Nhìn từ bên ngoài, nó có vẻ điên rồ, chật vật, nhưng tôi thấy hạnh phúc khi được ở trong phòng thí nghiệm,” bà nói với Business Insider. “Ngay cả ngày hôm nay, chồng tôi vẫn thường nói, 'Đây có vẻ là một trò giải trí cho em.' Mà đúng như thế, tôi thường không nói rằng tôi đi làm vì nó giống như là đi chơi vậy”.

Nhờ có một vị trí tại Đại học Pennsylvania, bà Kariko đã có thể giảm học phí chỉ còn 1 phần 4 cho cô con gái của mình là Susan Francia theo học tại đây. Cô Francia đã đoạt được nhiều huy chương vàng cho đội tuyển chèo thuyền của Hoa Kỳ tại hai Thế vận hội 2008 và 2012.

Một cuộc gặp gỡ tình cờ khi đứng đợi trước một máy photocopy vào năm 1997 đã thúc đẩy sự nghiệp của bà Kariko. Bà đã tiếp chuyện với một nhà nghiên cứu vắc-xin HIV là ông Drew Weissman. Họ đã quyết định hợp tác và đã phát triển thành công một phương pháp cho phép RNA không tạo ra những báo động miễn dịch trên cơ thể con người. Đó là một thành công được hoan nghênh rộng rãi vào năm 2005. Sau đó hai người lại tiếp tục nghiên cứu và thành công trong việc đặt RNA vào bên trong các hạt nano lipid, là một lớp phủ ngăn chặn chúng khỏi phân hủy quá nhanh và tạo điều kiện cho chúng xâm nhập vào các tế bào.

Các nhà nghiên cứu vắc xin của Pfizer-BioNTech và Moderna đã sử dụng các kỹ thuật trên để phát triển vắc xin của họ. Cả hai hãng đều sử dụng một chiến lược là đưa các hướng dẫn di truyền vào cơ thể để kích hoạt việc sản xuất một loại protein giống với protein của coronavirus, do đó tạo ra phản ứng miễn dịch mong muốn.

Bà Katalin Kariko và ông Drew Weissman hiện là những người được coi là xứng đáng nhất để nhận giải Nobel về Y học.

Dù đã chiến thắng sau 40 năm dài đấu tranh, bà Kariko cho biết vẫn chưa phải là lúc bà mở nắp chai sâm panh. Bà ấy còn đang đợi kết quả của các đợt tiêm chủng hàng loạt để loại bỏ mối đe

doạ coronavirus. “Chỉ lúc đó, tôi mới thực sự có thể ăn mừng,” bà nói với CNN.

Note về vắc xin mRNA.

(Dựa theo tài liệu đang được phổ biến của văn phòng Ngừa Bệnh CDC của bộ Y Tế Hoa kỳ)

Vắc xin dựa vào mRNA là một loại vắc xin mới, nhưng không phải là chưa từng biết tới.

Các nhà khoa học đã nghiên cứu và làm việc với vắc-xin mRNA từ nhiều thập kỷ. Điều lợi của loại vắc-xin này là chúng có thể được phát triển trong phòng thí nghiệm với những chất liệu có sẵn. Điều này cũng có nghĩa là quá trình phát triển vắc-xin nhanh hơn so với các phương pháp làm vắc-xin truyền thống.

Vắc-xin mRNA đã từng được nghiên cứu cho các bệnh cúm, Zika, bệnh dại và cytomegalovirus (CMV). Ngay sau khi có thông tin cần thiết về loại virus gây ra COVID-19, thì các nhà khoa học đã có thể thiết kế mRNA để gây cho các tế bào tự sản xuất ra các spike protein độc đáo để tạo ra vắc-xin mRNA.

Công nghệ vắc-xin mRNA trong tương lai có thể cho phép một loại vắc-xin bảo vệ nhiều bệnh, do đó giảm số chích ngừa so với việc sử dụng vắc-xin thông thường.

Ngoài việc làm vắc-xin, nghiên cứu ung thư cũng đã sử dụng mRNA để kích hoạt hệ thống miễn dịch cho các tế bào ung thư.

Vắc-xin mRNA khác với các vắc-xin truyền thống như thế nào?

Một số vắc-xin truyền thống sử dụng mầm bệnh - là toàn bộ một virus hoặc vi trùng (Được nuôi trong trứng gà hoặc thịt) - để dạy cho cơ thể chúng ta xây dựng khả năng miễn dịch. Những mầm bệnh này đã bị triệt sinh hoặc đã làm cho suy yếu đi.

Có vài loại vắc-xin khác thì sử dụng một phần của các bộ phận của vi-rút hoặc vi trùng mà thôi. (Quá trình thu thập, thích ứng và vận chuyển có thể mất ít nhất là 4 tháng để bắt đầu tạo ra vắc-xin)

Có một công nghệ vắc-xin khác gọi là tái tổ hợp, thì sử dụng men, nấm hoặc tế bào của một vi trùng để tạo ra những bản sao, hoặc là một phần hoặc là nhiều phần, của các protein tạo ra bệnh.

Vắc-xin mRNA bỏ qua những bước này. Chúng được tổng hợp bằng hóa học mà không cần dùng tế bào hoặc mầm bệnh, (thời gian chỉ mất 1 tuần) làm cho quá trình sản xuất đơn giản hơn. Vắc-xin mRNA mang các thông tin cho phép các tế bào của chúng ta tự tạo ra các protein hoặc các mảnh protein của mầm bệnh.

Quan trọng hơn, vắc-xin mRNA chỉ mang theo vừa đủ thông tin để tạo ra một phần nhỏ của mầm bệnh. Từ thông tin này, các tế bào của chúng ta không thể tạo ra toàn bộ mầm bệnh.

Cả hai loại vắc-xin mRNA COVID-19 mà Pfizer/BioNTech và Moderna đã phát triển đều không thể gây ra COVID-19. Chúng không mang theo thông tin đầy đủ cho các tế bào của chúng ta để làm ra virus SARS-CoV-2, và do đó, không thể gây nhiễm trùng.

Mặc dù khái niệm vắc-xin mRNA có vẻ đơn giản, nhưng công nghệ này thì khá tinh vi.

RNA là một phân tử dễ vỡ. Đưa mRNA vào tế bào trong cơ thể chúng ta là những thách thức chính trong việc phát triển vắc-xin.

mRNA không ở lại lâu trong các tế bào của chúng ta. Một khi nó đã phát ra các hướng dẫn để làm protein, các enzym được gọi là ribonucleases (RNases) sẽ làm suy thoái mRNA.

mRNA không thể di chuyển vào hạt nhân của tế bào vì nó thiếu các tín hiệu cho phép nó đi vào khoang này. Điều này có nghĩa là RNA không thể tích hợp vào DNA của người được chủng ngừa.

Không có nguy cơ thay đổi di truyền lâu dài với vắc-xin mRNA.

Các vắc-xin mRNA COVID-19 của Pfizer và Moderna đã trải qua thử nghiệm an toàn trong các thử nghiệm lâm sàng trên con người.

Cơ quan Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ (FDA) đã cấp Giấy phép Sử dụng Khẩn cấp (EUA) cho vắc-xin pfizer mRNA sau khi xem xét dữ liệu an toàn từ hơn 37.000 người tham gia.

"Các tác dụng phụ thường kéo dài vài ngày, là đau tại chỗ tiêm, mệt mỏi, nhức đầu, đau cơ, ớn lạnh, đau khớp, và sốt," theo tuyên bố của FDA.

"Lưu ý là nhiều người sẽ cảm thấy nhiều tác dụng phụ với liều thứ hai nhiều hơn liều thứ nhất, vì vậy các người cung cấp tiêm chủng và các người nhận cần biết là sẽ có thể có một số tác dụng phụ sau việc tiêm chủng, và có thể nhiều hơn nữa sau liều thứ hai."

Có Chúa trong đời

VVYT 17-108

Hưng ngồi tựa vào tường, đầu ngửa ra sau, chốc chốc đưa điều thuốc lên miệng hít một hơi dài. Anh ngồi như vậy cũng đã lâu. Trong khóm dứa, tiếng dế vẫn rền rĩ khiến màn đêm thêm tĩnh mịch, cô liêu. Bỗng anh vùi nửa điều thuốc trên nền cát rồi đứng lên đi vào phòng; như hai lần trước anh lên giường nhưng không ngủ được ... Thật buồn biết bao khi bị người yêu phản bội! Cảm giác chệnh vênh, lạc lõng; Hưng mím chặt môi thêm chịu đựng, ánh mắt buồn vời vợi; anh lại mở hộp lấy ra điều thuốc mới, ... hít rồi lại vút... rồi lại cho tay vào túi áo bóc hộp thuốc, rút điều khác, khum tay môi lửa ...

- Anh có yêu em không? Thu, tay chống cằm nhìn anh hỏi.

- Chúng ta đã quen hơn hai năm nay, tình yêu của anh dành cho em, em không biết sao? Hưng ngưng viết quay qua nhìn hỏi lại Thu.

Không gian trong phòng gần như chùng xuống ...

- Nhưng sao có một điều em cầu xin anh mà anh không để ý tới lời em? Thu vừa nói vừa ra vẻ hờn giận.

- Thu ạ, anh đã nói việc gì cũng được chỉ mỗi một việc theo em vô đạo(1) thì anh không thể!

- Tại sao? Thu lại ra vẻ ngạc nhiên.

- Em biết rồi đó, ba mẹ anh chỉ có mình anh sao theo em vô đạo được. Cha mẹ sợ sau này không ai thăm nom, cúng bái, nhang đèn cho, việc này không chiều em được, hãy nghĩ lại mà thông cảm cho anh, em ạ!

Hưng nói như khấn khoản cùng Thu nhưng cô một mực bảo ba mẹ cô buộc anh phải vô đạo thì mới chịu gả cô cho anh. Và rồi Thu và Hưng đành chia tay vì anh không nghe lời cha mẹ cô trở lại đạo. Thường khi Hưng cũng theo Thu đi xem lễ mỗi Chúa Nhật. Thấy cha mẹ anh rất sùng đạo

Phật, đi đâu hay tìm mua về vài quyển sách giáo lý, vài quyển truyện kể Phật giáo cho anh, biết là không thể thuyết phục được mà sẽ còn làm cha mẹ buồn phiền nên anh không thưa chuyện theo đạo cùng Thu cho dù anh yêu cô thật lòng.

Không thấy Thu đến chơi nhà nữa còn Hưng thì rầu rầu. Vẫn biết hai trẻ đang giận nhau nhưng cha mẹ anh cố hỏi để nghe chính con trai mình thổ lộ tâm tư nhưng rồi thế nào anh cũng lặng thinh. Từ đó ai nhắc đến đạo Công giáo, anh bỏ đi nơi khác. Cũng từ đó anh đâm ra khó tính lúc thì xem Thu như thù địch, lúc thì lại bảo Thu là kẻ đáng thương. Anh vẫn không hiểu sao chỉ có chút việc như thế mà Thu đòi chia tay.

Bà Hải, mẹ Hưng đọc được tính của con trai mình, đã hết sức khuyên lơn. Những đêm anh một mình ngồi trầm ngâm với điều thuốc, bà cũng đứng ngồi không yên. Bên rèm cửa phòng, bà dõi theo sợ anh quần trí mà làm điều không hay.

Bên nhà, Thu cũng thao thức. Cô liêu chia tay Hưng để mong muốn ép anh vào ý định của mình. Cô tin mà phó thác tình yêu ấy trong Chúa. Cô biết Hưng yêu cô bởi không những cùng đi xem lễ mà anh còn học kinh và đọc Kinh Thánh nữa. Duy chỉ mỗi một việc vô đạo mà anh từ chối; anh sợ làm cha mẹ anh buồn nhưng nếu anh là Kitô hữu thì vẫn phụng dưỡng cha mẹ thì sao gọi theo đạo Công giáo là bất hiếu được. Tuy nhiên cô vẫn lo sợ mất anh bởi tính anh thẳng thắn và rất tự ái.

Một tháng sau lấy lại tâm trí, Hưng hồi hận vì bao công việc ở cơ quan đã bị trì trệ nhưng rồi anh sắp xếp mọi việc đều ổn thỏa nhanh chóng. Có lúc anh suy nghĩ vì sao công việc anh giải quyết nhanh chóng suôn sẻ, thuận lợi đến vậy. Anh còn nhớ có lần may mắn thoát nạn vào một buổi sáng khi trên đường đến cơ quan, lúc vừa qua khỏi ngã tư, suýt bị một thanh niên đụng trực diện nhưng anh tránh khỏi, hoàn hồn anh còn nghe lúc ấy như có một bàn tay vô hình mạnh mẽ xô người thanh niên đó ngã xuống đường. Anh cảm nhận có Chúa ở bên che chở cho.

Còn Thu, luôn tìm cách hỏi thông tin của Hưng từ những người quen. Một chiều trên đường về nhà, cô mừng rỡ hay tin Hưng vừa xin vào tham dự lớp giáo lý dự tòng và hôn nhân ở một giáo xứ nhỏ.

Giận Thu bao nhiêu anh lại càng mong học bấy nhiêu. Anh quyết tìm hiểu vì sao Thu bỏ anh chỉ vì anh không trở lại đạo? Thầy hướng dẫn lớp giáo lý ngạc nhiên khi thấy anh đến lớp học một mình trong khi mọi người đều có đôi. Dần dần anh lấy lại phần nào niềm vui. Lớp học thiết thực và sinh động, vị linh mục trẻ và một giáo lý viên đứng tuổi tận tình chia sẻ. Chắc có lẽ lời Thu nói làm anh suy nghĩ và bằng mọi cách anh muốn được có câu giải đáp qua những gì thắc mắc hơn nữa vì sao Thu bỏ anh mà luôn bảo đạo Công giáo là đạo tình yêu, yêu thương hết mọi người? Ngày “tốt nghiệp” ai ai đều vui vẻ, nhìn thái độ, nét mặt mới thấy anh có niềm tin nơi Chúa. Thu âm thầm đến dự, nép mình sau một thân cây to để nghe anh phát biểu. Tuy sợ Hưng còn giận nhưng trong lòng cô thì hết sức mừng vui khi thấy anh thay đổi nhiều. Nay muốn quay lại với anh mới là một nỗi khó nhưng cô vẫn một lòng trông cậy ở Chúa. Chính vì biết Hưng yêu nên mới liều nói chia tay chứ Thu nhớ anh lắm.

Sáng sớm hôm ấy, mây từ đâu ùn ùn kéo tới, rồi mưa đổ xuống... Người đi đường vội tấp vào lề tìm nơi trú. Thu cũng nhanh chân bước vào mái hiên trước một dãy phố; cô đứng vẫy cổ áo ướt thì có ai đó chìa cho cô chiếc khăn. Nhìn bàn tay to khỏe, vẻ quen quen ngày nào, đoán ngay là Hưng, quá cảm động cô ôm chầm lấy anh trước sự tò mò của bao người đi đường. Hưng cũng xúc động không kém, cả hai xiết chặt tay như sợ phải xa nhau lần nữa. Tình yêu của họ nung nấu trở lại. Thế là những cuộc hẹn hò là niềm tâm sự trong những ngày tháng xa cách.

Thấm thoát họ đã xây dựng hạnh phúc được hai năm. Niềm vui nhân đôi khi ba mẹ Hưng tham dự ngày rửa tội của đứa cháu trai đầu lòng. Anh rưng rưng cảm ơn Chúa đã ban cho anh trọn vẹn niềm yêu thương hạnh phúc. Thu là con dâu ngoan đã làm hài lòng cha mẹ chồng, cô

quan tâm đến cả việc thờ phượng, ngày giỗ kỵ trong gia đình chồng vì thế mà ba mẹ Hưng ưng ý và càng ngày càng nghe gần gũi hơn với đạo Công giáo. Mỗi tối, hai vợ chồng không quên đọc kinh cầu nguyện trong phòng riêng. Đối với Hưng, quyển Kinh thánh giờ là bạn đồng hành.

Mùa Giáng Sinh lại về trong lạnh giá nhưng Hưng nghe ấm áp vô cùng cũng bởi anh đã tìm về bên Chúa chính vào ngày Ngôi Hai xuống trần. Và hôm nay Lễ Kính Thánh Gia; đứa con thứ hai của anh tươi vui trong tà áo cưới sánh vai với chú rể cũng vừa là một Kitô hữu lần bước vào nhà thờ ...

Hưng tỉnh giấc khi con sáo trong lồng treo trước cửa cất tiếng hót líu lo. Anh không còn vội vã đến cơ quan như mọi ngày nữa mà dậy sớm đi lễ. Ngày mà anh mong ước dành nhiều thời gian hơn được ở bên Chúa giờ đã đến. Anh tin có Chúa trong đời nên anh đã vượt mọi gian khổ mà có được mái ấm ngày hôm nay. Ngoài việc chăm sóc cây cảnh; anh thường ngồi lại bên gốc phượng tìm đọc Lời Chúa.

Nắng đã lên cao tỏa sáng khắp vườn nhà. Trong bếp, Thu loay hoay lo nấu bữa cơm thịnh soạn để cùng vui vầy với các con, cháu về thăm ông bà cha mẹ của chúng vào ngày cuối tuần.

<https://www.vanthoconggiao.net/>

Xin em hãy lần chuỗi!

Lm. Giuse Nguyễn

“Sao em không lần chuỗi những lúc trời gió mưa, khi đêm về tăm tối, khi lá rung vừa trưa? Sao em không lần chuỗi khi trời mới rạng đông, khi sương mai ngọt bụi tỏa ngát trên ruộng đồng? Sao em không lần chuỗi mái tóc thề trắng vai, băng khăn ngày dong duỗi nhưng nhớ bóng hình ai? Sao em không lần chuỗi khi lặng ngấm chiều buông, trong cô đơn ngậm ngùi lệ đầm cháy vào hồn?”

Tác giả Xuân Ly Băng đã trách các bạn trẻ, nhưng qua đó ông đã nhắc nhở họ hãy lần chuỗi trong mọi biến cố của cuộc đời. Tại sao vậy?

Thưa vì Mẹ luôn hiện diện trong lòng Giáo hội từ buổi sơ khai cho đến ngày hôm nay và chắc chắn cho đến muôn đời vì Mẹ là Mẹ Đức Giêsu, đầu của Hội Thánh. Trong những ngày sơ khai Hội Thánh còn rất nhiều khó khăn, nhưng có Mẹ ở đó để trở thành điểm tựa cho các Tông đồ: “Tất cả các ông đều đồng tâm nhất trí, chuyên cần cầu nguyện cùng với bà Maria, thân mẫu Đức Giêsu” Cv 1, 14. Có Mẹ là có tất cả, vì “Nhờ Mẹ đến với Chúa Giêsu”.

Biến cố truyền tin là biến cố thể hiện lòng trung thành và yêu thương của Thiên Chúa. Ngài không bỏ rơi nhưng luôn luôn mong muốn ban ơn cứu độ cho con người. Vì vậy chúng ta hãy để ý đến bối cảnh truyền tin.

Chắc chắn lúc đó nhân loại đang lần bước trong tối tăm vì họ đang bị bóng đêm của tội lỗi thống trị sau khi ông bà nguyên tổ sa ngã phạm tội. Kế hoạch cứu độ của Thiên Chúa đã có, và biến cố truyền tin là biến cố quyết định cho chương trình tiếp theo của Thiên Chúa. Chính vì thế khi suy niệm về đoạn Tin mừng này, nhà thơ Xuân Diệu đã phải rùng mình thốt lên: “Maria, linh hồn tôi ớn lạnh! run như run thần tử thấy long nhang, run như run hơi thở chạm tơ vàng”.

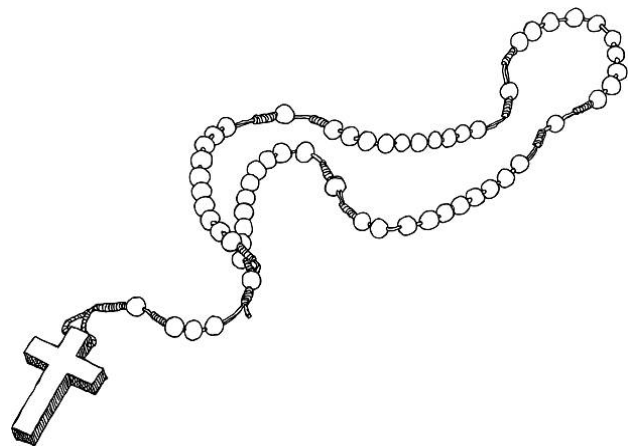
Lòng Thương Xót của Thiên Chúa đang phải đợi chờ, lệ thuộc bởi một cô gái quê mùa mang tên Maria.

Thế nhưng chính cô gái quê mùa đó đã làm cho Lòng Thương Xót của Thiên Chúa được thể hiện qua tiếng “Xin Vâng” của cô. Vì nhờ tiếng Xin Vâng mà “Ngôi Lời đã trở thành người phạm và ở giữa chúng ta”, mới thực thi Lòng Thương Xót là chính ơn cứu độ cho chúng ta. Tiếng Xin Vâng không chỉ để cư mang Ngôi Lời nhập thể, mà còn tự nguyện trở thành dụng cụ để Chúa muốn thực hiện những gì Ngài muốn. Hay nói cách khác xin vâng là chết đi cho ý riêng mình để sống theo ý của Chúa.

Hiểu được như vậy để chúng ta thấy Đức Maria có một vị thế rất quan trọng trong chương trình cứu độ của Thiên Chúa đến nỗi chúng ta có thể nói rằng: Vì Chúa muốn nên Mẹ muốn; nên nếu Mẹ muốn Chúa sẽ muốn.

Vì thế siêng năng lần chuỗi Mân Côi là để tái hiện lại lịch sử cứu độ nơi chính cuộc đời chúng ta, vì chuỗi Mân Côi là bản tóm lược Tin Mừng. Khi suy niệm các mầu nhiệm Vui-Thương-Mừng-Sáng là chúng ta đang cùng với Mẹ bước đi trong hành trình dương thế của Đức Giêsu, hành trình mang lại ơn cứu độ cho nhân loại chúng ta.

Trong kinh Mân Côi chúng ta đọc nhiều lần Kinh Lạy Cha là lời kinh đẹp nhất mà chính Đức Giêsu đã dạy cho các môn đệ của Ngài và chắc chắn Ngài cũng muốn chúng ta đọc lời kinh ấy vì nó gói gọn tâm tình của người con thảo với Cha trên trời.

Trong kinh Mân Côi chúng ta đọc phần đầu của kinh Kính Mừng là lời chào của thiên thần Gabriel, sứ mạnh của Thiên Chúa: “Kính mừng Maria đầy ơn phúc, Đức Chúa Trời ở cùng Bà. Bà có phúc lạ hơn mọi người nữ, và Giêsu con lòng Bà gồm phúc lạ”. Nhắc lại lời chào thương xuyên của sứ thần để nhận được niềm vui trong cuộc đời như Mẹ Maria đã đón nhận niềm vui ơn cứu độ.

Phần sau của kinh Kính Mừng là lời cầu nguyện của Hội Thánh cho mọi con cái của mình, dù họ có đọc hay không đọc, thì lời cầu nguyện đó vẫn hướng đến họ: “Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời cầu cho chúng con là kẻ có tội khi này và trong giờ lâm tử”. Nó chính là tâm tình của Đức Giêsu với Chúa Cha dành cho các môn đệ của Ngài, không muốn bất cứ một ai phải hư mất. Nhiều người bỏ Chúa, không còn nhớ bất cứ lời kinh nào trong đạo, chỉ nhớ mỗi câu cuối của kinh Kính Mừng: “Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời cầu cho chúng con là kẻ có tội khi này và trong giờ lâm tử” và quả thật họ đã được Đức Mẹ cứu trong giờ lâm tử để được ơn ăn năn trở lại.

Trong kinh Mân Côi, chúng ta đọc kinh Sáng Danh để tôn vinh Thiên Chúa Ba Ngôi trong cuộc đời ta.

Trong kinh Mân Côi, chúng ta cầu nguyện cho các Linh hồn: “Xin đem các Linh hồn lên Thiên Đàng, nhất là những Linh hồn cần nhờ Chúa thương xót hơn”, hoặc: “Chúng con cậy vì danh Chúa nhân từ, cho các Linh hồn được lên chốn nghỉ ngơi”, chắc chắn trong đó có Linh hồn những người thân của chúng ta.

Như vậy cơ cấu của lời kinh Mân Côi thật tuyệt diệu để chúng ta đọc và mang lại lợi ích thiêng liêng cho bản thân và cho Giáo hội. Điều quan trọng là khi đọc kinh Mân Côi chúng ta đang để Chúa can thiệp vào lịch sử cuộc đời chúng ta, dù đó là một cuộc đời xấu xa, tội lỗi, chỉ vì lời chuyển cầu của Đức Mẹ.

Chính vì thế thay vì trách “Sao em không lần chuỗi?” chúng ta hãy khuyến khích nhau, nhất là những người trẻ: “Xin em hãy lần chuỗi!”

Đức Mẹ đã hứa: “Chưa từng nghe nói có người nào chạy đến cùng Mẹ xin bào chữa cứu giúp mà Đức Mẹ từ bỏ chẳng nhậm lời.” Vậy chúng ta hãy chạy đến với Mẹ, dâng cho Mẹ thế giới đang trong cơn dịch bệnh; Giáo hội đang đương đầu với tình trạng sụt giảm đức tin; gia đình với những khó khăn trong đời sống vợ chồng, trong kinh tế, trong việc giáo dục con cái; Giáo phận, Giáo xứ với những thao thức về đời sống đức tin cho những Kitô hữu, nhất là Kitô hữu trẻ; và dâng lên Mẹ những tâm sự riêng của từng người... Tất cả những tâm tình đó nếu được dệt kết trong lời Kinh Mân Côi, thì chắc chắn Đức Mẹ sẽ nhậm lời và cứu chúng ta khỏi giờ lâm tử.

Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng con là kẻ có tội khi này và trong giờ lâm tử. Amen.

<https://gpcantho.com/lanchuoi/>

<https://www.vanthoconggiao.net/2020/10/xin-em-hay-lan-chuoi.html>

Lá Thư Gửi Lạc

Sưu tầm

Chiều hôm ấy, hơn một tuần trước lễ Giáng Sinh, bà Ann bước ra sân sau ngôi nhà của hai ông bà để thăm vườn tược mùa đông thì phát hiện một vị khách không mời mà đến. Một chiếc bong bóng màu đỏ tươi bay là là trong vườn nhà. Bà đuổi theo cho đến lúc chiếc bong bóng bị vướng vào cành cây thông monkey-puzzle tree và không bay được nữa.

"Merry Christmas!" bà Ann đọc thấy hàng chữ trên chiếc bong bóng. Bà cũng trông thấy một mảnh giấy, một phong bì nhỏ đúng hơn, buộc vào sợi dây cột quả bóng. Gỡ được sợi dây, cầm trên tay chiếc phong bì, bà đọc được dòng chữ "To my Dad in Heaven" (Gửi cho Bố trên Thiên Đường). Bên trong là lá thư, với nét chữ nguệch ngoạc của một đứa trẻ con. Bà Ann đọc:

"Bố ơi,

Con viết thư này để nói với Bố là con nhớ Bố lắm. Bố vẫn khỏe chứ? Bố nhớ uống thuốc bổ nhé. Mẹ nói với con là ở trên ấy Bố vui lắm, có chuyện gì vui Bố kể con nghe nhé! Mấy hôm nay trời lạnh quá, có tuyết rơi nữa. Trên bố có lạnh không? Tuần sau là lễ Giáng Sinh rồi, và tháng sau là sinh nhật của Bố đấy, bố có nhớ không?

Con ước gì có Bố ở đây. Nếu Bố xin về thăm nhà được một ngày, Mẹ và con sẽ vui lắm. Con ghi ra đây những món quà mà con thích: giày Nike, Rubik's cube, Lego Spider-Man, Nintendo amiibo, bút crayon colors, truyện tranh dinosaurs. Nếu bố không có đủ tiền thì mua cho con một hay hai thứ cũng được.

Bố cho con gửi lời thăm bà Nội nhé. Nhận được thư này Bố nhớ viết trả lời con, và đặt ở dưới gối của con nghe Bố!

Con yêu Bố, yêu Mẹ. Con trai của Bố Ben

Merry First Christmas in Heaven, Daddy!!!"

(Chúc Bố Giáng Sinh đầu tiên trên Thiên Đường vui vẻ)

Bà Ann lặng người đi. Bà cầm mãi lá thư trên tay, ngẩn ngơ, không biết phải làm gì. Một lúc sau bà cầm chiếc bong bóng và lá thư trở vào nhà, tìm Dick, ông chồng bà, đưa cho ông xem lá thư gửi lạc địa chỉ. Dick giải quyết nhanh hơn bà tưởng. Ông nói Ann viết thư về địa chỉ người gửi ở Tacoma ghi trên phong bì, báo tin đã nhận được thư này và muốn tiếp xúc với người nhà của cậu bé tên Ben.

Sau đó hai ông bà bàn bạc với nhau sẽ làm gì nếu liên lạc được với mẹ của cậu bé. "Nhận được thư này Bố nhớ viết trả lời con nghe Bố", câu cuối trong lá thư khiến Dick nảy ra ý tưởng làm điều gì đó.

Bà Ann máng quả bóng đỏ có hàng chữ "Merry Christmas!" màu vàng trước cửa nhà.

"Đây là lời chúc Giáng Sinh đến sớm nhất, và cũng sẽ mang đến cho chúng mình những điều may mắn", Dick nói với Ann, và ông nhớ tới cuốn phim The Red Balloon với câu chuyện chiếc bong bóng đỏ kỳ diệu mà ông đã xem và say mê khi còn bé.

Buổi sáng cùng ngày, ngồi bên cạnh Ben, Kate chăm chú nhìn con trai đang nắn nót viết từng chữ lá thư gửi cho Bố.

"Con muốn viết sao thì viết", cô nói. "Viết dài dài một chút, Bố rất thích đọc thư con".

Viết xong, Ben đưa cho Mẹ đọc lại. Kate đọc xong, khen con viết thư hay, rồi quay mặt đi không cho Ben nhìn thấy những giọt nước mắt. Cô đưa cho Ben cây bút marker để viết tên người nhận và địa chỉ người gửi lên phong bì, rồi cho lá thư vào và dán con tem có hình ông già Noel lên bì thư. Xong, cô cuộn tròn phong thư, buộc chặt vào sợi dây của chiếc bong bóng bay màu đỏ tươi. Ben cầm chặt sợi dây, theo Mẹ bước ra khoảng sân trống sau nhà. Cả hai cùng cúi đầu lâm râm cầu nguyện cho lá thư đi nhanh để bố Ben sớm nhận được. Sau đó, hai mẹ con cùng nhau đếm ngược từ 10 đến 1.

"... 3, 2, 1. Thả sợi dây ra đi, Ben!"

Ben buông tay. Chiếc bong bóng khê rùng mình, nghiêngng đầu qua trái, qua phải như chào từ

biệt mẹ con Ben rồi nhắc mình bay vọt lên như chú chim sổ lồng. Vương vào một tàn cây cao, chiếc bóng nhẹ nhàng lách ra, bay tiếp, bay mãi lên không trung. Hai mẹ con ngược mắt dõi theo chiếc bong bóng đỏ bành bồng nơi xa tít, đến lúc chỉ còn một chấm nhỏ li ti trên nền trời xanh mây trắng bao la. Ben đứng nhìn theo, nhìn theo mãi cho đến khi chiếc bóng bay hoàn toàn mất dấu...

Chiều nào đi học về Ben cũng hỏi Mẹ có tin gì của Bố. Hai ngày sau khi lá thư được gửi đi, Kate nhận được một phong thư với nét chữ lạ, ghi tên người nhận là “Mẹ của cháu Ben”. Cô mở ra đọc. Thư ký tên Ann, tin cho cô hay là lá thư của Ben gửi cho Bố thay vì bay vào cổng Thiên Đường thì bay lạc vào “Vườn địa đàng” của vợ chồng bà ở thành phố Bellevue. Người gửi cho số điện thoại và ngỏ ý muốn được nói chuyện với mẹ của Ben.

Cũng như Ann, Kate lặng người đi một lúc. Như vậy là ngoài hai mẹ con cô, bây giờ có thêm ít nhất hai người nữa biết được câu chuyện Ben viết thư Giáng Sinh gửi cho Bố trên Thiên Đường.

Từ Tacoma đến Bellevue, khoảng cách giữa hai thành phố ở Washington, là cuộc hành trình dài gần 40 dặm của chiếc bong bóng bay, từ lúc được Ben phóng đi cho đến lúc cạn nhiên liệu.

Nghĩ ngợi một lúc, Kate gọi đến số điện thoại trong lá thư. Ann kể với cô câu chuyện “bắt” được lá thư như thế nào, và đề nghị với cô về “sáng kiến” của ông chồng bà: Dick sẽ thay bố của Ben viết thư trả lời cậu, và hai vợ chồng Ann sẽ tìm mua những thứ Ben hỏi xin Bố để làm quà Giáng sinh cho cậu.

“Xin phép cô cho chúng tôi được làm việc này”, Ann khẩn khoản, “để mang đến chút niềm vui cho cháu Ben. Cháu sẽ thất vọng nếu thư đi mà chẳng có tin về”.

Kate còn đang ngần ngừ thì Ann nói tiếp.

“Nếu cô cho phép, chúng tôi xem cháu Ben như là con trai mình. Chúng tôi cũng từng có đứa con trai, cháu mất vì bệnh, lúc trạc tuổi Ben...” Giọng Ann như nghẹn lại. “Cô không phải ngại, những món quà ấy

không tốn kém nhiều. Tôi hiểu rằng, nếu chúng tôi không làm việc ấy thì cô cũng sẽ làm thôi. Tuy nhiên, xin cho vợ chồng tôi cái vui ấy, và như thế, tất cả chúng ta đều có được niềm vui trong mùa Giáng Sinh này.”

Ann đưa mắt nhìn Dick và trao điện thoại cho ông.

“Chiếc bong bóng đã bay vào vườn nhà chúng tôi và đậu xuống trái tim tôi”, Dick nói.

Nước mắt Kate muốn ứa ra.

Câu chuyện tiếp theo, ai cũng đoán được. Hai bà mẹ tìm đến nhau, cùng ngồi gói những phần quà cho Ben, trong lúc Dick ngồi hí hoáy viết “lá thư từ Thiên Đường”.

Sáng sớm Chủ Nhật, trong lúc Kate đang bày biện hang đá nhỏ và đặt cây thông Giáng Sinh bên cạnh bàn thờ thì Ben từ phòng ngủ trên lầu chạy xuống, hí hửng khoe với Mẹ cậu tìm thấy lá thư của Bố ở dưới gối khi vừa ngủ dậy. Hai mẹ con vui mừng ôm chầm lấy nhau và cùng chụm đầu đọc thư của Bố gửi cho Ben.

“Thiên Đường, ngày 24/12/2017

Ben yêu quý của Bố,

Bố nhận được thư con một ngày trước ngày lễ Giáng Sinh. Hai mẹ con đừng lo cho Bố. Ở đây trời ấm áp, mọi chuyện đều ổn cả.

Cám ơn Ben nhắc Bố nhớ ngày sinh nhật của Bố. Bố rất vui biết con học giỏi, được phần thưởng. Con cố gắng chăm học và vâng lời Mẹ cho Mẹ vui, và Bố cũng vui nữa Ben nhé.

Lễ Giáng Sinh năm nay Bố vắng nhà. Nhưng không hề chi, Thiên Đường không xa lắm đâu Ben. Bất cứ lúc nào con nghĩ tới Bố là Bố ở ngay bên cạnh con. Bất cứ lúc nào con chuyện trò với Bố hay cầu nguyện là Bố đều nghe được cả.

Còn bây giờ con hãy nhắm mắt lại, hãy tưởng tượng bố con mình đang ngồi bên nhau cạnh lò sưởi trong ngôi nhà ấm cúng của gia đình mình. Và hai bố con cùng hát bài “Don’t Cry Mr. Snowman!” mà Bố dạy con hát mùa Giáng Sinh năm rồi, con còn nhớ chứ? Thật vui phải không Ben?

Bố đã nhờ ông già Noel mang xuống cho con những món quà con thích. Bố và Mẹ và con, chúng ta nhớ nhau trong lời nguyện cầu, Ben nhé!

Hôn con và Mẹ. Merry Christmas cả nhà! Bố”.

Đối với Kate, mọi chuyện xảy đến như là một “phép lạ”. Cô nhớ Dick mỉm cười, nói với hai bà mẹ: “Mai đây, đến một lúc nào đó, cháu Ben hiểu ra rằng câu chuyện hôm nay là không có thật, cũng như ông già Noel là không có thật, nhưng rồi cháu sẽ thông cảm với những người lớn về những lời nói dối ngọt ngào”.

Khi ấy, chỉ còn lại một điều có thật: bố của Ben hiện đang ở trên Thiên Đường. Ben và mẹ cậu, và những người thân của gia đình cậu vẫn cứ tin như vậy. Sau ngày bố cậu, một cảnh sát viên, hy sinh trong lúc thi hành công vụ, các cô các chú bạn của Bố đều nói với Ben rằng “Trên Thiên Đường đang cần một người hùng, và bố cháu được chọn”.

Đúng như lời Dick nói, cả hai gia đình đều có chung niềm vui trong Giáng Sinh này. Người vui nhất là Ben, chưa bao giờ Ben nhận được nhiều quà một lúc đến như thế. Bố không những cho Ben nhiều quà mà còn cho cậu bé giấc ngủ thật êm đêm trong đêm Giáng Sinh. Ben mơ thấy Bố ngồi sát bên cậu y như Giáng Sinh năm rồi. Bố cùng hát với Ben, cùng đọc truyện tranh với Ben, cùng chơi với Ben những món đồ chơi Bố gửi về cho cậu từ Thiên Đường.

Trong mơ, Ben nghe rõ cả tiếng cười của bố, tiếng cười của hai bố con. Ôi, Bố chẳng lúc nào xa con! “Thiên Đường không xa lắm đâu Ben”, Bố đã chẳng nói vậy sao? Bố vẫn ở bên Ben trong lời nguyện cầu mỗi đêm của cậu trên giường ngủ.

“Nhớ nhau trong lời nguyện cầu”, Ben nhớ lời Bố dặn.

Nguồn: Share từ Lê Hữu (ABC News)

<https://gpcanθο.com/la-thu-gui-lac/>

Chút tâm tình bé nhỏ

Anna Anh Đào

Mai là đến giáng sinh rồi
Quà con chỉ có vậy thôi "tấm lòng"
Chúa ơi ảm nhé! đêm đông
Đêm tình trời đất thắm hồng giao duyên

Đêm mà nhân loại ngủ yên
Trong chăn nệm gối êm đêm giấc say
Thời gian nước chảy qua tay
Giọt yêu không giữ nên ngày dần phai

Đến giờ trần thế vẫn say
Trong men tục hóa có hay Chúa chờ
Tình người bạc bẽo sơ hờ
Quan tâm hình thức cậy nhờ công danh

Gia đình thiếu vắng chân thành
Cá nhân chủ nghĩa lan nhanh từng ngày
Ly hôn sống thử phá thai
Bao nhiêu tội ác từng ngày gia tang

Người đời tham phú phụ bần
Chỉ riêng tình Chúa chẳng cần lợi danh
Là vua trên chốn cao xanh
Hạ sinh trong máng hôi tanh bò lừa

*Yêu thương bên máng cỏ xưa
Bao ngàn năm vẫn đổ mưa ân tình
Quỳ bên hang đá con xin
Cho trần gian lẫn chính mình Chúa ơi*

*Biết mời Chúa đến trong đời
Để tình yêu mãi rạng ngời đêm đông
Biết mau tinh thức dọn lòng
Để cho Chúa ấm giữa đông lạnh này...*

<https://gpcantho.com/chut-tam-tinh-be-nho/>

Như Tâm Bánh Bẻ Ra

Sưu tầm

Mùa hè năm đó, anh em con từ Đà Lạt trở lại Sài Gòn sau chuyến nghỉ hè của nhà Dòng. Chuyến xe chiều sẽ đi ngang qua Thị Trấn, nơi nhà mình ở trọ. Con muốn mời anh em ghé thăm nhà mình lắm. Nhưng sao mời được! Nhà mình thuê ở trọ lúc đó nhỏ quá, lại nằm trong con hẻm sâu dích dắc. Anh em thì đông, đi đường xa đã mệt. Nên thôi...

Con tự nhủ, thôi thì khi xe chạy ngang nhà con sẽ tranh thủ nhìn lại cái khung cảnh quen thuộc một chút cũng được. Biết đâu lại được nhìn thấy Má ở khúc đường nào đó của Thị Trấn. Má giờ này đang bán “ca hai”, cho mấy khách ăn lúc chiều xẩm xẩm.

Thị Trấn ấy như một cái lòng chảo. Hai bên là hai con dốc. Về nhà mình, dù đi hướng nào, cũng có thể nhìn thấy Thị Trấn trước khi xe đến nhà. Mỗi lần có dịp về nhà, con thường xuống xe ở quãng xa trên đỉnh con dốc. Đứng từ trên nhìn xuống, có thể quan sát cả Thị Trấn. Rồi từ trên đỉnh dốc, con tàn tàn đi bộ xuống, thế nào cũng gặp được Má đang lui cui bên chiếc xe đẩy bán cháo lòng. Có lúc con làm Má giật mình: Ủa con, mới về hả? Sao hong chịu báo trước gì hết, cái thằng...

Nhưng hôm đó chiếc xe chở con và anh em trong nhà Dòng chạy nhanh quá. Anh em trên xe thì vẫn đang hát hò vui vẻ. Dư âm của những ngày hè vẫn còn kéo dài, và tâm hồn mọi người đang rất thư giãn thoải mái. Con dõi mắt nhìn qua khung cảnh đang trôi đi vùn vụt bên ngoài khung cửa xe. Con ráng với tầm mắt của mình về phía trước. Và con thấy Má.

Ở phía trước, phía bên phải con đường, Má đang cặm cụi đẩy chiếc xe bán cháo lên ngược chiều con dốc.

Ở thời điểm mà hai chiếc xe gặp nhau, con như một người nhìn xuống từ trên cao. Con ráng nhón người lên khỏi ghế, nhòai người ra để nhìn xuống, nhưng chiếc nón lá đã che mất khuôn mặt của Má. Dáng người nhỏ bé. Chiếc áo khoác đã ngả màu. Đôi tay Má như gắn liền với chiếc xe đẩy. Vạy rồi mọi thứ bỗng tan ra...

Hai chiếc xe ngược chiều lướt vụt qua nhau trong một khoảnh khắc. Khoảnh khắc ấy sao mà chóng vánh quá đỗi. Con thấy mình đang bị trôi tuột qua không cách chi kim lại được.

Con tì tay lên cửa kính của xe, ngoái đầu nhìn lại. Má vẫn đang cặm cụi đẩy chiếc xe bán cháo ngược lên con dốc, đâu có biết con đang ở trên chiếc xe vừa mới chạy vụt qua. Mỗi ngày có biết bao nhiêu chuyến xe khách chạy qua trên con đường của Thị Trấn này. Những chiếc xe cứ chạy qua rồi chạy qua, ngược con đường chiếc xe đẩy của Má.

Chỉ một thoáng thôi thì chiếc xe đẩy của Má đã mất hút ở phía sau. Chiếc xe của con thì vẫn lao về phía trước.

Anh em trên xe không hiểu tại sao đang vui mà mặt con lại méo xẹo. Con đã ráng tìm lòng lắm, mà vẫn không sao thắng được cảm xúc của mình. Chưa bao giờ con nhìn rõ như thế sự khác biệt giữa cuộc đời của con và cuộc đời của Má. Cũng chưa bao giờ con nghiệm thấy sự bất lực lớn đến như vậy nơi chính mình. Với con đường đang đi, sẽ còn bao nhiêu lần nữa con lướt trượt qua cuộc đời của Má cách âm thầm và chóng vánh như thế? Sẽ còn bao nhiêu lần con tận mắt nhìn thấy những vất vả của Má mà chính mình thì không làm được gì?

Con mang theo mãi cái hình ảnh ấy. Dù đi bất cứ nơi đâu, con vẫn luôn thấy Má đang đẩy chiếc xe bán cháo lòng lên ngược chiều con dốc trong một buổi chiều tà.

Từ ngày cả gia đình mình chuyển lên Thị Trấn đến lúc ấy đã là mười năm chẵn rồi. Mười năm Má vẫn cứ trung thành đi về, ngày hai ca với chiếc xe đẩy bán cháo. Con thì rời gia đình đã lâu. Con đường con đi và con đường của má cứ như hai con đường ngược chiều. Con mỗi lúc một lớn lên. Con đường của con chùng như mỗi lúc một nâng con lên cao hơn. Những chân trời của con cứ dần dần mở ra ở phía trước. Góc trời của Má thì vẫn vậy. Nhịp sống và cuộc đời của Má thì vẫn vậy. Nhưng dấu hiệu của thời gian và tuổi tác, nắng và mưa, gió và bụi, cứ mỗi lúc một in dấu sâu hơn và rõ nét hơn trên gương mặt và trên dáng người của Má...

Hồi đó, chưa bao giờ má cho con đi phụ bán cháo với má. Má cứ nói: để cho mấy đứa em nó làm! Chắc má sợ con ra đường riết rồi quen. Má sợ con bị giữ chân lại ở cái Thị Trấn này. Má không muốn con chỉ lẩn quẩn với cái góc trời của Má.

Hồi gia đình mình mới lên đây, từ mùa hè đầu tiên, con đã quyết định nghỉ học để đi làm. Lý do con đưa ra thật đơn giản nhưng dễ thuyết phục: nhà mình đông anh em, thà hy sinh một đứa để năm đứa kia được học hành đàng hoàng, còn hơn là cả sáu đứa đều học hành dở dở dang dang! Vậy là con đi làm trong một xưởng mộc. Tìm được việc cho mình, con vui lắm. Lần đầu tiên trong đời con kiếm được nhiều tiền như vậy. Đủ để mua sắm sách vở cho mấy em của con trong mùa học mới. Đủ để mua chiếc xe đạp đầu tiên trong cuộc đời. Đủ để con nghĩ rằng ra đời chẳng có gì khó, kiếm tiền chẳng có gì khó. Đủ để con tin rằng mình đã lớn, và chuyện giúp đỡ gia đình mình là chuyện trong tầm tay...

Vậy mà con vẫn thấy trong mắt Má ánh buồn rười rượi. Hình như Má cứ sợ con bị giữ chân lại ở cái Thị Trấn này. Tất cả những gì Má làm cho con từ nhỏ đến lớn, dường như đều không nằm ngoài mục đích đẩy con đi xa. Có lẽ

hơn ai hết Má biết rằng con cần tìm cuộc sống ở một chốn khác, rằng con được sinh ra để sống một cuộc đời khác.

Tự nhiên một tai nạn vô duyên trên cánh tay bắt con phải nghỉ làm ở xưởng mộc, phải ở nhà, phải vật vờ để tìm lại cho đời mình một khởi đầu mới. Má săn sóc con trong mấy ngày dưỡng thương mà cứ cười cười, như thể mừng cho con vừa kết thúc một giai đoạn đáng kết thúc, để có thể bắt đầu một giai đoạn mới của cuộc đời.

Vậy là con đi học lại, bắt đầu lại những ngày tháng quay cuồng với bài vở, quay bên ngoài guồng quay của cơn áo gạo tiền mà Má đang phải quay...

Trong suốt thời gian con học hành, hình ảnh chiếc xe đẩy của Má luôn là nguồn động lực thôi thúc con bước về phía trước. Những hy sinh của Má càng nung đúc hơn trong lòng con ước mơ được làm Linh mục. Con sẽ dâng Lễ của con trên bàn thờ mỗi ngày, trong một ngôi nhà thờ nào đó, như Má đã hằng dâng Lễ của Má mỗi ngày bên chiếc xe đẩy, trên những con đường gió bụi của Thị Trấn này.

Hồi nhỏ, có một lần con được giúp lễ, được đứng rất gần bên cạnh vị Linh mục chủ tế. Lòng con rung động trước nghi thức bẻ Bánh. Tấm Bánh trắng tinh nguyên và tròn trịa như vậy lại bị bẻ vỡ ra thành nhiều mảnh. Trên tấm Bánh Thánh là hình Chúa chịu nạn. Khi tấm Bánh Thánh bị bẻ ra làm đôi, rồi làm tư, thân hình của Chúa cũng bị bẻ ra làm đôi, làm tư... Hồi đó, con đã ngây ngô tự hỏi: Tại sao phải bẻ tấm Bánh ra? Tại sao tấm Bánh tròn trịa đẹp đẽ như thế phải vỡ vụn? Lớn lên, từ từ con mới có câu trả lời cho chính mình: không bẻ ra thì tấm bánh đâu còn là tấm Bánh. Không bẻ ra, làm sao tấm bánh có thể trở thành của ăn nuôi sống con người? Ôn gọi của tấm Bánh là bé mình ra.

Tám Bánh Áy con đã gặp. Không chỉ trên bàn thờ. Không chỉ trong Thánh Lễ.

Tám Bánh Áy con đã gặp trong vô vàn những cảnh đời của cuộc sống thường ngày. Có những người cha bé mình ngày ngày trên chiếc xích lô để kiếm tiền nuôi con vào đại học. Có những người mẹ bé mình ra mỗi ngày bên đồng rác thải và phế liệu để tìm về cơm áo cho đàn con. Có những con người ngày ngày bé mình ra với mưa với nắng với gió với bụi với những lầm than vất vả của dòng đời, đong đầy yêu thương để làm tròn thiên chức của các bậc làm cha làm mẹ.

Tám Bánh Áy con đã gặp nơi chính cuộc đời của Má.

Trong những ngày tháng học hành, con được dạy rất nhiều về chức Linh mục. Người ta nói rất nhiều về những hy sinh trong cuộc đời của một Linh mục. Rằng cuộc đời vị Linh mục là một hy tế thông phần Thập Giá. Rằng mỗi Thánh Lễ là một lần vị Linh mục hiến tế đời mình... Tất cả những lý thuyết cao siêu và xa lạ ấy đã trở nên thân thuộc với con vô cùng khi được soi rọi dưới ánh sáng của những hy tế được dâng lên trong cuộc sống thường ngày. Ý nghĩa và giá trị của Bí Tích Thánh Thể được dâng trên bàn thờ trở nên rõ ràng hơn trong con nhờ những hy tế từ giữa lòng đời. Chính những tấm Bánh bé ra giữa dòng đời dạy con về giá trị hy tế của thiên chức Linh mục.

Mai này con sẽ là Linh mục. Con chưa muốn tượng được những Thánh Lễ con dâng mỗi ngày sẽ như thế nào. Nhưng nhìn Má, nhìn hy lễ Má dâng mỗi ngày trên bàn thờ là chiếc xe đẩy bán cháo lòng, con biết con có một gương mẫu để noi theo. Con biết con có một mẫu gương sống động về Bí Tích Thánh Thể để biết bé mình ra mỗi ngày vì sự sống của người khác.

Con biết, mình đã có một mẫu gương gần gũi và sống động để sống đời Linh mục của mình.

Cao Gia An, S.J., Trích tuyển tập “Nhật Ký của một Linh mục trẻ”

Nguồn:

<https://caogiaan.wordpress.com/2019/08/27/nhu-tam-banh-be-ra/>

LỜI KINH CON HÁT

Giuse Trần Thế Tiến

*Kính mừng Mẹ, lời kinh con hát
Chuỗi mân côi từng hạt yêu thương
Dệt thành sắc thắm đơm hương
Tình con dâng Mẹ - Nữ Vương Thiên Đường.*

*Nhớ khi xưa trên đường dương thế
Niềm tin yêu đời Mẹ khôn nguôi
"Xin vâng", Mẹ đã đáp lời
Gọi mùa cứu độ sáng ngời mở ra.*

*Gôn-gô-tha chan hòa máu đỏ
Đường Thập Giá đau khổ lắm thay
Vì yêu Chúa chết dang tay
Hiệp thông có Mẹ trái đầy xót thương.*

*Và hôm nay trên đường dương thế
Cuộc đời con dâu bể đắng cay
Cậy trông có Mẹ từ đây
An vui hướng tới ngày mai Quê Trời.*

*Kính mừng Mẹ, tụng lời kinh hát
Tung hô Mẹ phúc thật xinh tươi
Trên Ngai Tòa Chúa cao vời
Mẹ hằng thương đoái cuộc đời thế nhân.*

*Cầu Mẹ thương ban phần cứu rỗi
Cho đời ai thống hối ăn năn
Diu mau đến bến Thiên Đàng
Đời đời bên Mẹ hỷ hoan sum vầy.*

<https://thanhcavietnam.net/forum/showthread.php?t=60733>

CHO THÌ CÓ PHÚC HƠN NHẬN

Lm. Mar - Aug Bùi Văn Hồng Phúc, SSS

Sáng xuống nhà cơm, nhìn lên bảng thông tin, thấy hàng chữ to đùng của Cha Bề Trên: “Quý cha nhận được quà Tết, xin gom lại cho cha quản lý để giúp người nghèo”. Hấn gật gù, rồi tự nhủ với lòng mình rằng cần phải chia sẻ nhiều hơn với người nghèo. Tuy không có gì lớn lao, nhưng một hộp sữa, cặp bánh tết... cũng đủ mang tết đến với người nghèo.

Từ ngày đi tu, hấn luôn được dạy phải biết chia sẻ với người nghèo, chăm lo cho người nghèo. Và với hấn, mỗi khi có cơ hội được làm bác ái là hấn phần khởi tích cực tham gia cách nồng nhiệt. Nào là bác ái Mùa Chay, chia sẻ Mùa vọng... nào là bữa cơm cho người nghèo, quà Tết cho người cơ nhỡ vào dịp cuối năm... Lần nào cũng vậy, sau mỗi chuyến đi từ thiện, hấn thấy mình thật hạnh phúc vì hấn có cơ hội để sống tốt với lời Chúa dạy.

Sau mỗi chuyến bác ái, các cha đều đưa ra những nhận xét, góp ý để lần sau làm được tốt hơn. Nhất là để tránh những trường hợp lợi dụng lòng tốt để lừa lọc. Thật vậy, theo các cha cho biết, nhiều kẻ đã lợi dụng lòng tốt của các cha xử lừa lọc để xin tiền, trục lợi. Và cứ sau mỗi chuyến công tác bác ái, các cha đều cảnh báo hấn rằng phải hết sức đề phòng, tránh không để mắc bẫy của những kẻ giả làm ăn xin.

Hấn một lòng khắc cốt ghi tâm. Không để cho lòng tốt của mình bị lợi dụng.

Ở cái giáo xứ này, ai mà chẳng biết bà cụ bán vé số ấy. Không ai biết tên bà. Bà được người ta

chú ý bởi bà có vẻ ngoài khác thường. Bà thường xuyên đi lễ trễ. Đợi đến khi cha ra rồi bà mới lụ khụ bước vào. Lúc nào cũng thế, trên tay cầm một cây gậy bằng tầm vông dài quá đầu người, cái áo khoác bạc màu bà trùm lên đầu, chòang quanh đầu là một tràng chuỗi Mân Côi. Có một điểm nổi bật khác là hễ khi bà Rước Lễ xong là quỳ ngay lổm đui, mặc kệ có cản trở người khác lên xuống khi rước lễ hay không.

Bữa trước hấn ra sân nhà thờ phụ với mấy bạn Huynh trưởng chuẩn bị Hội chợ Xuân, thấy bà đang ngồi khóc. Hấn động lòng lại hỏi. Bà vừa khóc vừa xin: “thầy có ít tiền cho bà để về quê”. Tự nhiên bao nhiêu lời cảnh báo của các cha trở dậy, hấn trả lời như cái máy đã được thu âm sẵn: “Con không có tiền, bà vào xin cha quản lý nhé!” Rồi hấn bỏ lại bà ngồi đó, tiếp tục phụ giúp công việc chuẩn bị cho hội chợ Xuân.

Những ngày cuối năm, khi mà không khí tết trở nên rộn rịp trải dài từng góc phố, bao phủ từng mái nhà, thì cũng là lúc nhà nhà, người người tất bật lo mua sắm tết, chuẩn bị trang trí nhà cửa. Không khí tết dường như bao trùm lên từng ánh mắt nụ cười của người người. Không khí tết ấy cũng tràn lan trong khoảng không vắng lặng của nhà Dòng. Những ngày trong năm có vẻ im lìm thế, nhưng cuối năm lại ầm ập tiếng nói cười, người ra kẻ vào. Nhà Dòng cũng bận bịu, tất bật với những chương trình từ thiện viếng thăm người nghèo. Nào là chương trình Bánh Chung Cho Người Nghèo, hay Áo Mới Cho Em...

Hấn mới ra trường cũng hăng hái không kém để rồi cũng bị lôi vào những bận bịu với công việc bác ái. Xem ra cũng thích lắm. Thì ý nghĩa vì mình biết chia cơm sẻ áo cho người nghèo. Ý nghĩa vì mình biết làm việc từ thiện.

29 Tết. Tiết trời se lạnh. Hấn bận rộn trang trí phòng khách. Cắm hoa nhà nguyện chuẩn bị đón tết. Đang tất bật với công việc, tranh thủ làm xong cho sớm, hấn ngược lên, thấy bà già hôm nọ

chống gậy từ xa đi tới. Hấn nghĩ bụng sẽ vào lấy tiền cho bà chút ít, chắc bà đến để xin tiền về quê.

Vừa thấy hấn, chưa để hấn nói bà đã lên tiếng, giọng run run:

- Con có chút ít quà biếu các cha ăn tết!

- Dạ! con cảm ơn bà, con đang dờ tay, bà mang vô phòng khách giùm con nhé.

Rồi hấn lại tiếp tục công việc. Quên mất bà cụ, quên luôn việc vào phòng lấy tiền để biếu bà.

Chiều tối 29 tết. Hấn vào phòng khách, thấy một túi ni lông màu đen để trên bàn. Chợt nhớ đến bà cụ, hấn mở túi ra xem, chỉ có một hộp Vina Café đã bị bóc, 4 cây xúc xích. Hấn nhìn gói quà mà chết lặng. Lòng bỗng ân hận vì đã không giúp gì cho bà cụ. Trước giờ, những tưởng hấn chỉ biết cho và cho, hấn thấy mình vĩ đại. Giờ cầm món quà của bà cụ trên tay, mới thấy tất cả những gì hấn đã làm bấy lâu chỉ là rơm là rác so với món quà của bà cụ. Món quà tuy nhỏ bé tầm thường, nhưng đó là tất cả những gì bà có để biếu các cha, các thầy. Giờ hấn mới hiểu được câu nói: “Cho là có phúc hơn nhận!”

Hấn tự nhủ để qua năm, khi bà cụ quay lại hấn sẽ biếu bà ít tiền. Không phải để làm bác ái mà cảm ơn bà đã dạy cho hấn một bài học. Tuy vậy, Tết đã qua, lại một mùa Xuân mới đã đến, hấn đã trở thành linh mục... nhưng kể từ chiều 29 tết năm đó, hấn không bao giờ còn gặp bà cụ nữa.

Lm. Mar - Aug Bùi Văn Hồng Phúc, SSS

<https://www.vanthoconggiao.net/2019/10/tuyen-ngan-cho-thi-co-phuc-hon-nhan.html>

NHỚ MẸ YÊU

Hồng Phúc

*Đêm đã khuya, một mình trong tĩnh lặng
Ngẫm cuộc đời... Con nhớ mẹ, mẹ ơi!
Con còn thơ, mẹ vất vả tới bờ
Thân cò vạc đâu quản gì sương gió.*

*Quên tháng ngày vì đàn con thơ nhỏ
Tuổi xuân thì trao tặng cả chồng con,
Gánh nổi niềm đau dãi mãi chưa tròn
Con khôn lớn, mẹ thỏa lòng ước nguyện.*

*Thuở sinh thời, Mẹ dạy đều thánh thiện:
“Sống trên đời phải coi trọng nghĩa nhân,
Biết sẻ chia và theo đúng tinh thần
Đạo làm người, con phải luôn ghi nhớ!*

*Sống yêu thương, sẽ chia người cơ nhỡ
Phúc những người khi sống biết cho đi.”
Lời khuyên dạy con luôn mãi khắc ghi
Ôi tình mẹ bao la như biển cả!*

*Mẹ dắt dìu, nhủ khuyên khi vấp ngã
Canh cánh lòng dỗi từng bước... Mẹ ơi!
Hai màu tóc, con nhớ mẹ không ngơi
Cảm ơn Chúa cho đời con có mẹ!*

*Đêm xuống dần, sương rơi dầm hạt nhẹ
Nơi mẹ nằm có ướt lạnh mẹ không gẻ
Con khẩn nguyện, xin với trọn tâm lòng
Chúa cho mẹ về thiên đường hưởng phúc.*

*Con cảm tạ, xin dâng lời hoan chúc
Ngợi ca tình Ngài thơ nhạc đầy vui,
Đêm tĩnh lặng trăng lơ lửng khung trời*

Câu thơ vụng ghi tình con nhớ mẹ!

Tình Người

Antôn Hoàng Văn Phúc, OP

Sau cái chết của ông Thanh, cái Thắm, đưa con gái duy nhất của ông bà Thanh suốt ngày ôm bụng kêu đau. Nén nỗi đau mất chồng, bà chạy đôn chạy đáo tìm thuốc cho con. Hễ nghe ai bày cho ông thầy lang nào bà liền tìm đến. Hễ nghe ai chỉ cho cách chữa trị nào bà cũng làm cho bằng được. Thế mà cái Thắm cũng không hết bệnh.

Không nỡ để đứa con gái suốt ngày ôm bụng kêu đau, bà quyết định dẫn con lên tỉnh khám. Tại đây người ta vẫn không tìm ra bệnh cho con bà. Thấy hoàn cảnh tội nghiệp của hai mẹ con, ông bác sĩ đến khuyên bà nên đưa con lên Sài Gòn khám, vì trên đó máy móc hiện đại và bác sĩ giỏi nhiều hơn. Ông cũng nói thật con bà có khả năng bị ung thư đường ruột giai đoạn đầu. Ông nói thế để bà chuẩn bị tâm lý cũng như mau chóng đưa con lên tuyến trên. Tuy nhiên, mới nghe tới hai chữ ung thư mặt mũi bà Thanh tối sầm, vì từ trước tới nay có ai trong làng thoát khỏi căn bệnh này đâu, ngay cả chồng bà cũng đâu thể thoát nổi. Như muốn trấn an bà, ông bác sĩ nói thêm đó chỉ là suy đoán của ông, và nếu nó là sự thật thì trong giai đoạn này bệnh tình của con bà có thể chữa trị khỏi hoàn toàn.

Sau khi từ tỉnh về, bà quyết định bán cái xe đạp cũ kỹ mà chồng để lại, cộng thêm cái tivi đen trắng để lấy tiền chữa trị cho con gái. Số tiền nhận được cộng với khoản phúng điếu sau khi lo hậu sự cho ông Thanh, bà đếm đi đếm lại cũng chỉ được gần hai triệu. Với khoản tiền cầm trong tay, bà đắn đo, lo nghĩ có nên đưa cái Thắm đi vào Sài Gòn không. Bởi lẽ bà biết để chữa trị cho con bà thì số tiền phải gấp nhiều lần hơn thế. Lúc này bà tính sang vay mượn hàng xóm. Thế nhưng sau đó lại thôi. Vì sau hai vụ mùa trắng tay, hàng xóm nào có ai có của dư của để đâu. Hơn nữa, mới đây họ cũng đã giúp đỡ bà nhiều

trong việc lo hậu sự cho ông Thanh rồi. Lúc này bà không biết phải làm gì.

Nếu đi thì không đủ tiền. Còn nếu không đi thì con bà sẽ phải tự chống chọi với căn bệnh trong người. Nhìn sang đứa con đang quần quại trên chiếc giường tre, bà khóc. Bà khóc cho thân phận nghèo khổ của mình. Bà khóc cho cõi lòng đơn độc của mình. Bà cũng khóc cho số phận hẩm hiu của con bà. Bà nghẹn lòng: “Thắm ơi! Mẹ xin lỗi con. Mẹ đã không mang lại cho con niềm vui. Mẹ cũng không đem lại cho con cuộc sống ấm êm như chúng bạn của con. Nhưng con ơi! Mẹ sẽ cố gắng hết sức. Mẹ sẽ làm tất cả mọi sự vì con.” Nói những lời đó xong, bà gạt nước mắt. Bà nghĩ không thể để cái Thắm chờ chết như thế này được. Bà quyết sẽ dẫn cái Thắm lên Sài Gòn chữa bệnh. Bà sẽ tìm một công việc nào đó để làm kiếm tiền. Bà không từ công việc nào miễn sao có tiền để chữa trị cho đứa con gái. Thế rồi bà đứng dậy, chuẩn bị đồ đạc để sáng mai đi lên Sài Gòn.

Tiền hai mẹ con bà trong buổi sáng tại bến xe là cơn mưa đầu mùa. Cơn mưa không chỉ làm cho lòng bà thêm sầu mà nó còn làm cho khung cảnh bến xe thêm rữ rượi. Dòng người tấp nập thường thấy nhường chỗ cho một vài bóng người lác đác qua lại. Còn những bác tài thì vật vờ, mệt nhọc như không muốn cho xe lăn bánh. Cùng với cảnh sắc đìu hiu, hai mẹ con bà Thanh ôm nỗi lòng nặng trĩu lên chuyến xe tuyến Sài Gòn. Bà cố ngoái nhìn ra sau như muốn níu kéo, không muốn rời xa mảnh đất mà bà đã gắn bó hơn nửa đời người. Bà càng cố ngoái nhìn ra sau, những giọt lệ lại càng rơi xuống trên đôi mắt của bà. Chiếc xe vô tâm như không hiểu cho nỗi lòng của

bà. Nó cứ thế chạy đến nỗi chẳng mấy chốc hình bóng vùng quê thân thương vụt mất khỏi ánh mắt của bà. Lúc này hàng lệ lại có dịp thi nhau nhỏ xuống gò má bà nhiều hơn. Bà có lý do để lưu luyến quê hương. Vì với bà đây có thể là chuyến đi dài ngày. Chuyến đi mà hai mẹ con không định ngày về.

Sau một chặng đường dài, cuối cùng chiếc xe cũng đưa hai mẹ con bà Thanh tới mảnh đất Sài Gòn. Vừa bước xuống xe, hai mẹ con không khỏi giật mình trước cảnh tượng trước mắt. Những ngôi nhà cao chọc trời. Những đoàn xe nối đuôi nhau trên đường phố. Những dòng người tấp nập đi đi lại lại. Giả như không có chuyến đi này thì bà Thanh không bao giờ tin được những ngôi nhà cao chọc trời, những đoàn xe lớn nhỏ nối đuôi nhau tấp nập mà bà vẫn thấy trong tivi là có thật.

Sau phút giây ngất ngây, bà Thanh giật mình khi nhớ đến mục đích của chuyến đi này. Bà nhìn trước, nhìn sau như một lời van xin, cầu khẩn mọi người hãy giúp hai mẹ con bà. Mặc cho ánh mắt van xin của bà, dòng người vẫn cứ đi. Bà cảm thấy sợ hãi giữa mảnh đất Sài thành. Bà cũng cảm thấy lạc lõng giữa dòng người qua lại. Bà không biết phải đi đâu, về đâu. Lúc này bà mới hiểu chuyện đi chữa bệnh cho đứa con gái không đơn giản như bà tưởng: Không phải cứ đi là tới, không phải cứ có tiền là xong. Thực ra trước khi vào Sài Gòn bà cũng đã nhờ ông Năm hàng xóm liên hệ với thằng Thắng con ông đang làm việc trong Sài Gòn để tìm sự giúp đỡ. Thế nhưng thằng Thắng ra nước ngoài công tác đã mấy ngày nay rồi.

Trong khi bà đang loay hoay kiếm tìm sự giúp đỡ thì có một người trung niên đến hỏi thăm bà. Với con người chân chất quê mùa, bà không ngần ngại trả lời riết ráo cho người đàn ông đó: “Chú ơi, hai mẹ con tôi ở quê vào đây để chữa bệnh. Tôi phải bán chiếc xe đạp và cái tivi, thêm một khoản ít ỏi có được hai mẹ con tôi mới có tiền cho chuyến đi này. Nhưng bây giờ chúng tôi không biết phải làm gì, không biết đến bệnh viện bằng cách nào. Vì đây là lần đầu tiên hai mẹ con đặt chân tới mảnh đất này”.

- “Thế hai mẹ con bà bị bệnh gì?” Người đàn ông hỏi.

- “Con gái tôi đây bị bệnh. Ở quê người ta tìm không ra bệnh, nhưng có ông bác sĩ nói với tôi có thể nó bị ung thư ruột giai đoạn đầu. Thế nên tôi mới đưa nó lên đây”. Bà Thanh nói với vẻ mệt mỏi.

Nhìn thấy sự chất phác, thật thà nơi hai mẹ con bà Thanh, cộng với lòng thương hại, người đàn ông nói với hai mẹ con: “Thế này nhé. Giờ cũng đã muộn rồi, hai mẹ con cũng đã mệt mỏi. Tôi sẽ chờ hai mẹ con về nhà tôi nghỉ ngơi, ăn uống. Sáng mai tôi dẫn hai mẹ con tới bệnh viện. Như vậy có được không?”

- “Chúng tôi... chúng tôi... không dám làm phiền chú đâu”. Sự mệt mỏi và nỗi lo lắng nơi ăn chốn ở làm bà Thanh đồng ý trong nhút nhát.

- “Không sao đâu. Dù sao nhà tôi cũng còn dư phòng và thêm hai mẹ con cũng chẳng có vấn đề gì. Thế nhé, chúng ta sẽ đi”. Người đàn ông đáp lời bà Thanh.

Sau câu nói đó người đàn ông kia gọi thêm một chiếc xe ôm để chở người và đồ của hai mẹ con bà Thanh về nhà mình.

Về tới nơi, bà Thanh cảm thấy nhẹ nhõm cứ như bà đã trút được một nỗi lo to tương. Tuy nhiên hai mẹ con bà vẫn ngại ngần chỉ dám ngồi một chỗ. Thấy thế, người đàn ông kia nói:

- “Hai mẹ con cứ tự nhiên như nhà mình nhé. À! Tôi là Tuấn. Còn kia là Tâm, vợ tôi”. Anh Tuấn vừa nói vừa chỉ tay về phía chị Tâm.

- “Chào hai mẹ con. Hai mẹ con cứ thoải mái ở đây nhé. Hãy xem đây như là nhà của mình, đừng lo lắng gì”. Chị Tâm tiếp lời anh Tuấn.

- “Dạ. Hai mẹ con tôi cảm ơn anh chị nhiều. Hai mẹ con tôi ở Quãng Ngãi vào đây chữa bệnh. Gặp được anh chị quả là phúc lớn cho hai mẹ con tôi”. Bà Thanh chấp tay nói như bà vẫn hay làm ngoài quê.

- “Bà không phải câu nệ như vậy đâu. Bây giờ hai mẹ con lên phòng trên cất đồ, tắm rửa rồi xuống ăn cơm với chúng tôi nhé”. Anh Tuấn vừa nói vừa cầm cái giỏ của hai mẹ con bà Thanh lên phòng.

Sau khi hai mẹ con bà Thanh lên phòng, anh Tuấn thăm thì với chị Tâm: “Em ơi! Em hãy để cho hai mẹ con họ ở đây với gia đình mình trong thời gian chữa bệnh nhé. Lúc nãy anh đi tiễn bác Duy ngoài bến xe, anh thấy hai mẹ con họ đáng thương lắm. Anh tới hỏi thăm thì được biết đây là lần đầu tiên hai mẹ con vào Sài Gòn, đang không biết phải làm gì nên anh đã đưa họ về đây. Em đồng ý chứ?”

- “Anh hay nhỉ. Có bao giờ em không chấp nhận những việc làm như thế này của anh đâu. Giúp đỡ những người đang lâm cảnh khó khăn là điều tốt mà. Với lại mình làm điều tốt thì sau này cũng sẽ có người giúp mình mà. Hơn nữa đó chẳng phải là những điều Chúa dạy chúng ta phải làm sao!” Chị Tâm nói.

- “Em quả là người vợ tuyệt vời nhất trần gian. Tạ ơn Chúa Mẹ đã cho con có người vợ tuyệt vời”. Anh Tuấn cười khúc khích.

Gia đình anh Tuấn chị Tâm là một gia đình hiền lành, tốt bụng có tiếng trong khu phố. Họ đã giúp đỡ biết bao nhiêu trường hợp éo le. Gia đình anh chị cũng là một gia đình mộ đạo rất mực. Sáng nào anh chị cũng dậy đi lễ tại nhà thờ của giáo xứ rồi mới về đi làm. Những ngày nghỉ anh chị còn gọi hai đứa con đi lễ cùng. Và dường như tối nào cả gia đình anh chị cũng đọc kinh với nhau. Có nhiều người hỏi tại sao anh chị lại có thể giữ được điều đó? Anh chị vẫn trả lời một cách đơn giản: do quen rồi. Ất hẳn không phải là do thói quen. Chỉ có những người có đức tin

mạnh mẽ và lòng mến nồng nàn vào Thiên Chúa mới làm được điều đó.

Với những lời dễ chịu mà anh Tuấn chị Tâm đã nói ra, hai mẹ con bà Thanh thấy an tâm nhiều. Hai mẹ con không còn ngại ngùng, bẽn lẽn như lúc mới tới. Thế nhưng bà Thanh cũng hơi lo lo. Vì bà không tin trên đời này lại có người tốt đến vậy. “Không ai cho không cái gì” bà nghĩ vậy. Thêm nữa, bà cũng muốn tìm một công việc nào đó để phụ trợ tiền chữa bệnh cho con gái.

Sau khi hai mẹ con bà Thanh tắm giặt xong, anh Tuấn mời hai mẹ con xuống ăn cơm tối cùng gia đình. Hai mẹ con bà Thanh lấy làm lạ khi thấy cả gia đình anh Tuấn trước khi ăn cơm ai cũng khua tay khua trán và đọc cái gì đó. Thấy thế, anh Tuấn giải thích: “Đó là nghi thức Thánh hoá trước bữa ăn của người Công giáo chúng tôi. Chúng tôi phải cảm tạ Chúa trước vì Người đã cho chúng tôi những của ăn. Với những của ăn này chúng tôi xin Chúa thánh hoá chúng. Đồng thời chúng tôi cũng cầu xin Chúa đoái thương đến những người đang thiếu thốn, khó khăn”. Nghe được những lời giải thích, bà Thanh thấy được ý nghĩa thâm sâu của hành động mà gia đình anh Tuấn đã làm, bà càng trân trọng những hành động đó hơn.

Khi mọi người đang rôm rả chuyện trò trong bữa ăn, bà Thanh chen ngang: “Anh chị ạ! Hai mẹ con tôi cảm ơn anh chị nhiều. Thú thật nếu không có anh chị thì không biết mẹ con chúng tôi giờ này đang ở xó nào nữa. Mẹ con chúng tôi sẽ không bao giờ quên lòng tốt của anh chị. Thế nhưng, con gái tôi phải chữa bệnh dài ngày nên mẹ con tôi không thể làm phiền gia đình anh chị về lâu về dài được. Với lại tôi cũng muốn tìm một công việc nào đó để làm trong những ngày sống ở Sài Gòn này. Nhờ anh chị ngày mai dẫn mẹ con tôi đi tìm cái chỗ nào rẻ rẻ được không ạ?”

Bà Thanh chưa nói hết, anh Tuấn đã ngắt lời: “Hai mẹ con cứ ở đây với chúng tôi. Chẳng phải vợ chồng tôi nói lúc nãy rồi sao: nhà chúng tôi đang dư phòng, thêm hai mẹ con vào cũng có sao đâu. Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi làm việc này đâu. Năm ngoái cũng có ba, bốn trường hợp ở đây với chúng tôi rồi”.

Chị Tâm nói thêm: “Hai mẹ con đừng ngại gì. Hai mẹ con cũng như người nhà chúng tôi thôi. Chúng tôi có cá ăn cá, có mắm ăn mắm. Hai mẹ con đừng áy náy, lo lắng làm gì”.

- “Nhưng... nhưng... chúng tôi không thể làm phiền gia đình anh chị mãi được”. Bà Thanh nói.

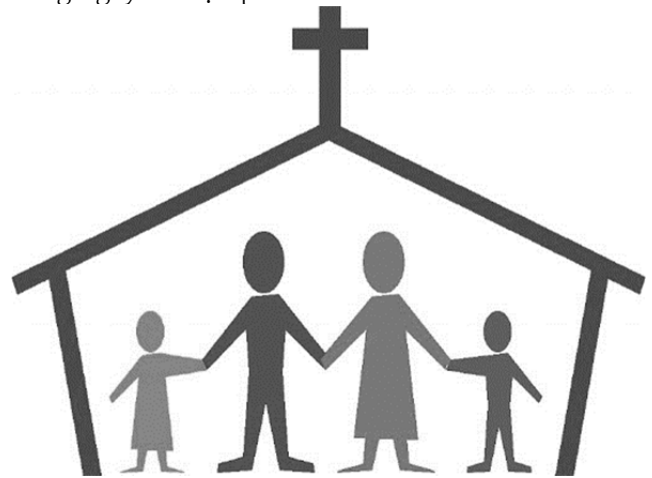
- “Hai mẹ con cứ lo chữa bệnh là được, đó mới là điều quan trọng nhất. Ngày mai tôi sẽ dẫn hai mẹ con tới bệnh viện để khám bệnh. Còn việc bà muốn tìm một việc làm nào đó, chúng ta sẽ nói sau. Giờ chúng ta ăn cơm đi kéo nguội hết”. Anh Tuấn nói thêm.

- “Nói thật với hai mẹ con, chúng tôi cũng đã từng rơi vào hoàn cảnh như hai mẹ con cách đây mười mấy năm rồi. Ngày ấy tôi và anh Tuấn chân ướt chân ráo lên Sài Gòn. Chúng tôi không một người thân, không một xu dính túi. Nhưng ơn Chúa, có một người tốt bụng giúp đỡ, cư mang, rồi còn chỉ vẽ cách làm ăn cho chúng tôi. Nhờ thế mà gia đình chúng tôi giờ mới được như hôm nay. Từ đó về sau vợ chồng chúng tôi hứa sẽ giúp đỡ tất cả những ai gặp hoàn cảnh khó khăn. Hai mẹ con không phải lo nghĩ gì đâu”. Chị Tâm phân trần.

Những lời nói của anh Tuấn chị Tâm làm bà Thanh không thể nào giữ nguyên ý định như lúc đầu được. Bà như thầm bà sẽ sống tốt với gia đình anh chị để không phụ tấm lòng mà anh chị đã dành cho hai mẹ con. Tối đó bà suy nghĩ rất nhiều. Bà không ngờ trên trần gian này lại có người tốt đến vậy. Anh chị đã không ngần ngại đón hai mẹ con bà và còn cư mang hai mẹ con bà nữa. Dù rằng giữa họ không có một mối liên hệ nào.

Sáng hôm sau anh Tuấn dẫn hai mẹ con tới bệnh viện và giúp làm mọi thủ tục cần thiết. Anh dặn dò, chăm sóc hai mẹ con như chăm sóc người nhà ruột thịt của mình.

Trong quá trình điều trị, có những hôm hai mẹ con bà Thanh phải ở lại bệnh viện, anh chị thay phiên nhau lên thăm nom, cơm nước đầy đủ. Đã có những lúc vì ngại trước sự giúp đỡ tận tình của anh chị, bà Thanh nói khéo để anh chị không phải thăm nom nữa. Thế nhưng anh chị vẫn cứ để ngoài tai những lời của bà. Hơn nữa, anh chị Tuấn Tâm cũng đã xin được cho cái Thăm khám viện phí từ Ban Bác ái của giáo xứ nơi anh chị sinh hoạt. Điều này làm bà Thanh mừng khôn xiết vì bà không còn phải đau đầu từng ngày lo viện phí cho con nữa.

Sau một tháng, bệnh tình của cái Thăm đã khá hơn nhiều. Nó không còn nhăn nhó, ôm bụng kêu đau như những ngày đầu nữa. Hai mẹ con bà Thanh cũng không còn đen đúa và còm nhom như ngày mới vào Sài Gòn. Thay vào đó

hai mẹ con da dẻ hồng hào và có da có thịt hơn. Chuyện thú vị là hai mẹ con đã thuộc một số kinh sáng, kinh tối mà gia đình anh chị Tuấn Tâm hay đọc. Bởi vì mỗi lần gia đình anh chị đọc kinh, hai mẹ con ở trong phòng vẫn nghe rõ. Có khi hai mẹ con còn ra ngoài để đọc cùng, dù không hiểu mô tê gì hết. Bà Thanh cũng không giấu nổi xúc động mỗi lần thấy anh Tuấn chị Tâm quỳ gối cầu nguyện. Anh chị quỳ gối, chấp tay, mắt hướng thẳng lên bàn thờ. Một cử chỉ mà bà chưa bao giờ thấy ai thành tâm đến thế. Những khi được hỏi, anh chị cũng giải thích ý nghĩa về lời kinh cho hai mẹ con biết. Từ đó về sau hai mẹ con bà Thanh ý thức hơn và cũng đã có những lúc tự mình đọc kinh.

Tuy không hỏi lý do nhưng hai mẹ con bà Thanh giờ cũng hiểu được phần nào nguyên nhân anh chị Tuấn Tâm lại tốt với hai mẹ con bà như vậy. Khi người ta luôn hướng lòng mình lên Đấng Tối Cao để sống thì những ích kỷ, nhỏ nhen ắt hẳn không còn chỗ đứng trong một con người. Họ không chỉ yêu người mà còn được người yêu. Điều này đúng với gia đình anh chị Tuấn Tâm khi luôn được mọi người trong khu phố quý mến.

Bệnh tình của cái Thấm dần đỡ hẳn vào tháng thứ ba. Theo bác sỹ hai mẹ con có thể về quê để điều trị. Bà Thanh rất vui mừng vì bệnh tình của con gái đã gần khỏi hẳn. Nhưng khi nghĩ đến chuyện về quê bà lại buồn. Bà buồn bởi lẽ bà không nỡ xa gia đình anh Tuấn chị Tâm. Giữa gia đình anh chị và hai mẹ con bà dường như đã bị buộc chặt bởi sợi dây vô hình mang tên tình cảm. Nghĩ đến cảnh mai đây chia tay lòng bà như thắt lại.

Gia đình anh chị Tuấn Tâm cũng không khỏi buồn bã khi biết được tin hai mẹ con bà sẽ về quê trong vài ngày tới. Anh chị cố khuyên hai mẹ con ở lại. Vì với anh chị, hai mẹ con bà Thanh giờ đây chẳng khác gì như người ruột thịt trong gia đình. Có hai mẹ con bà gia đình anh chị có thêm tiếng nói, thêm tiếng cười và đôi khi có thêm người phụ giúp việc nhà cho anh chị. Anh chị cố năn nỉ bà Thanh: “Hay là hai mẹ con ở đây với gia đình

chúng tôi cho đến khi cái Thấm hết hẳn bệnh luôn!”

- “Dạ, cảm ơn anh chị. Hai mẹ con tôi cũng đã xa quê lâu rồi, cũng đã làm phiền anh chị nhiều lắm rồi. Giờ hai mẹ con phải về lo hương khói cho bố nó và coi cái vườn cái tược nữa”. Bà Thanh nói.

“Hai mẹ con có làm phiền chúng tôi cái gì đâu. Viện phí thì người ta đã giúp đỡ. Bà thì làm công ăn lương cho chúng tôi. Nói thật hai mẹ con ở đây cũng giúp đỡ vợ chồng chúng tôi nhiều lắm”. Anh Tuấn như muốn níu kéo bà ở lại.

- “Hai mẹ con chúng tôi biết ơn anh chị nhiều lắm. Anh chị đã cho chúng tôi ở đây, đã tìm nguồn hỗ trợ viện phí cho cháu nó và cũng đã tạo công ăn việc làm cho tôi nữa. Đời này chắc tôi không biết lấy gì để tạ ơn anh chị cho xứng”. Bà Thanh rưng rưng nước mắt.

- “Áy bà đừng nói thế. Chúng tôi không dám đâu. Chúng tôi đâu có làm gì to tát đâu mà bà nói thế. Gia đình chúng tôi muốn hai mẹ con ở lại thực sự. Nhưng nếu hai mẹ con muốn về thì cứ về, còn bất cứ khi nào hai mẹ con muốn vào đây thì cứ liên lạc với chúng tôi. Thực sự gia đình chúng tôi đã quen với sự có mặt của hai mẹ con rồi. Đây, hai thằng bé buồn mấy ngày nay khi hay tin hai mẹ con sắp về quê”. Chị Tâm giải bày với bà Thanh.

Hàng lệ bà Thanh ứa trào khi nghe những lời đó của chị Tâm. Với bà, tình cảm gia đình anh chị đã dành cho hai mẹ con bà không thể nào diễn tả và bù đắp được. Bà sẽ luôn khắc cốt ghi tâm tình cảm đó. Bà cũng sẽ không bao giờ quên được những kỷ niệm với gia đình anh chị, nhất là những buổi đọc kinh chung với nhau. Bà cũng thâm hứa, hai mẹ con sẽ duy trì việc đọc kinh khi đã về quê.

Ngày hai mẹ con bà Thanh về quê, cả gia đình anh Tuấn ra tận bến xe để tiễn. Đó quả là một ngày đẹp trời khi bầu trời xanh ngắt không gợn mây. Dòng người vẫn tấp nập, đông đúc nhưng không ai chen lấn, xô đẩy nhau. Người với người trao nhau nụ cười. Riêng hai mẹ con bà Thanh xúc động không nói nên lời.

<https://www.vanthoconggiao.net/2019/07/t-ruyen-ngan-tinh-nguoi.html>

Phép Lạ Chuối Mân Côi

Thomas Nguyễn Văn Hiệp

Đêm nay Hải buồn. Nỗi buồn như chiếc bao tải trùm lấy cuộc đời Hải. Cột chặt. Ngọt ngọt. Đón đầu. Hải lấy xe chạy khắp thành phố trong vô định. Đường Sài Gòn đông kín người mà sao Hải vẫn thấy cô đơn, trống rỗng. Xe hết xăng. Ghé đổ xăng rồi chạy về. Thắp ngọn nến giữa căn phòng trọ chín mét vuông. Ngọn nến như hấp hối giữa bóng đêm. Nỗi buồn càng đè nặng, càng kinh khủng. Nhìn thấy tràng chuối Mân côi bằng nhựa trắng hấp thụ ánh sáng lóng lánh trên tường. Hải chợt nhớ đến mẹ, lúc nào cũng tràng chuối trên tay, khi vui cũng như khi buồn, cả khi làm việc... Nhờ thế mẹ lúc nào cũng bình tâm và lạc quan. Hải đón lấy tràng chuối như chiếc phao cứu sinh thì thầm lần hạt. Một chuối, hai chuối, ba chuối... và Hải đi vào giấc ngủ.

Hải sinh ra và lớn lên ở vùng quê nghèo. Thuở nhỏ Hải chỉ biết hai điều: chăn bò và đến lớp. Tụi bạn gọi Hải bằng biệt danh “Hải Nai”, vì ngoài việc chăn bò và học hành ra, Hải chẳng biết món ăn chơi và giải trí nào. Hải chỉ chơi với Sơn, vì nhà Sơn cũng nghèo như nhà Hải. Nhưng Sơn lại học rất giỏi. Năm nào Sơn cũng nhất lớp, người thứ hai mới là Hải. Mỗi khi thấy hai đứa cặm cụi ôn bài trong lớp thì tụi bạn bảo: Đúng là cặp “Sơn Tinh – Thủy Tinh”, chỉ mỗi thiếu My Nương thôi.

Hải và Sơn có chung một ước nguyện là thi vào trường Y. Cả hai đã đậu cao ngay năm đầu. Hai đứa tự lo xoay sở tiền ăn học bằng việc dạy kèm. Hôm qua Sơn về quê ăn đám cưới người bà con. Một tai nạn khủng khiếp đã cướp đi cuộc đời trai trẻ đầy hứa hẹn của Sơn. Nghe tin, Hải điếng người như bị sét đánh!!!

Cám ơn tràng chuối đã đưa Hải vào giấc ngủ. Hôm sau, Hải bắt xe đò về quê dự đám tang của Sơn. Hải không quên mang theo tràng chuối. Hơn 200 cây số, Hải lần hạt không biết bao nhiêu chuối. Xe cứ chạy, khi nhanh khi chậm, khi dừng hẳn... như cuộc đời thâm trầm đổi thay. Hải vẫn cứ thì thầm đọc kinh, quên hết mọi sự xung quanh. “Lạy Cha chúng con ở trên trời...”, “Kính mừng Maria đầy ơn phước...”, “Sáng danh Đức Chúa Cha...”. Đôi lúc Hải cũng chẳng để ý mình suy ngẫm màu nhiệm nào, Thương – Vui – Mừng – hay Sáng. Hải đọc bằng miệng, bằng ý tưởng, bằng con tim, bằng vô thức... Bàn tay mân mê từng hạt chuối, đôi lúc ngừng hẳn, nhưng con tim vẫn thổn thức lời kinh Kính Mừng. Nhờ thế, tâm hồn Hải nhẹ nhàng, không rủ rụi, trống rỗng, xót xa mà như được an ủi, được bình an lan tỏa.

Khi bắt đầu học cấp ba, học hành với Hải là ưu tiên số một. Đi chăn bò lúc nào nơi nách Hải cũng kẹp cuốn sách hay cuốn vở. Hải ra khỏi Ban Lễ sinh vì sợ đi lễ sáng sẽ không có thời gian học bài trước khi đến lớp. Hải bỏ luôn Nhóm Dự bị Huỳnh trưởng trong giáo xứ, vì sợ đi sinh hoạt mất giờ. Hải dành tất cả cho việc học. Hải bị ảnh hưởng chú Linh kế bên nhà. Chú đang học chuyên tu bác sĩ ở Sài Gòn. Trước đây chú chỉ có bằng y sĩ, nay cơ quan đưa đi học lên bác sĩ để về làm giám đốc Trung tâm Y tế huyện. Gia đình chú có đạo, nhưng chẳng thấy đi lễ. Trong nhà chú trương câu khẩu hiệu to tướng: “Tiền ở đôi tay, hạnh phúc ở tại tâm, cái đầu là tất cả”. Hải nghĩ chính việc học làm cho đầu óc mở mang kiến thức, nhờ kiến thức có thể đỗ đạt và có học vị, nhờ học vị mà có địa vị, nhờ địa vị mà có tiền. Chính đồng tiền đáp ứng những nhu cầu sinh

hoạt của con người, làm cho con người bớt lo lắng nên có hạnh phúc và bình an. Đó là suy luận của Hải. Từ đó Hải rất bực dọc khi mẹ nhắc nhở đi lễ, tham dự những đoàn thể đạo đức.

Hải càng căt gắt khi nhìn thấy mẹ lúc nào cũng lần chuỗi. Mẹ lần chuỗi trước khi ngủ, khi không ngủ được, khi vừa thức giấc... có hôm ba giờ sáng dậy học bài đã thấy mẹ ngồi lần chuỗi. Có lần mẹ đang nhổ cỏ vườn, một tay cầm chuỗi, một tay nhặt cỏ, miệng thì thầm “Kính mừng Maria...”. Bỗng mẹ hét toáng lên:

– Hui, hui, hui... mấy con gà bới rau nhà bà, hui, hui, hui...

Hải nhìn thấy vừa buồn cười vừa bực mình nên nói to:

– Mẹ làm trò gì thế?

Hải nghĩ thầm trong bụng: Đúng là đạo đức của người ít trí thức. Đọc kinh thì phải ý thức và chú tâm chứ. Vừa làm việc sao có thể ý thức được lời kinh. Đọc kinh mà không ý thức thì có giá trị gì. Nếu không có ý thức thì đọc kinh đâu phải là hành vi nhân linh, chỉ là thói quen, là nghiện kinh thôi.

Giật mình, xe vẫn chạy. Hải thấy mình có lỗi với mẹ, với phương thức cầu nguyện truyền thống hàng ngàn năm của Giáo hội bằng tràng chuỗi Mân côi. Nỗi buồn lại ập đến. Hải bắt đầu đọc “Kính mừng Maria...”. Và rồi hình bóng Sơn nhập nhòa trong trí.

Chiều ấy, Hải và Sơn vui sướng đạp xe sóng đôi khi nhận được tin đậu đại học Y. Hai đứa gom tiền lại đủ mua hai lon bia. Phóng xe ra bờ sông hét vang. Bật nắp bia, bọt trào dâng như nổi lòng

của hai đứa. Lần đầu tiên hai đứa được uống bia lon. Lần đầu tiên biết được cảm giác lâng lâng men bia. Sau khi vãi tung niềm vui với dòng sông, cỏ cây, đất trời. Hai đứa nằm dài trên bãi cát nhìn bầu trời tĩnh lặng vút cao pha tí sắc đỏ của ráng chiều khi mặt trời chuẩn bị xuống núi. Bất chợt Sơn quay sang nắm lấy tay Hải:

– Hai đứa mình phải gắng hết sức, phải học thật giỏi, phải có nghề nghiệp và địa vị để giúp gia đình và những người nghèo khổ khác Hải nhé!

Hải nắm chặt tay bạn gật đầu.

Chiếc xe thắng gấp tránh ổ gà. Hải nhào người về trước, giật mình. Vết thương lại rớm máu trong lòng. Thế đó, đang là chàng sinh viên tràn đầy nhựa sống, kết quả học tập hai năm đầu của Sơn ai cũng mơ ước. Nay trở thành vô nghĩa. Sơn ơi! Sao bỏ Hải ra đi sớm vậy. Ước mơ của Sơn là học giỏi để giúp bố mẹ, các em và nhiều người nghèo khổ khác cơ mà. Sơn đi rồi mai này gia đình Sơn sẽ như thế nào? Ai phụng dưỡng bố mẹ? Ai nuôi các em học đến nơi đến chốn? Bao công sức học tập, bao tri thức có được nơi Sơn sẽ đi về đâu? Ôi tri thức! Sức khỏe! Ước mơ! Khát vọng!...

Chẳng có nghĩa gì sau một tai nạn. Chúng chẳng cứu được Sơn sao? Đầu Hải rần rần như có hàng vạn con kiến đốt, rồi nóng dần lên như có ngọn lửa rảo khắp chốn thiêu đốt từng con kiến một. Bầy kiến chạy tán loạn. Một cuộc rượt đuổi kéo dài khôn nguôi trong đầu. Hải vội thì thầm “Kính mừng Maria...”.

Hai tuần sau đám tang của Sơn, Hải vẫn như người mất hồn. Nhờ tràng chuỗi mà Hải vượt qua nỗi buồn, nỗi cô đơn trống vắng. Mỗi khi lần chuỗi Mân côi, vết thương lòng như ngừng rỉ máu. Hải thấy bình an và thanh thản hơn để tiếp tục học hành và sống nơi căn nhà trọ đầy ắp kỷ niệm với Sơn. Một sự bình an rất lạ mà Hải chưa bao giờ cảm nếm. Một sự bình an nhẹ nhàng lan tỏa giúp Hải lắng dịu đi nỗi đau mất bạn, quên đi nỗi trống vắng thiếu người tri kỷ.

Sự bình an giúp Hải tập trung học tập và quân bình cuộc sống. Sự bình an giúp Hải khám

phá ra sự thật: ta không thể làm chủ sự sống, sức khỏe, ước mơ, khát vọng, niềm vui, hạnh phúc... của chính mình. Tuy đó là điều không thể thiếu cho một đời người. Tiền bạc, tri thức, học vị, nghề nghiệp... chẳng cứu ta khỏi những khổ đau trên dương gian. Chúng chỉ là phương tiện giúp ta tồn tại và có ý nghĩa mà thôi. Sự sống và hạnh phúc vượt khỏi tầm với của thân phận con người hữu hạn, yếu đuối và mỏng giòn. Nếu có cố lắm thì ta chỉ cố giữ những cảm giác hạnh phúc bình yên nhất thời hay ảo tưởng. Còn hạnh phúc thật thì ở ngoài ta. Nó thuộc về Đấng vô biên. Ta chỉ có thể cảm nhận được hạnh phúc thật khi chạm đến miền linh thánh, đến cõi phúc là Thiên Chúa của đất trời, là Đấng toàn năng siêu vượt không gian và thời gian.

Những gì Sơn có được trong thời học sinh và sinh viên, cứ ngỡ đây là những nấc thang thành công bền vững. Nhưng sao nó quá mong manh và tạm bợ. Nó đã tan biến như bọt xà phòng trong một tai nạn. Hình như ta chỉ có hạnh phúc thật khi tìm đến Đấng vô biên.

Từ đây, Hải mới hiểu được tại sao mẹ Hải lúc nào cũng cầm tràng chuỗi, cũng lần hạt. Khi kinh qua những đốn đau bi cực nhất của cuộc đời, ta mới chợt tìm thấy con đường đi tới bình an và hạnh phúc đích thực. Nhưng tại sao khi đọc kinh Mân côi cách liên li, đọc liên tục không ngừng nghỉ, đọc không suy nghĩ, không ý thức hoàn toàn, đọc trong tiềm thức, trong miền vô thức... thì ta lại có sự bình an thánh thiêng đến thế? Hải không lý giải được khi chứng kiến hàng chục ngàn người lần hạt đầu đêm suốt sáng nơi núi rừng Tàpao vào năm 1999. Lần ấy mẹ bắt Hải chở đi Tàpao khi có thông tin về hiện tượng Đức Mẹ hiện ra. Hàng ngàn người ai nấy đều cầm tràng chuỗi lầm râm đọc kinh. Đọc chung có, đọc riêng có. Đọc nhiều như thế làm sao có thể ý thức hết điều mình đọc. Nhưng sao khuôn mặt ai cũng rạng rỡ, an bình xác tín. Hải quyết tìm hiểu về phương thức cầu nguyện vô thức độc đáo này.

Nhờ quen biết một Cha giáo dạy môn linh đạo ở Đại Chủng Viện Thánh Giuse Sài Gòn, Hải bày tỏ ước nguyện được tra cứu tài liệu nơi thư

viện của Đại Chủng Viện để tìm hiểu tại sao đọc kinh Mân côi cách liên li trong vô thức thì có được sự bình an. Hải đã quen kiểu tự mình khám phá, và đó cũng là một đòi hỏi của sinh viên ngành Y. Cha giáo mỉm cười và dẫn Hải giới thiệu với Sơ quản thư.

Suốt ba tháng ròng, chiều nào Hải cũng ghé thư viện Đại Chủng Viện. Hải đặt tựa cho đề tài mình nghiên cứu là “Cầu nguyện Vô Thức Bằng Kinh Mân Côi”. Hải đã viết khá hoàn chỉnh đề tài trong năm trang đánh máy. Đầu tiên Hải đặt việc “Cầu Nguyện Vô Thức Bằng Kinh Mân Côi” của mẹ Hải, của Hải, của bao người nông dân chân chất khác dưới nhãn quan tâm lý học hiện đại, tức hai học thuyết Phân tâm nổi tiếng của Sigmund Freud và Carl Gusta Jung. Rồi đặt phương thức cầu nguyện ấy dưới nhãn quan Kinh Thánh và nhãn quan thần học về linh đạo của Giáo Hội. Tất cả như khẳng định hành vi “Cầu Nguyện Vô Thức Bằng Kinh Mân Côi” không có gì sai trái lệch lạc, quê mùa hay ấu trĩ. Đó là con đường thiêng liêng mà chúng ta dễ dàng gặp được Chúa và hưởng nếm ân sủng của Ngài.

Trong khi viết đề tài, Hải thật thích thú khi đọc cuốn “Các Câu Chuyện Kể Của Người Lữ Hành Nga” là tác phẩm kinh điển trình bày kinh nguyện Chúa Giêsu của Giáo hội Công giáo Đông phương qua kinh nghiệm của các Giáo phụ. Đó chính là lời nguyện tắt:

“Lạy Chúa Giêsu, Thánh tử Thiên Chúa xin thương xót con, tội nhân khốn cùng”.

Đọc lời nguyện tắt này cách liên li (không suy nghĩ) hàng trăm, hàng ngàn, hàng chục ngàn... lần trong ngày. Đọc mọi lúc mọi nơi, đọc kết hợp với hơi thở, với nhịp đập con tim cho đến khi con tim ghi khắc lời nguyện ấy, và nó tự đọc lấy cách liên li không ngừng.

Một nhà linh đạo đã đưa ra nhận định: “Một số người có thể khó chịu khi thấy các qui luật của hành vi tự kỷ ám thị hoạt động trong trường hợp kinh nguyện Chúa Giêsu? Nhưng tại sao lại không nhỉ? Tại sao chúng ta lại không được tận dụng sức mạnh của hành vi tự kỷ ám thị để trở nên một con người có tinh thần cầu nguyện hơn

và đến gần Thiên Chúa hơn, giống như chúng ta vẫn lợi dụng sức mạnh của tâm trí, óc tưởng tượng và cảm xúc của chúng ta”.

Hải nghĩ, đa phần các phương pháp nên thánh của chúng ta đều nhắm đến sự ý thức. Thế thì còn phần chìm (90%) của tảng băng to lớn tiềm thức thì sao? Thánh hóa được nó là thánh hóa được động lực hoạt động và nguồn mạch phần lớn sức mạnh của chúng ta tự căn bản. Có cách nào để chúng ta tiếp xúc với tiềm thức, tác động lên nó và tận dụng nó để đem lại lợi ích cho chúng ta hay không? Emile Coue cho rằng có. Đó là hành vi “tự kỷ ám thị”. Việc lặp đi lặp lại hàng chục, hàng trăm lần kinh Kính Mừng trong vô thức (không suy nghĩ gì) để rồi dần dần tiềm thức của chúng ta sẽ nắm được và trở nên một “tiềm thức biết cầu nguyện”. Nếu hành vi “tự kỷ ám thị” có hữu ích như thế, tại sao chúng ta lại không biết tận dụng chứ?

Đọc đi đọc lại đề tài vừa viết thật nhiều lần cách thích thú, Hải quyết định tặng Cha giáo linh đạo một bản để xin ngài cho ý kiến. Ngài hẹn một tuần sau sẽ trả lời. Khi quay lại, ngài bắt tay Hải cách niềm nở và khen ngay:

– Con viết rất hay, rất sâu sắc. Con đã làm được điều mà Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II trong Tông Thư Rosarium Virginis Mariae (Kinh Mân Côi Đức Trinh Nữ Maria) đã mời gọi: “Một lời kinh diệu kỳ! Diệu kỳ trong cách đơn sơ và trong cả chiều sâu của nó... Một lời kinh dễ như thể lại phong phú như thể đáng được cộng đồng Kitô hữu khám phá lại”. Nhưng Cha nghĩ kinh nghiệm cầu nguyện và hoa trái thiêng liêng con được đón nhận từ tràng chuỗi Mân côi còn tuyệt vời hơn nữa. Con hãy thực hiện việc lần hạt cách liên li con nhé!

Hôm nay Hải đến Tàpao đứng vào dịp Giáo phận Phan Thiết khai mạc năm thánh Đức Mẹ Tàpao. Trong đêm diễn nguyện, hàng ngàn người vẫn âm thầm hướng về Linh đài Đức Mẹ Tàpao lần chuỗi, trong đó có Hải. Đã 2 giờ sáng nhưng vẫn còn râm ran tiếng cầu kinh lần hạt. Hải cảm nhận một sự bình an thánh thiêng dịu ngọt xâm

chiếm lấy mình và lan tỏa ra mọi phần thân thể. Hải ngất ngây trong niềm hạnh phúc thiêng liêng ấy. Hải quỳ gối, trân trọng nâng cao công trình rờng rã ba tháng trời nghiên cứu “Cầu Nguyện Vô Thức Bằng Kinh Mân Côi”. Mắt hướng về Linh đài Đức Mẹ thì thầm:

– Lạy Mẹ Maria, đến với Mẹ con được gặp Chúa, được đón nhận hoa trái thiêng liêng ân sủng ngọt ngào qua tràng chuỗi Mân côi. Con cần gì tri thức nhỏ nhoi tầm thường của con người. Trước Thiên Chúa và trước nhan Mẹ, tri thức loài người trở nên vô giá trị. Xin Mẹ dẫn đưa linh hồn bạn con là Sơn về hướng nhan thánh Chúa. Xin phù hộ cho con trong cuộc sống.

Hải bật quẹt đốt năm tờ giấy A4 mà mình đã vất vả ba tháng trời. Một cơn gió cuốn phăng ngọn lửa đang cháy vút cao hướng về Linh đài Đức Mẹ trắng xóa ẩn hiện trong màn sương trên sườn núi Tàpao linh thiêng.

(Nguồn: Mẹ La Vang)

<https://www.vanthoconggiao.net/2018/04/hep-la-chuoi-man-coi-truyen-ngan.html>

Vợ chồng - tình muôn thuở, nghĩa trọn đời

Dạ Quang Bích

Dẫu bất đồng, chớ bất hòa,
Chớ gây mâu thuẫn, lu loa phàn nàn.
Càng cãi vã, càng nguy nan
Càng thêm sóng gió tan hoang cửa nhà.
Nhẹ nhàng mềm mỏng, mặn mà,
Dựng bầu không khí đậm đà nghĩa ân.
Cùng nhau đối thoại thiết thân!
Hơn là đối chọi thiệt hơn nặng nề.
Chê bai, chửi mắng, chấp nê
Câu mâu, thắc mắc, hương thè còn đâu?!
Bảo nhau, xin chớ khẩu nhau,
Duy lời điềm đạm in sâu vào lòng.
Ấy là nhân ngãi vợ chồng
Đắp xây hạnh phúc song song nghĩa bền.
Bất hòa, bất thuận không nên,
Đích là thủ phạm tạo nên phân ly
Coi chừng những tiếng thị phi
Chúng là thần dữ thềm thì lơ mơ
Rắc gieo có đại nghi ngờ,
Chồng không tin vợ, vợ lơ chồng mình.
Vợ chồng chính đại quang minh
Thật thà thẳng thắn nghĩa tình bền lâu.
Luôn luôn ý hợp tâm đầu
Đồng chồng, đồng vợ nào đâu sợ gì!

Ăn theo thuở, ở theo thì,
Giàu nghèo chẳng sá, sá chi sang hèn.
Không vì cuộc sống bon chen,
Mà tình chồng vợ trắng đen ê chề
"Yêu nhau muôn sự chẳng nề,
Dù trăm chỗ lệch cũng kê cho bằng".
Ca dao chỉ bảo rõ ràng,
Đôi bên cùng giữ, dễ dàng cho nhau.
Trần ai, ôi cuộc bể dâu
Giăng đầy cạm bẫy biết đâu mà ngừa,
Đất trời còn trải nắng mưa,
Vợ chồng sao khỏi nắng trưa mưa chiều.
Trót xe nhau một chữ yêu,
Thề non hẹn biển em diu anh nâng
Cùng nhau sương khổ đờ đần
Cùng nhau sát cánh ân cần chăm nom
Vợ chồng gắn bó sớm hôm
Trọn tình trọn nghĩa danh thơm để đời.
Dẫu cho vật đổi sao dời,
Nghĩa tình chồng vợ sáng ngời không phai.
Đôi ta là một tuy hai,
Cùng chung tổ ấm, chung vai, chung tình,
Yêu thương đòi hỏi hy sinh,
Cái tôi loại bỏ, đôi mình sánh vai.
Đường đời chung bước chông gai
Đi là đi trọn, mặc ai suy bì,
Tranh hơn tranh thiệt mà chi?
Lụy đời nhân thế, được gì mà tranh?
Dẫu cho đắc lợi vang danh!

Vợ chồng phân rẽ sao đành, hỡi ôi?

The Autumn Leaves:

Grace Nguyen

*Bright colors flutter from the sky,
landing gently on the ground, barely making a
sound.
Every step I take- crunch, crunch, crunch
overlap the soft whispers floating freely in my
mind.
Eerie voices give friendly reminders of their
glares, the fear that appears in their eyes.
They have no option but to turn away,
urge a distraction, speed walk to the next exit.
Their glances define me-my label is different.
I take a glimpse around me,
the shadows of trees, now naked,
showing their true features-the rough*

*branches that seem to be broken the stiffness of
their trunks,
the enormous roots, that are unobserved.
The real picture behind the scenes,
no longer covered by elliptical or cordate
leaves.
What a close resemblance they have with us.
Our scars aren't the only features,
but society perceives and assumes,
not aware of the emotions caged deep within,
or the long, tiring walks we've gone on just to
see a light in the dark.*

*I've activated the water droplets,
that I try so hard to not release
but they flood my face.*

*I'm trapped inside a bubble of doubt,
I've entered into an escape room
full of my thoughts, unable to break free.
If they didn't judge,
I wouldn't be a clashing leaf,
in a crowd of ordinary ones.*

*But He is unconditional love,
the love you will never receive from a human
being,
the love that gives you more power to do
whatever you desire,
the love that sets you free from the barriers,
the chains gripping your wrists and legs,
holding you back.
Not only unique, but eternally merciful is He.
Nothing is more important than your praise
towards Him.*

God

Grace Nguyen

*He greets me with light every morning,
I open the curtains to see His beaming smile,
I pull the windows open to breathe the air He
gives,
I am ready to conquer the day in His name.
When I stumble and trip, people will glance-
ask a quick "are you okay?" but they leave,
taking more value in the illusion of Earth,
and forgetting about me.*

Vô Thường

Chương Đài

Cuộc đời này quá ngắn hãy yêu thương
Xin cố gắng không ghen tuông buồn giận
Những giây phút thân tâm con tĩnh lặng
Cảm thấy lòng nhẹ hẫng tựa mây bay
Cuộc đời này quá ngắn sống từng giây
Xin vui sống từng phút giây hiện tại
Đời vô thường biết khi nào con phải
Tù già cõi trần mãi mãi ra đi
Cuộc đời này quá ngắn hãy từ bi
Xin gắng sống ra đi không tiếc nuối
Và cố gắng sống nguyện cầu xám hối
Để mai về Chúa dẫn lối con đi!

Đời Con

Chương Đài

Đời con khoảnh khắc qua mau
Đời con như áng mây cao trên trời
Đời con yêu Chúa không vơi
Đời con chỉ có Chúa ơi một ngày
Đời con khao khát Chúa đây
Bên con chia sẻ đắng cay cuộc đời
Cho con còn có nụ cười
Cho tim trong sáng cho đời tin yêu
Chúa ơi cuộc sống còn nhiều
Gian nan thử thách nhiều điều lo âu
Con đây có lúc buồn rầu
Nhưng nhờ có Chúa nhiệm mầu trên cao
Cho con hạnh phúc ngọt ngào
Niềm tin tươi sáng mai sau cuộc đời
Bên Chúa yên nghỉ thánh thời
Bến bờ vĩnh cửu là nơi con về!

Đêm Cuối Cùng

Chương Đài

Đêm nay là đêm cuối cùng
Hôn con lần cuối ngủ chung cùng chồng
Để rồi mai một chị không
Được hôn con nữa cùng chồng dấu yêu
Cảm thương cuộc sống chị nhiều
Chỉ vì dịch bệnh mọi điều đổi thay
Chúng ta may mắn sum vầy
Bên gia đình nhỏ đủ đầy thức ăn
Bao người cuộc sống khó khăn
Bao người chết chóc phơi thân ngoài đồng
Bao người nằm viện ngóng trông
Một ngày hết bệnh chỉ mong về nhà
Giờ đây may mắn nhất là
Cách ly khỏe mạnh đừng la chán chường
Đừng vì buồn chán ra đường
Ở nhà ta đã biết thương chính mình!

Nhớ

Anna Anh Đào

Con nhớ làm sao giờ thánh lễ
Nhớ tiếng chuông ngân nhớ nhà thờ
Nhớ Chúa đợi con mà đâu thể
Đến gặp Chúa trong lễ tình yêu
Chiều nay con qua, nhà thờ vắng
Ổng rào vẫn mở Chúa nhìn con
Cúi đầu lặng lẽ con làm dấu
Chào Chúa rồi đi bước nặng sầu
Dịch bệnh vì đâu? Ai hiểu thấu
Nỗi sợ, buồn, đau cứ dâng trào
Phận người qua mau, đời tang tóc
Chúa thương xin giúp chữa lành mau
Xin ban an bình cho thế giới
Cho người thống hối sống đổi thay
Cho con nhận ra Chúa vẫn đợi
Con nhìn thấy Chúa giữa gian nan
Chúa ơi con chờ ngày gặp Chúa
Trong thánh lễ dâng ở nhà thờ
Chờ trong kinh nguyện trong nỗi nhớ
Một chiều chuông đổ...lẽ rồi đây!

<https://gpcantho.com/nho>

The Road Not Taken

By Robert Frost

Chương Đài dịch

Two roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;
Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,
And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.
I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

Giữa rừng thu vàng con đường chia hai ngã
Thật tiếc thay tôi không thể đi cả hai
Một mình tôi đứng đó thật lâu
Dõi mắt theo một con đường xa tít
Đến tận đường cong nơi che khuất tầm nhìn.
Và tôi chọn con đường thứ hai sau đấy
Là con đường mà tôi nghĩ tốt cho tôi
Bởi cỏ mọc đầy cần những bước chân thôi
Dù rằng hai con đường đi ấy
Có vết chân mòn cả đường nọ lẫn đường kia.
Hai con đường trong buổi sớm mai
Lá khô héo phủ đầy chưa có bàn chân bước
Ôi, tôi phải giành ngã đầu tiên cho ngày khác
Dù mỗi con đường sẽ dẫn tới những con đường
Và nghĩ rằng tôi chẳng thể trở lại nơi đây.
Tôi sẽ kể chuyện này trong hồi tiếc
Rằng đâu đó nhiều năm về trước
Đứng ở con đường chia hai ngã giữa rừng thu
Tôi đã chọn con đường ít người đi
Và điều đó đã làm nên sự khác biệt.

Tản mạn Lựa Chọn

Nhìn tấm hình chụp cuối tuần chợt nhớ đến bài thơ The Road Not Taken của nhà thơ Robert Frost nổi tiếng người Mỹ mà mình phỏng dịch cách đây khá lâu.

Cuộc sống là một chuỗi những lựa chọn, có những lựa chọn làm ta hối tiếc, có những lựa chọn làm ta tự hào, và cũng có những lựa chọn làm ta ám ảnh cả đời. Đứng trước 2 sự lựa chọn tương đương ta điều thích như nhau như chọn trường học, chọn ngành nghề, ngay cả chọn yêu và lấy một trong 2 người yêu mình vv, ta thường phân vân không biết nên chọn con đường nào, và đôi khi ta ước gì ta có thể chọn cả 2. Cũng như Robert Frost trong bài thơ dưới đây, ông đã rất phân vân đứng trước 2 ngã rẽ giữa rừng thu, dù ông đã chọn con đường mà ông nghĩ là tốt nhất, nhưng ông vẫn ước gì là ông có thể đi được cả 2 con đường.

Cá nhân mình, không có lựa chọn nào hoàn hảo và đúng nhất, chỉ có lựa chọn thích hợp nhất vào mỗi thời điểm mà thôi. Cuộc sống không ai có tất cả, được cái này mất cái kia. Người dễ cảm nhận và thật sự hạnh phúc là người không quá tham lam, đứng núi này trông núi nọ, người biết rõ mình thích gì nhất, biết chọn điều gì quan trọng nhất sẽ làm mình hạnh phúc nhất. Một khi đã chọn con đường mình đi, thì sẵn sàng đối mặt và chấp nhận rủi ro và thử thách một cách sáng suốt. Nếu nghĩ con đường mình chọn không thích hợp và làm mình vui và hạnh phúc ở thời điểm hiện tại, mình có thể thay đổi trên con đường mình đi, nhưng không nên nhìn lại hối tiếc con đường mình đã không chọn.

Ngậm Ngùi

Hải Uyên

?

Nằm nghe gió rít ngoài hiên :
đêm báo vong oán, hồn thiêng quay về ?
oán chi? đời lắm nhiều khê !
trần gian nào phải cỡi về “thiên thai”?

đường trần vạn nẻo, chông gai!
nhìn ra hoang dã khổ thay ‘dân tình’ !
thói đời đen trắng điêu linh,
trần luân gian khổ tạo hình nếp nhăn.

Tình thương, công lý, từ nhân,
mỗi dây liến kết, tương thân xóm làng
người giàu bớt chuyện tính toán?
kẻ nghèo nhẹ gánh lo phần sớm trưa.

Nhân gian, kẻ thiếu, người thừa
sống tình liên đới:
– thiếu thừa giúp nhau,
-kề vai sát cánh bên nhau,
-vòng tay nhân ái, hợp nhau xây đời !?

Có chăng nên hiểu xa vời:
thiên cơ, thời vận, tình trời, duyên ta??
tình thương cốt cách mặn mà:
có gieo – có gặt – thu là thỏa vui !

chết đi ! không chút ngậm ngùi
mãi trong hòa khí, đời vui với người !
một mai ai đó xa rời ?
xác về đất mẹ, cỡi trời hồn thăng?

Thiên cung gia nghiệp vĩnh hằng,
“Quê hương ta đó” ! bình an ta về?!

<https://gpcantho.com/ngam-ngui/>

My Song For Today

By St. Therese of Lisieux

My life is but an instant, a passing hour.

My life is but a day that escapes and flies away.

O, my God! You know that to love you on earth

I only have today!

Oh, I love you, Jesus! My soul yearns for you.

For just one day remain my sweet support.

Come reign in my heart, give me your smile

Just for today!

Lord, what does it matter if the future is gloomy?

To pray for tomorrow, oh no, I cannot!

Keep my heart pure, cover me with your shadow

Just for today.

If I think about tomorrow, I fear my fickleness.

I feel sadness and worry rising up in my heart.

But I am willing, my God to accept trial and suffering

Just for today.

O Divine Pilot! Whose hand guides me,

I'm soon to see you on the eternal shore.

Guide me your love, keep me in your grace

Just for today.

Ah! Lord, let me hide in your Face.

There I'll no longer hear the world's vain noise.

Give me your love, keep me in your grace

Just for today.

Near your divine Heart, I forget all passing things.

I no longer dread the fears of the night.

Ah! Jesus, give me a place in your Heart

Just for today.

Living Bread, Bread of Heaven, divine Eucharist,

O sacred Mystery! That Love has brought forth...

Come live my heart, Jesus, my white Host,

Just for today.

Deign to unite me to you, Holy and sacred Vine,

And my weak branch will give you its fruit,

And I'll be able to offer you a cluster of golden grapes

Lord, from today on.

I've just this fleeting day to form

This cluster of love, whose seeds are souls.

Ah! Give me, Jesus, the fire of an Apostle

Just for today.

O Immaculate Virgin! You are my Sweet Star

Giving Jesus to me and uniting me to Him.

O, Mother! Let me rest under your veil

Just for today.

My Holy Guardian Angel, cover me with your wing.

With your fire light the road that I'm taking.

Come direct my steps... help me, I call upon you

Just for today.

Lord, I want to see you without veils, without clouds,

But still exiled, far from you, I languish.

May your lovable face not be hidden from me

Just for today.

Soon I'll fly away to speak your praises

When the day without sunset will dawn on my soul.

Then I'll sing on the Angels lyre

The Eternal today.

Bài Hát Ngày Hôm Nay

Chương Đài phỏng dịch

Cuộc sống của con chỉ là một khoảnh khắc, một giờ trôi qua.

Cuộc sống của con chỉ là một ngày trốn tránh và bay xa.

*Ôi Chúa ơi! Chúa biết rằng con yêu Chúa,
Con chỉ có ngày hôm nay.*

*Ôi Chúa ơi con yêu Chúa! Linh hồn con khao khát
bên Chúa.*

*Chỉ một ngày thôi, Chúa hãy ở lại ngọt ngào trong con
Hãy ngự trị trong trái tim con, cho con nụ cười
Chỉ hôm nay thôi.*

*Lạy Chúa, con sẽ ra sao nếu tương lai u ám?
Cầu nguyện cho ngày mai, oh không, con không thể!
Chúa hãy giữ trái tim con trong sáng, là bóng mát che
chở đời con
Chỉ hôm nay thôi.*

*Nếu con nghĩ về ngày mai, con sợ mình thay đổi.
Con cảm thấy buồn và lo lắng dâng lên trong lòng.
Nhưng con sẵn lòng Chúa ơi, chấp nhận thử thách và
đau khổ
Chỉ hôm nay thôi.*

*Hỡi người phi công thần thánh! Bàn tay của Chúa
hướng dẫn con,
Con sẽ sớm gặp lại Chúa trên bến bờ vĩnh cửu.*

*Hướng dẫn con tình yêu của Chúa, giữ con trong ân
sủng của Ngài*

Chỉ hôm nay thôi.

*Lạy Chúa, hãy để con ẩn trong khuôn mặt Chúa.
Ở đó, con sẽ không còn nghe thấy tiếng ồn vô ích của
thế giới.*

*Cho con tình yêu của Chúa, giữ con trong ân sủng của
Chúa
Chỉ hôm nay thôi.*

*Gần trái tim thiêng liêng của Chúa, con quên tất cả
những điều đã qua.*

*Con không còn biết sợ hãi, và sợ hãi bóng đêm.
Chúa ơi, hãy cho con một vị trí trong trái tim Chúa
Chỉ hôm nay thôi.*

*Bánh Hằng Sống, bánh bởi Trời, Chúa Thánh Thể,
Hỡi Màu nhiệm thiêng liêng! Tình yêu đó đã nảy
nở...*

*Hãy sống trong trái tim con, Chúa Giêsu, Bánh Thánh
trắng của con,
Chỉ hôm nay thôi.*

*Hãy hợp nhất con với Chúa, cây nho linh thiêng và
thánh thiện,*

*Và cành yếu ớt của con sẽ cho Chúa trái của nó,
Và con sẽ có thể dâng cho Chúa một chùm nho vàng
Lạy Chúa, kể từ hôm nay.*

*Con chỉ có một ngày thoáng qua để có tình yêu này,
với hạt giống linh hồn con.*

*Xin ban cho con, Chúa Giêsu, ngọn lửa của một Sứ đồ
Chỉ hôm nay thôi.*

Hỡi Đức Trinh Nữ Vô Nhiễm Nguyên Tội! Mẹ là ngôi
sao ngọt ngào của con

Xin Mẹ trao Chúa Giêsu cho con và hợp nhất con với
Ngài.

Hỡi Mẹ! Hãy để con yên nghỉ dưới tấm khăn của Mẹ
Chỉ hôm nay thôi.

Thiên thần Thánh Hộ mệnh của con, hãy che chở con
bằng đôi cánh Thiên Thần.

Với ngọn lửa của Thiên Thần, hãy thắp sáng con
đường mà con đang đi.

Hãy hướng dẫn các bước của con ... giúp con, con cầu
xin Thiên Thần
Chỉ hôm nay thôi.

Chúa ơi, con muốn nhìn thấy Chúa không qua khăn
che, không qua áng mây, vì con vẫn bị đày ải, xa
Chúa, con mòn mỏi.

Cầu mong khuôn mặt đáng yêu của Chúa không bị
che khuất khỏi con
Chỉ hôm nay thôi.

Con sẽ sớm bay xa để nói những lời khen ngợi của
Chúa

Nơi mà ngày không có hoàng hôn và bình minh luôn
rực sáng trong tâm hồn con.

Và con sẽ hát theo tiếng đàn lita của Thiên Thần
Cuộc sống vĩnh cửu hôm nay.

Tâm Tĩnh Mùa Vọng

Anna Anh Đào

Mỗi mùa vọng đến rồi đi
Thầm thì con hứa nhớ ghi lời Ngài
Dọn lòng đón Chúa Ngôi Hai
Đổi thay cách sống mỗi ngày tốt hơn
Bao mùa vọng Chúa ban ơn
Nhưng rồi con đã tốt hơn được gì?
Tâm hồn vẫn mãi sân si
Lối đi vẫn cứ nặng gùi đăm mê
Xin cho con biết nhìn về
Tình yêu Chúa ở gần kề đây thôi
Biết đừng tìm kiếm xa xôi
Những điều phù phiếm để rồi hư hao
Phụng vụ dẫn con bước vào
Một mùa vọng mới dạt dào ơn thiêng
Con xin được phút thiêng liêng
Dâng câu kinh nguyện của riêng đời mình
Ở lại trong Chúa uy linh
Lắng nghe thánh ý và xin vâng lời
Để khi sao lạ sáng ngời
Con tìm gặp Chúa giữa đời con qua...